

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАЈ 2006. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVII, БРОЈ 2533

СРБИЈА НЕ ДА

СРПСКОГ ЈУНАКА

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
Проф. др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник
Елена Божић-Галијан
Заменик главног и одговорног уредника
Марина Томан
Помоћник главног и одговорног уредника
Момир Марковић
Редакција
Огњен Михајловић, Амсад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Васиљевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић,
Љубомир Краговић,
Владимир Ђукановић
Техничко уређење и компјутерски прелом
Северин Поповић
Карикатуре
Синиша Аксентијевић
Унос текста
Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић и Драгица Томић
Лектори
Ивана Борац и Зорица Илић
Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић
Заменик председника Издавачког савета
Др Бранко Надовеца
Издавачки савет
Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Гордана Поп-Лазић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Мирољуб Вељковић,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић
Штампа
ДОО „Драгић“, Зрењанин
Ђорђа Јоановића 20,
23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491
Редакција прима пошту на адресу
„Велика Србија“, Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају
Новине „Велика Србија“ уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Хаг и људска права

- Случај др Шешелја пред Саветом Европе

2

Терор

- Настављена хајка на генерала Младића

3

Хајка

- Полиција хапси Младићеве комшије

5

Кондороз лет

- Рудно благо Србије на глобалистичкој трпези

13

Злочин без казне

- Словенија злочиним до независности

20

На скенеру – Мило Ђукановић

- Мило пада, магла се диже

32

Поглед с Ловћена и Проклетија

- Брод у „каменици“

36

Историјске чињенице

- Хрватство у Црној Гори и Боки

38

Паралеле КиМ – БиХ

- Стандардизација лоповлука

42

Интервју: Мирко Благојевић

- Бићемо најјача политичка снага у Српској

44

Покољ уз благослов

- Злочин по инструкцијама САД

47

Српска стратишта

- Покољ српских цивила у Сјековићу

49

Америчка демократија

- Ирак америчка мора

60

Европски парламентарци о хашкој тиранији

- **Заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић ујозорио Савет Европe на грубо кршење људских права и слобода у Хашком трибуналу**
- **По први пут у неком документу Савета Европe неко је скренуо пажњу на праксу кршења људских права и слобода приговореника у Хашком трибуналу, селективну примену правде, као и селективно подизање оптужница против припадника само једног народа**
- **Случај др Војислава Шешелја изазвао чуђење и неверицу чланова Комитета за правна и политичка питања Парламентарне скупштине Савета Европe**

Крајем априла пред Комитетом за правна и политичка питања Парламентарне скупштине Савета Европе нашао се прелиминарни извештај о Хашком трибуналу. Требало је то да буде још један у низу притисака на Србију да појача сарадњу са Хагом. Како објашњава заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић, извештач по овом питању Енглез Тони Лојд поднео је, као што је било и за очекивати, један штур извештај позивајући се на документа о оснивању Трибунала и законима бивших држава СФРЈ о сарадњи са овом институцијом, не улазећи у то колико су поменути закони у складу са међународним позитивним правним нормама. На основу таквог извештаја требало је да се припреми резолуција Савета Европе којом би се Србија позвала да хитно испуни своје обавезе према Хагу. Европа би тако добила још један у низу докумената од Хашког трибунала који претњама и уценама условљава безусловну сарадњу Србије са овом институцијом а његова правна суштина, нелегитимност и чудна пракса грубог кршења људских права и слобода поново би остали по страни.

Усвајање извештаја замишљено је као пука формалност. „То би прошло без икакве дискусије да нисам скренуо пажњу на многа важна питања а пре свега на селективну примену правде у Хашком трибуналу. Генералима било које друге земље изриче се минимална казна затвора а нашим се или прети или су неки већ осуђени на казну затвора од 20 година. Изнео сам такође констатацију о непружању адекватне медицинске помоћи у Хагу, па притвореници долазе у ситуацију да страхују за своје здравље, као и чињеницу да је Слободан Милошевић директно жртва непружања медицинске помоћи коју је тражио. Након тога сам се осврнуо на случај др Војислава Шешелја, који у притвору више од три године чека да му почне суђење, наглашавајући да то никада не интересује, а посебно не Комитет за правна и политичка питања Савета Европе који се искључиво брине о људским правима”, наглашава Томислав Николић, иначе члан овог комитета и констатује да је по први пут у неком документу Савета Европе неко скренуо пажњу на праксу кршења људских права и слобода притвореника у Хашком трибуналу, селективну примену правде као и селективно подизање оптужница против припадника само једног народа.

Николић истиче да посебну пажњу завређује то што се у извештају нашао пример кршења права др Војислава Шешелја који невин више од три године у ћелији чека почетак суђења, и на сваки могући начин је онемогућаван да припрема одбрану јер му контакти са његовим правним саветницима нису дозвољени. „Док за то време Карла дел Понте

цементира оптужницу, проширује и подиже нову, измишља злочине у немогућности да било шта докаже”, каже Николић.

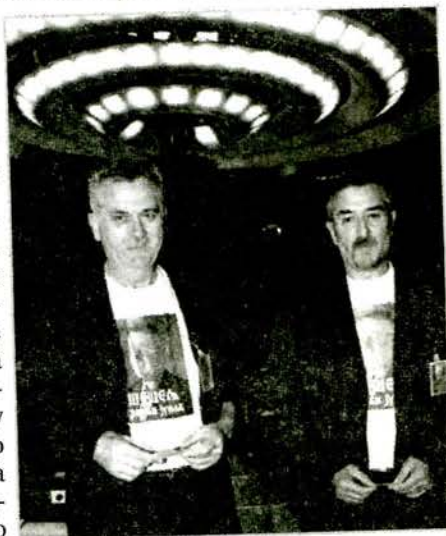
Извештај Комитета о Хашком трибуналу у јуну улази у редовну процедуру Парламентарне скупштине Савета Европе, када ће доћи своју коначну верзију. Уколико се буде поштвала процедура и прописи, у њему би место морале да нађу и

примедбе Томислава Николића. Поготово након признања осталих чланова Комитета да су били прилично изненађени његовом дискусијом, коју су оценили као врло разложну и темељиту. „Биће то први пут да било ко у Европи а посебно једна таква институција као што је Савет Европе укаже да једно тело које је установио Савет безбедности не може да се понаша као да је богом дано и да никоме не полаже рачуне”, наглашава Николић.

Своја надања Николић поткрепљује и уверавањима извештоаца Тонија Лојда, који је од заменика председника Српске радикалне странке затражио да му омогући увид у документа која поткрепљују причу о кршењима људских права и слобода у Хашком трибуналу.

„Рекао је да сам навео много случајева кршења основних људских права и слобода и затражио да то поткрепим документацијом јер он тобоже не зна да ли је то истина; објавиши да, уколико је то тако, онда ће се то сигурно наћи у завршном извештају”, наводи Николић.

Уколико се, међутим, настави стара пракса, Савет Европе, као и већина међународних институција и даље ће да се понаша крајње ингнорантски према документима и чињеницама, који никако не иду на руку Западу. Не би било први пут да се Европа оглуши о кршење људских права и слобода, међутим, овог пута све би било још скандалозније, јер би се то десило под окриљем институције којој је основни задатак да брине управо о тим правима.

Настављена хајка на генерала Ратка Младића

Државно хапшење породице и некадашњих сарадника

Пише: Угљеша Мрдић

Судећи према изјавама српских државника, може се закључити да решење свих српских проблема лежи у испоруци некадашњег команданта Војске Републике Српске генерала Ратка Младића. Очигледно је да је нашој власти сарадња са Хагом постала приоритет свих приоритета. У последњих месец дана у други план је стављено решење бројних економских, социјалних и националних проблема, а скоро по свим медијима писало се и говорило о томе да ли ће Ратко Младић бити предат Хагу до 30. априла или до 1. маја. Ипак, од свега тога није било ништа и у тренутку закључења овог броја Ратко Младић је на слободи.

Али јако је важно подсетити шта се све дешавало са онима који су некада били у Младићевом окружењу или су чланови његове породице. Хапшења у организацији државних служби било је на све стране и управо су поменути били привођени.

Априла ове године ухапшени су и смештени у притвор Станко и Предраг Ристић, Ранко Вучетић, продужен је притвор Јову Ђогу, а иза решетака се и даље налази Саша Бадњар. И то све због наводног помагања у скривању Ратка Младића. Привођени су и Младићеви шураци, син Дарко Младић а породична кућа у Кошутњаку се месецима налази под опсадом домаћих и страних безбедносно-обавештајних служби.

Да кренемо редом.

Дарко Младић је 7. априла изјавио да зна да је сваки његов корак брижљиво праћен, али да је шокиран чињеницом да су почела саслушавања његових ујака Мирослава, Вукашина, Крста и Бранислава Једића.

— Верујем да је циљ прексинаофне акције БИА (5. април) био да се демонстрира њихова сила и моћ и да се породица што је могуће више испресеца.

И супруга Ратка Младића Боса је потврдила да су јој почетком априла ухапшена два рођена брата, Мирослав и Вукашин Једић, као и рођаци Крсто и Бранислав Једић. За њихово привођење је сазнала из медија.

Сазнали смо да су Једићи били испитивани о њиховим наводним контактима са Ратком Младићем. Најстарији ујак Дарка Младића је човек у годинама и недавно је имао компликовану операцију, други је остао без посла и гаји свиње и овце, трећи такође живи веома скромно, а четврти је инвалидски пензионер. На жалост, све је то сумњиво нашим службама. На срећу, Младићеви шураци су после информативних разговора пуштени на слободу, али су под присмотром.

Вест о хапшењу браће Босе Младић прва је саопштила Наташа Јовановић, посланик Српске радикалне странке за скупштинско говорницом и како смо сазнали, на томе јој је Младићева породица захвална.

Такође смо сазнали да су оперативци БИА саслушавали и Дарка Младића не би ли сазнали где му је отац. Откад то може да се врши притисак на породицу да би се пронашао њен члан.

Подсећамо да је и пореска управа Министарства финансија саопштила 7. априла да је почела проверу у предузећу

„Импакт” из Београда, чији је директор и власник Дарко Младић, син генерала Младића, због наводне незаконитости у пословању, а не у правцу „лостизања неких других циљева, како је то погрешно представљено у другим медијима”. Превише случајности да би јавност поверовала да је у питању проверавање пословања Младићеве фирме.

Пре двадесетак дана (20. априла) саопштено је да је пензионисани пуковник Војске СЦГ Станко Ристић заједно са својим сином Предрагом ухапшен и саслушан у истражном одељењу Другог општинског суда у Београду због кривичног дела помагања извршиоцу кривичног дела, након чега им је одређен притвор. Њихово хапшење доведено је у везу са државном акцијом проналажења Ратка Младића и има ознаку службене тајне.

Ратко Вучетић, пензионисани капетан бојног брода, ухапшен је у суботу 22. априла под сумњом да је учествовао у скривању одбеглог Ратка Младића. Вучетић је ухапшен у свом стану на Бежанијској коси и спроведен је у полицију на Обреновачком путу. Вучетићу, који је инвалид друге категорије (1993. године након рањавања ампутирано му је лево стопало и палац леве руке) одређен је притвор. Сем тога, Вучетић је и срчани болесник и под сталном терапијом већ три године. Рођен је у селу Мушићи, у општини Калиновик у Херцеговини (БиХ) и одатле и познаје свог земљака Ратка Младића. Ишли су заједно у основну школу. Изгледа да су власти почеле да хапсе и оне који су са Младићем ишли у школу, а имајући у виду број његових земљака, можда ће да ухапсе и све Херцеговце.

У међувремену је крајем априла пензионисани официр Војске Републике Српске Јово Ђога, који је такође осумњичен за помагање Ратку Младићу, преко свог адвоката најавио да ће да Одбору за правосудје Скупштине Србије упутити притужбу на поступак који се води против њега. Ова притужба биће упућена, како је наведено, због неоснованог поступка и задржавања у притвору. Ђогу, који је био шеф за безбедност команданта Војске Републике Српске, је 25. априла продужен притвор за још месец дана одлуком Врховног суда Србије, како не би утицао на сведоке и због опасности да би могао да учини исто кривично дело. Ђога је ухапшен 26. јануара, а цео случај је проглашен службеном тајном. За исто дело осумњичени су и Ристићи, као и Саша Бадњар и Ратко Вучетић, а истрага се води пред Другим општинским судом. Саша Бадњар, који је ухапшен 6. фебруара, је за време рата био у Заштитном пуку Војске Републике Српске, који је обезбеђивао Главни штаб и Ратка Младића. Родом је из Калиновика, баш као и Младић.

Паралелно са овим дешавањима, прошлог месеца снаге Еуфора у Босни и Херцеговини су тражиле Радована Караџића, а полиција Републике Српске је приводила на информативни разговор и Спасоја Ђога, активног пуковника и pilota Војске Србије и Црне Горе, брата Јова Ђога. После неколико сати Спасоје Ђога је пуштен.

Власти су све учиниле да Младића за велики хришћански празник Ускрс пронађу, ухапсе и испоруче Хагу, али им се није испунила ускршња жеља. Затим су најављивали испоруку првог маја. Младић ни тада није ухапшен. Акција хапшења Младића се наставља. Хапсе све оне који су некада негде у животу са њим имали било какав контакт и претресају им се куће. У општој хајци на генерала под оптужбома да су помагали или помажу његово скривање, сумњиви су постали сви грађани Србије.

Наставак хапшења грађана Србије Младић међу пчелама

Проширен је списак Срба који су почетком маја хапшени због сумње да су наводно помагали скривање српског генерала Ратка Младића.

Почетком маја ухапшени су брат и сестра Бојан и Татјана Васковић, а дан касније, петог маја, приведена је и њихова мајка Љиљана. Они су осумњичени да су помагали Младићу на тај начин што су куповали картице за мобилне телефоне, припремали храну и учествовали у организовању превоза да би се Младић пребацивао с локације на локацију. Љиљана Васковић радила је у кадровском одељењу Војске РС. Била је подређена Јову Ђогу. Њој и њеној деци Татјани и Бојану Васковићу одређен је притвор од месец дана. Истог дана када и Љиљана Васковић, како смо сазнали, ухапшен је и некадашњи официр Војске Републике Српске Марко Лугоња, због истих сумњи. У војном и политичком врху Републике Српске важио је за официра од великог интегритета.

Истог дана када су ухапшени Васковићи ухапшен је и студент Бранислав Ивановић, који је по мајчиној линији рођак Јова Ђога. Сви они су Београђани и налазе се на списку помагача најпознатијег хашког бегунца. Поред њих, у затвору се налазе Јово Ђога, Саша Бадњар, Ратко Вучетић, Станко и Предраг Ристић.

Догодио се и велики преседан када је, дан пред Ђурђевдан, велики број полицајаца упао у кућу истакнутог члана Српске радикалне странке Бранимира Ђокића, иначе председника Удружења естрадних уметника Србије и првог комшије породице Младић у улици Благоја Паровића на Бановом брду. Епизод је био следећи: полиција је све живо испретурала и привела Ђокића на вишечасовни информативни разговор.

Полицијски специјалци су наставили и наредних дана, после ових хапшења, да трагају за Младићем. Претраживали су Београд и периферију, Дивчибаре, Ваљево и околину. Нису пронашли Ратка Младића, али су уследила нова привођења. Полиција је Младића тражила чак и у ваљевском пчелињаку са хеликоптерима, али га ни тамо није пронашла.

Претресен је стан породице Старчевић, у улици Војводе Мишића, у згради која се налази преко пута касарне „Животин Мишић“. Потом је претресен и породични пчелињак Старчевића у селу Суводање, у подножју Медведника. То село граничи се са Бобовом, где је Ратко Младић наводно једно време пре неколико година обилазио имање са пчелињаком.

Саопштен је и податак да су српски полицајци у центру Ваљева приликом наведене акције у јутарњим часовима ухапсили Горана Старчевића (32), док се његова мајка Нада Старчевић налазила на пијаци и продавала мед. Његовом брату близанцу Дејану наложено је да се јави на информативни разговор. Њихов отац Милорад Старчевић је пензионисани заставник ЈНА, који се тренутно налази на лечењу на ВМА у Београду.

Терор над Србијом

Полиција хапси Младићеве комшије

- У илустрацији за генералом Рајком Младићем на удару полицијских снага и његове најближе комшије
- Бранимиру Ђокићу, Младићевом првом комшији извршена комилејна премејачина куће, дворишта и гараже а он приведен на вишечасовни информативни разговор
- „Осећао сам се као Бин Ладен”, каже Ђокић и суђерише власицима да одишамиају уиуициво у коме се наводи ко са киме сме да се дружи
- „Знао сам да Бранимир Ђокић сианује преко иуица куће Рајка Младића, али ни у лудилу нисам могао да прешосиавим да би иво могао да буде један од разлога због кога би полиција уила у његов дом. То је човек који никада није иочинио кривично дело, који нема ниједну мрљу у својој ирошлосии”, каже Драган Тодоровић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке

Број оних који су приведени и чије су куће претресене у акцији потраге за генералом Ратком Младићем све је већи. Полиција наставља терор над грађанима Србије. Из Владе Републике Србије стижу упозорења да ће се потрага за Младићем наредних дана одвијати на свим сумњивим локацијама. Јавности је упућена порука да ће се наставити хапшења и саслушања свих који су имали контакт са генералом последњих година. Као сумњиве особе означени су студенти, домаћице, пчелари и многи други.

Петог маја, у раним јутарњим часовима, по налогу специјалног тужиоца за ратне злочине, на удару полицијских снага нашао се Младићев комшилук у београдском насељу Баново брдо. На списку осумњичених обрео се Бранимир Ђокић, шеф народног оркестра Радио Београда, истакнути члан Српске радикалне странке, Младићев први комшија.

У опсежној полицијској акцији, током које је цело насеље било у вишечасовној блокади, извршен је комплетан претрес Ђокићеве куће и дворишта, након чега је Младићев комшија одведен на информативни разговор.

Након детаљног чешљања Ђокићеве куће, полиција је успела на уобичајеном месту, на столу поред телефона, како стоји у записнику „поводом проналаaska трагова кривичних дела или предмета од лица Бранимира Ђокића” да пронађе два роковника. Роковник тамноплаве и плаве боје.

„Мислите – полиција је пронашла пушке, митраљезе, топове, тенковце, а оно, у питању су роковници”, изјавио је поводом претреса Ђокићеве куће генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић и додао: „Отимају човеку именике, не може за зове комшије на кафу. Нађени су на уобичајеном месту. То им је мало проблем, они би ваљда волели да су закопани”. Вучић је Ђокића окарактерисао као жртву терора досманлијског режима, оценивши да се власт понаша горе него за време акције „Сабља” 2003. године и да притвара људе који су пре пет-шест година Младићу кували тањир пасуља или купуса.

Сумњив јер је пре шест година пио кафу са генералом

Обраћањем медијима на конференцији за штампу Српске радикалне странке, којој је присуствовао цео Народни оркестар Радио Београда у знак подршке колеги, Бранимир Ђокић је изјавио да се са генералом Младићем није видео од 2000. године. Ђокић је истакао да се са генералом познавао јер су комшије али да га није видео шест година. Ђо-

кић је додао да је и након Младићевог одласка наставио дружење са члановима његове породице и да не намерава да се одрекне својих пријатеља и комшија.

„СТИЦАЈЕМ околности, Младићев сам први комшија. Све комшије, па тако и ја, дружили смо се са Младићем а затим, када је он нестао, наставили смо дружење са његовом породицом. Дружимо се и помажемо као праве комшије”, објаснио је Бранимир Ђокић прокоментарисавши да је страшно то што су његова породица и он доживели. „Доживели смо да нам полиција блокира насеље, упадне у кућу. Да апсурд буде већи, приликом претреса привремено су запленили два именика који су се налазили на столу поред телефона и који нису садржали никакве тајне. У њима су телефони мојих пријатеља, познаника, пословних партнера. Њима се служимо моја супруга и ја”, каже Ђокић и додаје да је то полиција могла да изведе и на другачији начин, пошто је његова кућа за све отворена – па тако и за полицију.

„Уместо тога, доживео сам да моја тапта од 84 године шест сати буде окружена аутоматима. Тада нисам ни знао да је и насеље опкољено. Као да сам ја Бин Ладен”, објашњава Ђокић и каже: „Могли су нормално ући у стан, ништа није спорно. Сви они знају да се ми комшије годинама дружимо. Ја се пријатељства са комшијама одрећи не желим. Не желим да не познајем Младићеву супругу или сина. То су коректни и фини људи, са којима се цео комшилук дружи. На такав начин ова држава не може да функционише. Овде су угрожена сва људска и грађанска права. Да ли ће неко сада

да ми одреди с ким смем у животу да се дружим, са ким смем да се виђам по кафанама, на неком јавном месту, или ко сме да ми дође у кућу”, рекао је Ђокић и сугерисао властима да, уколико је до тога дошло, да је најбоље да се онда грађанима одштампа упутство у коме се наводи ко са ким сме да се дружи, „па да знамо како да се понашамо”.

Гажење људских и политичких права и слобода

Драган Тодоровић, председник Извршног одбора Српске радикалне странке имао је улогу сведока током шесточасовог претреса Ђокићеве куће. Ђокић је око осам сати ујутро назвао Тодоровића и рекао му да полиција има судски налог за претрес његовог стана и да треба да дође не би ли био сведок претреса.

„Улица Благоја Паровића и околне улице у близини Младићеве куће биле су блокиране. Полицијска патрола ме је пустила тек када сам рекао да идем у кућу Бранимира Ђокића као сведок претреса. Испред куће био је паркиран полицијски комби, полиције је било и у дворишту. Тек тада ми је било јасно са коликом озбиљношћу је полиција приступила претресу Ђокићеве куће. Знао сам да Бранимир Ђокић станује преко пута куће Ратка Младића али ни у лудилу нисам могао да претпоставим да би то могао да буде један од разлога због кога би полиција упала у његов дом. То је човек који никада није починио кривично дело, који нема ни-

једну мрљу у својој прошлости. И да је Ђокић стварно помагао у скривању Ратка Младића, као што није, по досовском закону починио би кривично дело, а то није ратни злочин. Зашто се укључује Веће за ратне злочине”, пита се Тодоровић и објашњава да је током претреса атмосфера била прилично мучна.

„Свима који смо се налазили у кући забрањено је да телефонирамо. Када сам пришао телефону не би ли дао својој секретарици инструкције за састанак Извршног одбора, притрчао је полицајац и прекинуо везу. Обављена је комплетна преметачина куће, дворишта, гараже. Полиција је завила у сваки хошак, у најинтимније личне ствари Ђокићеве супруге Далиборке. Обрнути су сваки папирић, свака књига. Укућани су при томе темељно испитивани чије су то ствари, чији су то именици, ко су људи чија се имена у њима налазе”, истиче Тодоровић.

Затим наставља да описује мучне сцене којима је породица Бранимира Ђокића тог јутра била изложена: „Бранимирова ташта, која има 84 године, доживела је велики шок када ју је ујутро пробудило звоно на вратима. Изашла је на терасу и видела да је кућа под потпуном полицијском опсадом. Од призора који се виђа само у америчким филмовима жена се замало није шлогирала”, каже Тодоровић.

Када је претрес завршен, приступило се потписивању записника. „У записник је унето да су пронашли два телефонска именика, тек након тога што смо се побунили, унета је наша примедба да су се именици налазили на уобичајном месту, поред телефона на столу. Примедба да су их пронашли могла је да стоји једино да су они били закопани: Бранимир Ђокић је такође инсистирао да у записник уђе његова изјава, што је на крају и учињено, да је сам чин претреса најгрубље кршење његових људских и политичких права и слобода. Да не постоји ниједан разлог да се изда налог истражног судије да се претресе његова кућа јер није починио никакво кривично дело”, објашњава председник Извршног одбора Српске радикалне странке и напомиње да су полицијци у потрази за додатним информацијама улазили и у остале куће у Младићевом комшилуку. „Претпостављам да ће, када заврше претрес читавог Младићевог комшилука ићи даље у околне улице и домове, у околна насеља, у околне градове”, завршава Тодоровић.

Хашка хајка

**СТОЈ!
ПРЕПОЗНАЛА САМ ТЕ,
КАРАЦИЋУ!**

Васкршња академија за српско Косово и Метохију

Одбранићемо Косово и Метохију

- *Говорећи о прошлости и садашњости Косова и Метохије, које се прожимају кроз живоје свих нас, скренућа је пажња да у јужној српској покрајини није остао само српски еп, већ и српска деца у Церкници, Митровици, Ђиљану. Свима онима који су се намерачили да ојму свеју српску земљу поручено је да Србија не да живоје и своју децу*

Српски форум, на челу са замеником председника Српске радикалне странке и владиком рашко-призренским Артемијем, са благословом Српске православне цркве, организовао је 25. априла у Сава центру, Васкршњу академију за српско Косово и Метохију. На хуманитарној свечаности за помоћ српским светињама и нашем народу на Косову и Метохији учествовали су најистакнутији српски песници, глумци, културно-уметничка друштва, певачи, Народни оркестар Радио Београда, музички састави, балетске групе и други српски уметници.

Скуп који је организован под геслом „Данас нешто можемо да урадимо, сутра би могло да буде касно“ започет је молитвом и речима владике Артемија „Са Косова, за Косово. Христос васкресе“.

Кроз песму и стихове о Косову и Метохији, прошлости али и будућности ове свете српске земље, о српским јунацима, о држави и народу говорили су песник Рајко Петров Ного, глумац Предраг Милетић, глумице Ивана Жигон и Лидија Вукићевић, оперски певач Оливер Њего, певачице Ана Бекута, Мира Шкорић, Драгица Радосављевић, и многи други.

У Сава центру на Васкрс се певало и играло јер, како је истакао глумац Предраг Милетић, док певамо имамо. Певало се да би се доказало и показало да Косово и Метохија није само српски мит, већ наш живот. Говорећи о прошлости и садашњости Косова и Метохије, које се прожимају кроз животе свих нас, скренута је пажња да у јужној српској покрајини није остао само српски еп, већ и српска деца у Церкници, Митровици, Ђиљану. Свима онима који су се намерачили да отму свету српску земљу поручено је да Србија не да животе и своју децу. Присутни у сали и они поред малих екрана, могли су да се присете речи кнеза Лазара, „Боље нам је у подвигу смрт него у стиду живот“, али и сурове да-

нашњице у којој све оне који воле Србију проглашавају националистима, а они који износе став да је Косово и Метохија света српска земља и да припада Србији проглашавају ратним хушкачима и непријатељима Европе.

Песник Рајко Петров Ного истакао је да су све српске епске песме заправао о Косову и Метохији. Како је рекао, оне преткосовске Косово и Метохију слуте а оне које долазе након тога говоре о Косову и Метохији као усудном месту одакле се из моћи и сјаја Немањића упало у таму ропства. „Косовска је песма косовску битку била пет векова, а можда и целих шест. Оно небеско царство је у поезији колико и на небу“, рекао је Ђого прочитавши песму „Лазарева субота“, са надом да ће Срби и Србија најзад васкрснути.

На крају академије организатори и учесници упутили су поруку јавности да не смемо да се одрекнемо својих корена, јер дрво без корена престане да рађа и брзо изгори у ватри: „Народ који се одрекне својих корена не може да очекује ни потомке. Такав народ нестаје са цивилизацијске сцене и одлази у историју и литературу. Ми не отимамо, ми бранимо и одбранићемо. Нека живи српски народ, нека живи свето српско Косово и Метохија“.

Васкршњој академији присуствовале су многе еминентне личности из јавног и културног живота Србије, представници дипломатског кора: амбасадори Белорусије, Палестине, Кубе, отправник послова Сиријске амбасаде, политички саветник амбасаде Либије, црквени великодостојници предвођени владиком Артемијем, Порфиријем, и Теодосијем и многи други.

Српски радикали помажу најугроженије на Косову и Метохији

- У оквиру акције „Помоћ деци у српским срединама” делегација Српске радикалне странке обишла је прошлог месеца тренутно најугроженија места у покрајини где живе Срби. Представници српских радикала са Косова и Метохије посетили су села Гојбуљу и Граце у вучитрнској општини, Суви До који је од Косовске Митровице удаљен четири километра и село Гораждевац у Метохији, које је у свешту посетио познати након убиства деце, која су се кућала на реци Бистрици у лето 2003. године

Пише: Будимир Ничић

Од 45 села у општини Вучитрн, етнички српских или мешовитих, у којима су Срби боравили до доласка КФОР-а, Срба има само још у шест села, а у осталих 39 села, где више нема Срба, српске куће су или спаљене, или срушене, или запоседнуте. Делегацију Српске радикалне странке предвођену народним послаником Љубомиром Краговићем у Гојбуљу је дочекао Радомир Перић, коме је предата помоћ српских радикала за сву децу у селу. У овом месту живе 22 српске породице са 44 деце.

– У селу Граце посети радикала највише су се обрадовали малишани којих у овом селу има 103. После поделе пакетића деци, мештани су одржали састанак са званичницима Српске радикалне странке и представили горуће проблеме овог села. Током разговора акценат је стављен на недостатак слободе кретања. Поред безбедности, највећи проблеми

се односе на обнављање порушених кућа у селу. Тренутно у Грацу живи 44 српских породица. Председник Месног одбора Бранислав Поповић се у своје име и име деце захвалио српским радикалима на указаној пажњи, напомињући да је овим гестом показано да нису препуштени сами себи, већ да, како је рекао, постоје здраве, патриотске и прогресивне снаге које мисле и воде бригу и о српским селима чији је живот јако тежак.

– Српски радикали посетили су и Суви До код Косовске Митровице. И ово село налази се у потпуном албанском окружењу. Приликом посете подељени су поклон-пакетићи деци у виду гардеробе. У овом селу живи 15 српских породица са 27 деце. Мештани су поздравили ову посету нагласивши да је Српска радикална странка једина странка која је посетила ово место. Драгиша Краговић захвалио се у име мештана Сувог Дола на поклонима и посети српских радикала. – Драго нам је што сте нас посетили и што нас нисте за-

боравили. Ви сте једина странка која се сетила да ова деца, која су заборављена од свих осталих, постоје. Хвала вам на овом хуманом гесту, јер нашој деци то много значи, то је знак пажње и пружа им осећај сигурности, да још неко брине о њима. Надам се да ћете чешће долазити и помоћи нам да истрајемо у настојању да останемо на својим огњиштима, без обзира на све проблеме и потешкоће које имамо.

Народни посланик Љубомир Краговић обишао је и највећу српску средину у Метохији, Гораждевац. У центру села Дом здравља, школа, киоск брзе хране, фризерски салон, УНМИК-ова регионална администрација смештена у „коинтејнеру“, једна радио станица и пекара.

Краговић је са Мићом Милићевићем и осталим српским радикалима из Гораждевца обишао село, посетио споменик српским жртвама настрадалим од шиптарских терориста и основну школу, где је деци поделио око стотинак поклон-пакетића.

Чланови делегације Српске радикалне странке, председник Координационог одбора Српске радикалне странке за Косово и Метохију Љубомир Краговић, председник Општинског одбора Српске радикалне странке Вучитрн Живорад Аритонових, председник Општинског одбора Српске радикалне странке Косово Поље Драгиша Стакић и потпредседник Општинског одбора Српске радикалне странке Приштина Радован Ничић захвалили су се донаторима, а посебно фирми АГМ из Београда, која је највише помогла ову акцију српских радикала.

Српски радикали поклонили деци књиге

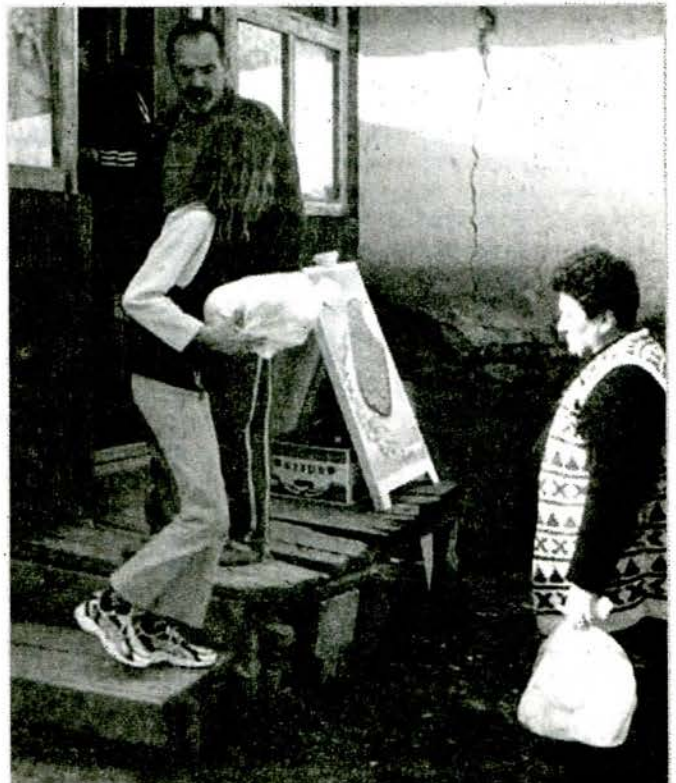
Делегација Српске радикалне странке предвођена народним послаником Немањом Шаровићем посетила је општину Штрпце. Циљ посете делегације коју су, поред Шаровића, чинили народни посланик Ненад Митровић, потпредседник Општинског одбора Српске радикалне странке Бујановац Светислав Стојменовић, и Миле Стаменковић одборник у Скупштини општине Земун био је да се на лицу места упознају са животом Срба у најјужнијој српској средини на Косову и Метохији. Допутовати у Штрпце возилом београдских регистрација повлачи са собом велики ризик. Го-

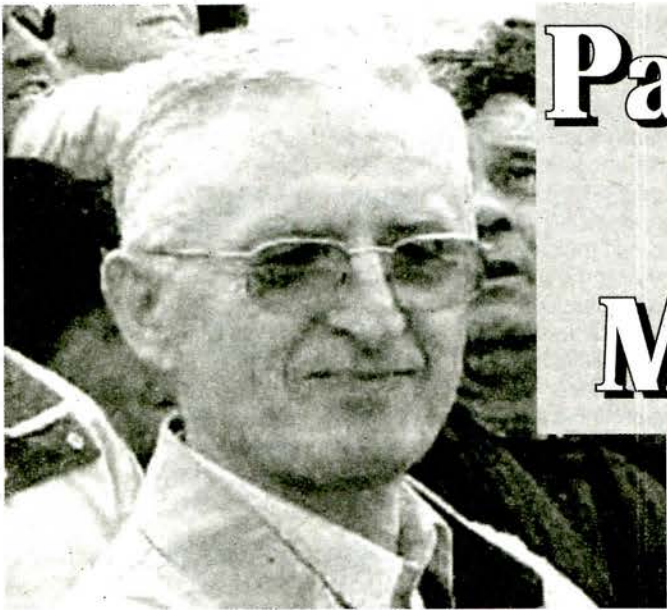
сте из унутрашњег дела Србије на административном прелазу Кончуљ сачекали су радикали из Штрпца. У возњи до Штрпца, које је од административног прелаза удаљено 100 километара пажњу народних посланика највише су привлачили трагови дивљаштва шиптарских терориста који су били видљиви на сваком кораку. Порушене српске куће, цркве, опустошена српска села изазивали су честе уздахе гостију.

— Прва адреса била је Основна школа „Рајко Урошевић“ у селу Готовуша. Делегацију радикала у школском дворишту сачекало је двадесетак раздрагане деце са осмесима на лицу. У први мах човек би помислио да се школа налази негде у Београду или Новом Саду и да та деца имају потпуно небрижно детињство. Међутим, у првом контакту са директором школе сазнаје се да није тако. Директор школе је делегацију упознао са проблемима са којима се свакодневно суређу, као што је небезбедно окружење које представља потенцијалну опасност за сваког ђака који путује из суседних села до школе.

Даљи пут водио је за Штрпце у коме су смештене две школе, основна и средња, са око 1200 ђака. Проблеми ових школа су исте природе. Њихово руководство пожалило се делегацији српских радикала и на Министарство просвете Републике Србије које им је укинуло материјалне дотације, и упућивало их на УНМИК, нарочито када је било у питању обезбеђивање дрва за зимску грејну сезону. Обилазак школа завршен је посетом основној школи у Севцу. Након обиласка школа, делегација Српске радикалне странке присуствовала је састанку Општинског одбора Српске радикалне странке Штрпце.

Делегација српских радикала поклонила је школама велики број књига за школске библиотеке. Донето је 1137 књига, што је симболична бројка јер, како рече народни посланик Немања Шаровић, толико дана председник Српске радикалне странке Војислав Шешељ тамнује у Хашком казамату. У општини Штрпце живи 12.000 Срба и око 3000 Албанаца.

Расербљавање Косова и Метохије (4)

Аутор је био савезни министар иностраних послова од јануара 1998. до новембра 2000. године. Учесник је сасијанка Милошевић-Ахмисари-Черномирдин 2. и 3. јуна 1999. године у Београду. Био је посланик Народне и Савезне скупштине све до њеног распуштања. Један је од оснивача и актуелни председник Београдског форума за свет равноправних. Аутор је књиге „Укидање државе” и више других публикација.

Пише: Живадин Јовановић

Југословенске власти, посебно дипломатија, су континуирано презентирали међународним представницима и форумима информације о везама ОВК са међународним тероризмом и организованим међународним криминалом. Чињено је то како у непосредним контактима, тако и путем званичних писаних докумената као што су меморандуми, писма и друга документа достављана Уједињеним нацијама и ОЕБС-у.

Везе и сарадња између шиптарских терориста на Косову и Метохији и терористичких група из појединих исламских земаља, а посебно Ал Каиде нису биле тајна ни за обавештајне службе САД, Велике Британије, Немачке, Русије.

Неки од тих доказа избили су на површину после терористичких напада 11. септембра 2001. године на Њујорк и Вашингтон, када се показало да је Осам Бин Ладен, односно његова Ал Каида, имала значајно упориште у Албанији деvedесетих година, које јој је служило као одскочна даска за операције у Босни и на Косову и Метохији. И сам Бин Ладен, како је својевремено изјавио шеф албанске службе Фатос Класи, лично је боравио у Албанији. По казивању Фатоса Класи, Бин Ладенова група је једна од више фундаменталистичких организација које су слале своје припаднике за борбу на Косову и Метохији.

Аутори Ендрју Хигинс и Кристофер Купер (Andrew Higgins i Christopher Cooper) у својој анализи објављеној у „Wall Street Journal” 21. новембра 2001. године наводе да су исламски фанатици почели да пристижу у Албанију одмах по колапсу комунистичког режима 1992. године, да је ћелија Ал

Каиде у Тирани 1998. године имала 20 чланова и да су је америчке власти сматрале за најопаснији огранак у Европи.

Били су повезани са сличним огранцима у Египту, Алжиру и другим земљама. Као покриће им је служио огранак Исламске добротворне организације (Islamic Relief Organization) са седиштем у Саудијској Арабији. Половином 1998. заједничком акцијом тајних служби САД, Египта и Албаније у Тирани је ухапшено пет припадника Ал Каиде којима је потом суђено у Египту. Судски поступак у Египту вођен је против укупно 107 „повратника из Албаније”, од чега око 60 у одсуству.¹⁾

Лондонски „Sunday Times”, од 29. новембра 1998. године, констатује следеће: „Док су британске САС специјалне снаге у базама на северу Албаније обучавале ОВК, дотле су војни инструктори из Турске и Авганистана, финансирани од стране ’исламског цехада’, обучавали ОВК за герилске и диверзантске акције”. Затим каже: „Бин Ладен је лично посетио Албанију. Он је био вођа једне од више фундаменталистичких група које су послале јединице да се боре на Косову.

Верује се да је Бин Ладен успоставио своју базу у Албанији 1994. године. Албански извори наводе да је Сали Бериса, који је тада био председник, имао везе са неким групама за које се касније показало да су биле екстремно фундаменталистичке”.

О везама између Бин Ладена и ОВК говори и сведочење Ралфа Мутсхека, из секције Интерпола за криминал (Interpol’s Criminal Intelligence division), у Правном комитету америчког Конгреса, 13. децембра 2000. године, у којем је речено: „Амерички државни секретаријат је ОВК сматрао терористичком организацијом, с обзиром да она финансира своје активности са новцем од међународне трговине дрогом и зајмовима од стране исламских земаља и појединаца, међу којима је и Осам Бин Ладен.

Друга веза са Бин Ладеном је чињеница да је брат лидера у једној египатској цихад организацији, који је и војни командант Осам Бин Ладена, истовремено командовао једном елитном јединицом ОВК за време сукоба на Косову”.

О Бин Ладеновој директној ангажованости у терористичким активностима на страни ОВК говори и хапшење 27. годишњег Клода Кодеа, француског држављанина и декларисаног члана Ал Каиде, због убиства једног локалног преводиоца. Он је на суђењу изјавио да је дошао у Албанију да би регрутовао и наоружавао борце за Косово и да су четворица његових сарадника још увек на слободи.

Средином јануара 2002. године Аустралију је узбуркала вест да је њен грађанин, Давид Хикс, ухапшен у Авганистану као војник талибана, недалеко од планинског масива Тора Бора и у ланцима пребачен у базу Гвантанамо. Изненађење је појачано када се сазнало да се Хикс, пошто је пре-

шао у ислам, придружио муџахединима на Косову и Метохији и учествовао у терористичким акцијама на страни ОВК, а касније се у Авганистану придружио следбеницима Бин Ладена. Слика везана за његов боравак на Косову и Метохији објављена је на станици Би-Би-Сију непосредно после хапшења у Авганистану.

Укључивање исламских екстремиста – муџахедина у обуку терориста ОВК у Албанији допринело је радикализовању њихових терористичких акција и примени најсуровијих метода у обрачуна са припадницима полиције и војске на Косову и Метохији и цивилним становништвом. О присуству и активном укључивању у обуку терориста ОВК главних вођа исламских фундаменталиста, укључујући и Осаму Бин Ладена, писао је, између осталих, немачки „Die Presse”, у броју од 11. децембра 1998. године, као и лондонски „Sunday Times” исте године.

Пројекат „велике Албаније”

Иза свих сепаратистичких и терористичких деловања Албанаца на Косову и Метохији налази се пројекат за стварање „велике Албаније”. Косовски Албанци су дуго времена водили политику расрбљавања Косова и Метохије, а крајем деведесетих година су прибегли и директном тероризму да би одатле истерали Србе и тај простор сјединили са Албанијом. Творац идеје о великој Албанији била је тзв. Албанска лига, основана 1878. године у Призрену, у време Берлинског конгреса.

Пројекат су иницирале тадашње вође Отоманске империје, који су настојали да очувају своје позиције на Балкану, с тим што је исламизирана велика Албанија требало да послужи као штит против све теже заустављивих ослободилачких покрета хришћанских народа, а пре свега српског.

У просторно-географском смислу, „велика Албанија” је требало да обухвати све територије на Балкану које насељава албанско становништво, без обзира на то коме ти простори припадају у историјском и државно-правном погледу. Тако схваћен пројекат „велике Албаније”, по замисли његових твораца, треба да обухвати Албанију, Косово и Метохију, општине на југу Србије (Прешево, Бујановац и Медвеђу), делове Црне Горе, западну Македонију и северозападну Грчку.

Са концептом стварања „велике Албаније” покушало се два пута у 20. веку: први пут 1912. уз подршку Аустро-Угарске, и други пут 1941. године, уз директно ангажовање фашистичке Италије и немачког Трећег Рајха. Док је први покушај био више реакција на победу савезничке коалиције у Првом балканском рату и због међународних околности није дао очекиване резултате, други покушај је био успешнији, али је резултат ипак био кратког века. Тада су највећи део Косова и цела Метохија били саставни део „велике Албаније”, под протекторатом Мусолинијеве Италије.

Била је то привремена фашистичка творевина слична тзв. Независној држави Хрватској, створеној по замисли Адолфа Хитлера у чијем је саставу била и Босна и Херцеговина.

Мада по себи антицивизацијски и погубан по тешко успостављену балканску равнотежу, пројекат „велике Албаније”, не само у прошлости, већ и данас, има подршку неких моћних спољних чинилаца, иако је јасно да се тиме ризикује концепт регионалне и европске безбедности.

Идеја о издвајању Косова и Метохије из Србије и Југославије и његовом прикључењу „великој Албанији” била је и остала основна преокупација албанских сепаратиста. Тиме се објашњава и целокупан развој ситуације на том подручју од Другог светског рата, а посебно деведесетих година прошлог века и до данас.

Први најдиректнији израз те тежње испољен је у резолуцији Антифашистичког већа ослобођења Косова и Метохије на Конференцији у селу Бујану код Ђаковице, одржаној од 31. децембра 1943. године до 2. јануара 1994. године, када је усвојен став о прикључењу Косова и Метохије „великој Албанији”. Главну реч на тој конференцији водили су кадрови који су се доселили из Албаније.

Сепаратистичке тежње косовских Албанаца добиле су директан и јавни израз нарочито шездесетих и осамдесетих година прошлог века. Те тежње су јачале и постајале све израженије упоредо са убрзаним материјалним развојем Косова и Метохије и давањем најширих политичких, људских, социјалних и свих других права албанској мањини на том простору. Тако је захтев за стварањем независног Косова и његовим прикључењем Албанији био основни повод и мото на масовним демонстрацијама албанских сепаратиста 1968. и 1981. године, као и на илегалном референдуму о независности и суверенитету „Републике Косово”, септембра 1991. године.

Најзад, Меморандум Форума албанских интелектуалаца са Косова, од 26. октобра 1995. године, упућен међународној јавности, отворено је захтевао стварање независног Косова и промену граница између Албаније и суседних земаља, са циљем обједињавања албанског народа у једној држави, „великој Албанији”. Многи од интелектуалаца, учесника тог форума, били су идејни творци и вође терористичке ОВК и њене стратегије.

Од истих ставова полазила је и Платформа Академије наука Албаније, од октобра 1998. године, у којој је изражена пуна подршка борби косовских Албанаца за остваривање независности Косова и која решење тзв. албанског питања на Балкану види у уједињавању свих албанских етничких простора у јединствену самосталну националну државу (сви Албанци у истој држави).

Албански сепаратизам и међународно право

За сваки политички пројекат који подразумева прекрајање утврђених граница од кључног је значаја да ли има покриће и ослонац у међународном праву и међународној пракси. У данашњем свету, који све више функционише као глобална заједница и у којем поштовање међународног права представља гаранцију мира и безбедности за све, насилни сепаратизам није прихватљив, нити има ослонац у међународном праву.

И у новим условима интеграције и глобализације економских, технолошких, информативних и других токова, принцип неповредивости граница је остао да важи као универзално важећи принцип и камен темељац мира, безбедности и сарадње.

Међутим, иако су ове темељне норме драстично прекршене насилном сепарацијом бивших југословенских република и њиховим признавањем, остаје засад неоторива чињеница да националним мањинама није признато право на отцепљење, односно на једнострано проглашење независности. Територијално отцепљење етничких група, тј. националних мањина, сматра се недопустивим и илегалним са становишта међународног права.

На примеру Косова и Метохије, које је у историјском и међународно-правном смислу неспорно интегрални део територије Србије (СЦГ), покушава се још један нови експеримент, досад непознат у међународној пракси, који због својих озбиљних импликација, заслужује да му се посвети посебна пажња. Он се састоји у томе да се пре било какве одлуке о статусу, тај део државне територије Србије почне третирати као већ издвојен у смислу међународног права и

да се, следствено томе проглашавају већински и мањински народи. Албанци, који у Србији (СЦГ), у смислу међународног права, посебно Конвенције Савета Европе²) представљају припаднике националне мањине, у свакодневном политичко-дипломатском комуницирању третирају се као „већински народ”, док се припадници српског народа на делу државне територије Србије (СЦГ) проглашавају за припаднике националне мањине.

Следећи је корак да се, на тако наглавачке постављеном прилазу, заменом теза и методом свршеног чина, отвара расправа о „заштити права српске и других мањина”, а не о угрожавању суверенитета и територијалног интегритета једне суверене европске државе. Најгоре је, при том, што и званични ограни Србије (СЦГ) не реагују на овакав опасан прилаз и терминологију, охрабрујући стварање замки и вежујући себи руке у предстојећим преговорима.

Зашто, на пример, Савет министара СЦГ у име СЦГ као чланице Уједињених нација, не би затражио мишљење Међународног суда правде у Хагу, који је основан Повелем Уједињених нација³), да ли се у смислу важећег међународног права, српски народ на Косову и Метохији може третирати као мањина, имајући нарочито у виду одредбе Повеље

УН и резолуције СБ УН 1244 (1999) и друге, према којима је Косово и Метохија покрајина у оквиру суверенитета и територијалног интегритета (СРЈ) СЦГ.

Опасности су евидентне. Ако се у том делу државне територије Србије (СЦГ) прихвати конверзија националне мањине у већину (Албанци), а дела већинског народа (Срби) у мањину, зашто и друге мањине у Србији, али и широм Европе, не би првом приликом тражиле да и оне, попут косовских Албанаца, буду третиране као већина на неком другом, мање или више, специфичном простору, са свим импликацијама које из тога следе. На пример, општине у Војводини у којима је мађарски живаљ бројнији од српског. Да не помињемо делове Румуније и Словачке у којима живе милиони Мађара, делове Украјине, Казахстана, балтичких држава, у којима живе милиони Руса, итд. итд.

Евентуално непоштовање тог, једног од основних принципа међународног права и поретка изазвало би несagleдиве последице, укључујући и сукобе који би угрозили европску и светску безбедност и стабилност. Отуда је сасвим јасно да су и тежње и активности лидера косовских Албанаца, а нарочито оружана борба терористичке ОВК крајем деведесетих година прошлог века, са јасним циљем – стварања независног Косова, биле и остале супротне повељи УН, међународним конвенцијама и међународном праву уопште.

Свака суверена држава у којој дође до сепаратистичке побуне и коришћења насилних и терористичких метода са циљем отцепљења једног дела њене суверене територије има право да свим легално расположивим средствима заштити свој интегритет и безбедност својих грађана. Према томе, акције и мере које су владе Србије и СР Југославије предузимале крајем деведесетих година на Косову и Метохији према терористичкој ОВК, како би сузбиле тероризам, заштитиле грађане, њихову имовину и територијални интегритет земље, биле су сасвим легалне и легитимне, не само са становишта важећег Устава и закона, већ и са становишта Повеље УН и међународног права уопште. Насупрот томе, агресија НАТО на СР Југославију није имала одобрење Савета безбедности, нити основ у међународном праву.

Постоји више примера у свету, сличних Косову и Метохији, који показују да међународна заједница, руководећи се важећим принципима међународног права, одбија да пружи подршку сепаратистичким тежњама етничких, тј. мањинских група.

Један од тих примера је и случај Кашмира и Индије. Међународна заједница пружа подршку Индији у њеном настојању да спречи сецесију Кашмирске долине и очува интегритет земље. Други пример је сукоб између тамилског сепаратистичког покрета и владиних снага Шри Ланке. И у том случају међународна заједница подржава напоре Владе Шри Ланке да се одупре опасностима сецесије једног дела земље. Трећи пример је Тибет и Кина, који показује да Кина има подршку међународне заједнице у сузбијању сепаратизма Тибета. Ту је и пример Чеченије, али има и других примера, који јасно потврђују да је међународна заједница у случају Косова и Метохије применила политику дуплих стандарда, кршећи на тај начин основне принципе међународног права.

Фусноте:

1. „Међународни тероризам”, Београдски форум за свет равноправних, Београд, 2002, стр. 85.
2. Оквирна конвенција о правима припадника националних мањина Савета Европе.
3. Паралела са Међународним судом за ратне злочине почињене на подручју бивше Југославије (Хашки трибунал) који је основан одлуком Савета безбедности.

Љубави Вука манитога

УВЕК ЋУ ВОЛЕТИ:
МАРИСА,
ТИТА,
МИКУ ШПИЉКА,
СТАМБОЛИЋА,
ЂЕНЕРАЛА ДРАЖУ,
СРПСКУ ГАРДУ,
МЕДЛИН ОЛБРАЈТ,
ЋИНЋИЋА,
СОЛАНУ,
КАРЛУ ДЕЛ ПОНТЕ,
БОРИСА ТАДИЋА...
И ДИЛЕРА ПЕРУ!

Рудно благо Србије на глобалистичкој трпези

Лешинарски апетити Запада

- На Косову и Метохији налазилића лигнита која се не могу појроштити за наредних 11 векова и „минерала будућности” зеолита, као и највећи резервоари здраве воде у Европи!
- Након пуча од 5. октобра 2000. године западне силе су почеле да се отимају о природна богајства Србије
- Високоразвијене земље су посебно заинтересоване за огромне залихе енергената на Косову и Метохији, као и за сирајешки ресурс број један у XXI веку – здраву пијаћу воду
- Постоји не мали број научника који тврде да је један од разлога изазивања рата против Србије овладавање њеним рудним богајством

Пише: Борис Алексић

Није никаква тајна да Србија располаже огромним рудним богатством. У Средњем веку наша земља је захваљујући овој чињеници постала једна од најразвијенијих земаља старог континента, док је државна благајна била прећуна разних драгоцености. Због економског узлета Србије из Западне Европе у нашу земљу су долазили Саси – радници рудари из Западне Европе (тадашњи гастарбајтери) са благословом наших краљева и царева. Шпански и немачки витезови су били најамници у српској војсци, а наша отаџбина је била на гласу као изузетно богата и правно уређена (Законоправило – Номоканон Светог Саве и Душанов законик).

Неко би помислио да је рудно благо Србије ишчезло због дугог искоришћавања још од Средњег века. Али, да ли је тако? Након пуча од 5. октобра 2000. године западне силе су почеле да се отимају о природна богатства Србије. Висо-

коразвијене земље су посебно заинтересоване за огромне залихе енергената на Косову и Метохији, као и за стратешки ресурс број један у XXI веку – здраву пијаћу воду. Постоји не мали број научника који тврде да је један од разлога изазивања рата против Србије овладавање њеним рудним богатством. На пример, познати италијански писац и аутор књиге „Косово, црна рупа Европе” Умберто Томази тврди да на Косову и Метохији постоје залихе од преко 10 милијарди тона лигнита на које би своју шапу радо ставиле велике западне силе.

Али, кренимо редом. Председник Србије Слободан Милошевић, који је недавно у Хагу бордијским сплеткама убијен, је још 1991. године, у време своје највеће популарности и моћи отишао на састанак са црквеним великодостојницима у Патријаршију Српске православне цркве. Циљ његове посете је био само један – обавестити врх Српске православне цркве о поверљивим документима везаним за огромно рудно богатство Србије на Косову и Метохији које представља довољан разлог за нападе на нашу државу. Присутнима, међу којима су били и Његова светост патријарх српски господин Павле, високопреосвећени митрополит Амфилохије, преосвећени епископ Атанасије и други, изнео је податке о економском потенцијалу Косова и Метохије. Том приликом је упозорио да, уколико Србија икад буде принуђена да ратује, чиниће то да би одбранила центар своје духовности у којем велике западне силе виде само баснословно рудно богатство и стратешке коридоре.

Милошевић је објаснио да, према подацима и истраживањима државних органа, која су преко сепаратиста доспела на Запад, заветно место – Косово и Метохија у свом земљишту има огромне количине лигнита, никла, цинка, магнезијума, мангана, боксита, кадмиума, хрома, селена, азбеста, мермера, кварца, кречњака, али и друга ретка и стратешки важна природна богатства попут зеолита, хелијума, уљних шкриљаца, природне резервоаре чисте пијаће воде итд. Папири са којих је читао председник Србије носили су ознаку „Строго поверљиво”.

**Залихе угља процењене
на најмање 600 милијарди долара**

Косово и Метохија – јужна српска покрајина у којој се налази хиљаду петсто православних цркава, манастира и испо-

сница, једно је од највећих светских налазишта лигнита. Ова исконска српска земља, названа по птици – косу, располаже са невероватних 23 милијарде тона поменутих руда. Сагласно тим подацима осамдесет (80) одсто енергетских ресурса Србије налази се на Косову и Метохији. Будући да постоји озбиљна опасност да централна Србија, без јужне покрајине, за неколико деценија остане без угља, значај Косова и Метохије је, посматрано и из економског угла, немерљив за наше грађане.

Према до сада објављеним подацима, косовски басен располаже са 11 и по милијарди тона лигнита, што чини 84 одсто укупних резерви овог горивног енергента у јужној српској покрајини. Метохијски басен поседује две милијарде и 86 милиона тона или 15 процената. Укупна количина лигнитног угља, према овим званичним подацима, износи 13 и по милијарди тона.

Када је у питању само искоришћавање, у периоду од 1922. до 1998. године из ових угљенокопа извађено је скромних 238 милиона тона лигнита или 1,74 одсто од укупних резерви на Косову и Метохији. Поменути проценат на нивоу централне Србије би износио 21 одсто у билансима.

Рудници на Косову и Метохији су са површинским начином експлоатације почели тек 1962. године. Будући да су подаци које је председник Србије и Савезне Републике Југославије (СРЈ) Слободан Милошевић изнео 1991. године у Патријаршији већи за 9 и по милијарди тона од објављених званичних информација, њихова експлоатација би трајала више од хиљаду година.

Наиме, ако би физички обим производње лигнитног угља косовскометохијских угљенокопа износио 15 милиона тона годишње, уз искоришћење рудне супстанце од 70 одсто, онда би век експлоатације износио невероватних 1100 година, или 11 векова!

Минимална вредност резерви лигнитног угља на Косову и Метохији према текућим ценама на светским берзама, износила би вртоглавих 150 милијарди долара. Процењена вредност природног богатства Косова и Метохије износи најмање 600 милијарди долара.

Олово и цинк

Према званичним подацима, на Косову и Метохији – изворишту српске државности, налазе се и велике количине руда олова и цинка. Укупне званичне билансне резерве износе 49 милиона тона, или 82 одсто метала у Србији. Ове руде су, поред осталог, богате сребром и златом. Према неким проценама, укупне резерве руда олова и цинка износе 83 милиона тона.

Стручњаци су дошли до података по којима се у јужној српској покрајини налазе и велике количине боксита, и то у износу већем од једне милијарде тона.

Треба напоменути да се прерађена руда развојем нових технологија све више користи за добијање других хемијских елемената, чији проценат заступљености не мора да буде велик, али је таква производња исплатива, с обзиром да су налазишта врло ретка. Швајцарска је увезла веће количине већ прерађене руде из Трепче за потребе своје индустрије.

Зеолит – неутралише уранијум

На Косову и Метохији, српској земљи са најлепшим манастирима на свету, могу се наћи и веће количине „минерала будућности” – зеолита. Поједини минерали из састава зеолита представљају важан стратешки ресурс јер су способни да неутралишу сам уран. Наши стручњаци из Института за нуклеарну технологију и минералогiju у Београду, успели су да развију нов производ који може да апсорбује 90 одсто присутног урана. Он се базира на клиноптилолиту, минералу из породице зеолита. У својој унутрашњој структури и каналима има слободан простор, тзв. активна места у којима могу да се вежу штетне материје. Модификован одређеним једињењима, овај производ је способан да у року од 24 часа веже за себе сав осиромашени уранијум на простору примене!

Примера ради, приликом испробавања муниције са осиромашеним уранијумом у САД, који користе авиони типа А 10, стручњаци америчке војске су закључили да би деконтаминација затрованог земљишта коштала више милијарди долара и да је неисплатива. Зато су поменути простор оградиле и назвали „зоном националног жртвовања”. Решење српских стручњака омогућује чишћење и оваквог земљишта.

Модификовани зеолит је резултат рада домаћег тима стручњака окупљених око др Магдалене Томашевић-Нановић. Прва је „Геополитика” од 23. марта 2001. године писала о ванредном значају овог производа. Србија је једна од ретких земаља у свету која располаже са висококвалитетним рудама зеолита, који се може користити и као лек. Налазишта на Косову и Метохији су посебно богата. Чак ни за време НАТО агресије заинтересоване фирме из САД нису прекидале сарадњу са Институтом у Београду због значаја њихових истраживања и стратешке важности новог производа на бази зеолита. Улагањем у производњу домаћег апсорбента, човекова средина, затрована уранијумом који је посејао НАТО по Србији, била би очишћена, а велики број људских живота спасен.

Најважнији ресурс XXI века – вода

Косово и Метохија је територија Србије изузетно богата еколошки чистом водом. Бројни термални извори су погодни за лечење људи. Будући да је вода стратешки производ XXI века и да научници већ дуже време упозоравају да предстоје ратови за овај животни важан природни ресурс, јужна српска покрајина је на мапама САД означена као територија од прворазредног значаја.

На међународној конференцији за очување природних ресурса у Лондону 1994. године, чији је организатор била фондација Ројтерс, представљене су анализе урађене помоћу најсавременијих уређаја, које су недвосмислено показале да су региони Плитвичких језера и Косова и Метохије кључни за контролу водених токова Европе.

Хрвати су, спроводећи геноцид и извршавајући Павелићев тестамент, протерали Србе са Плитвичких језера и предали важне природне резервоаре воде у руке својих спонзора – немачких мегаконцерна. Познато је да чак седам одсто европских вода тече у овом делу окупиране Републике Српске Крајине (РСК). Управо на територији Косова и Метохије и Плитвичких језера су смештена најбогатија чворишта природно чистих подземних и надземних водотокова Европе.

Океанографско одељење Вудс Хол института изнело је упозорење по којем ће, као последица глобалног загревања, територија СЦГ, и делови Македоније и Бугарске постати једина места у Европи са довољним количинама свеже пијаће воде.

Половином 1992. године у Бразилу је одржана Конференција Уједињених нација (УН) о животной средини и развоју. Тада је донет и званични документ Агенда 21. У њој, између осталог, стоји: „Не сме се дозволити националним државама да посегну за уцењивањем међународне заједнице помоћу извора загађене воде. Препоручујемо, као упозорење да се негде, на потребан начин делимично затрују, или униште водени извори, како би било јасно шта чека оног ко се усуди да право управљања воденим ресурсима употреби против интереса наднационалних структура. Препоручује се и формирање оружаних снага, јачих од војски појединачних држава на чијим територијама би се водили ратови за воду”. У овом извештају Балкан је, уз Русију и Афро - Азију означен као регион од изузетног значаја.

Авијација САД је у време агресије на СРЈ намерно бомбардовала еколошке резервоаре пијаће воде у јужној српској покрајини! За тај посао, супротан интересима Европе, коришћени су авиони типа А-10, који су користили муницију са осиромашеним уранијумом. Извори су затровани за дуги низ година. На овај начин Сједињене Државе су задале озбиљан ударац Европи и додатно је учиниле зависном од њихових „добрих услуга”.

Уљни шкриљци

Да би својевремено покренуо своју ратну машину, Хитлеру је било потребно да овлада технологијом хидрогенизације – претварања угља у нафту. Поменути технологију су му омогућили власници крупног капитала из САД, како би своје армије усмерио ка Русији. На Косову и Метохији – одбрамбеној тврђави Европе пред исламом, поред великих количина угља налазе се и огромне количине уљних шкриљца. Савременом технологијом из њих је могуће веома брзо добити нафту. Када се то зна, постаје још јасније зашто су западне силе као своју успутну станицу ка Русији изабрале баш јужну српску покрајину.

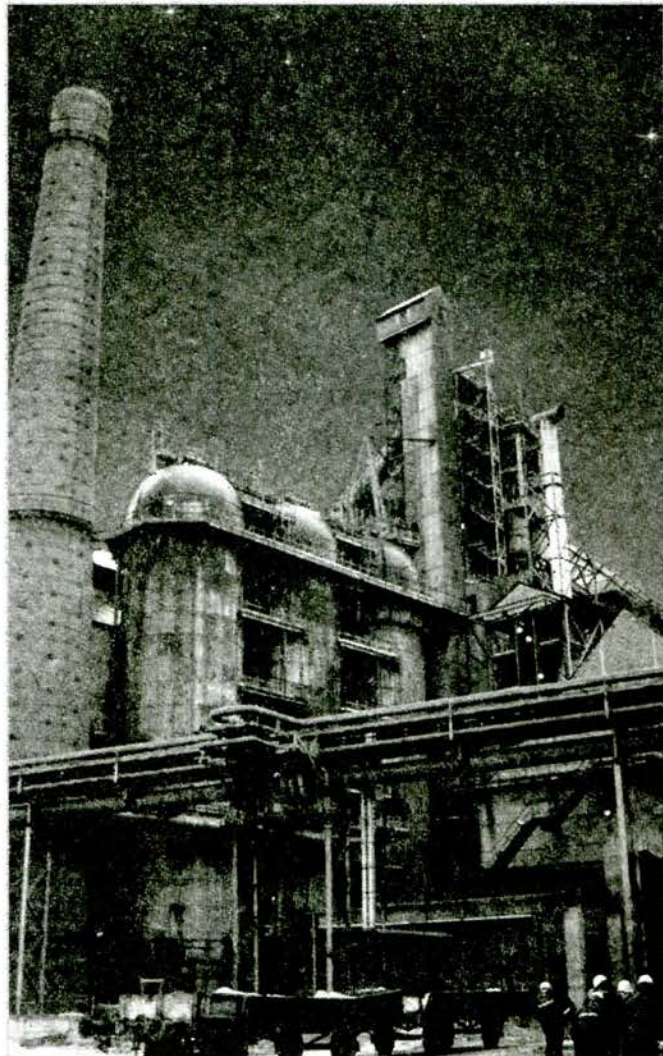
Мотив

Према сведочењу Момира Булатовића, председник Слободан Милошевић је, да би избегао сукоб са Белом кућом, која је по сваку цену желела да се домогне природних ресурса Косова и Метохије, преко својих веза у банкарским круговима и администрацији ове суперсиле покушао да издејствује споразум. Понудио је симболичну концесију од један долар, за америчке и британске компаније које би дошле и

преузеле управљање. У покушају да избегне крвопролиће, тадашњи председник Србије је понудио, уз исту симболичну цену НАТО-у војну базу у јужној српској покрајини. Иако су били позитивно изненађени, представници САД су одговорили са „не”. Разлоге је државно руководство Србије знало тек нешто касније од пријатеља из Француске и Италије.

Наиме, САД су 1982. године потписале стратешки споразум са Ватиканом, који је инсистирао на насилном отцепљењу Словеније и Хрватске од СФРЈ и коме није одговарала снажна православна Србија на Балкану. Сједињене Државе су стога прихватиле разбијање СФРЈ. Бирајући између Србије и Ватикана, Вашингтон се, као некад Наполеон, определио за „свету столицу” – четврту земљу по богатству у свету. Такође, Бела кућа је морала да задовољи и апетите свог стратешког савезника, Турске.

Нови поход на Исток, означен споразумом између Роналда Регана и папе Јована Павла Другог је почео. Србија је била прва на удару. Како истиче Дајана Џонсон у својој књизи „Сулуди крсташи”, најпре је Вашингтон на почетку кризе преко дипломатских канала упозорио владу СФРЈ да не сме да употребљава силу у решавању проблема Словеније и Хрватске, да би (како наводи проф. Смиља Аврамов у књизи „Постхеројски рат Запада против Југославије”) 1992. године Конгрес САД донео одлуку према којој, кад год буде неопходно изнудити неки уступак Београда, треба покренути питање Косова и Метохије. Та стратегија није напуштена ни до данас.

Америчко – албанско отимање Косова и Метохије

• *Амерички државни подсекретар за политичка питања Николас Бернс јавно признао да је циљ преговора о статусу Косова и Метохије – независност*

Пише: Угљеша Мрдић

Ако трају преговори о решавању статуса српске покрајине Косова и Метохије, поједини званичници западних светских сила и представници међународне заједнице дају изјаве које су у апсолутној супротности са српским државним интересима, нарочито са очувањем српске светиње и дела наше територије која је сада окупирана страним војницима и албанским терористима – Косова и Метохије.

Амерички државни подсекретар за политичка питања Николас Бернс показао је своје праве намере и жељу да помогне албански екстремизам и одвајање Косова и Метохије од Србије. Он је изјавио да је циљ преговора о статусу Косова и Метохије – независност.

Говорећи на церемонији у Центру за стратешке студије у Вашингтону, којој су присуствовали и амбасадори многих европских земаља, али и бивши амерички државни секретар Хенри Кисинџер, Бернс је изјавио да ће Уједињене нације вероватно прогласити независност Косова и Метохије до краја ове године.

– Наш посао у Европи још није завршен, јер Балкан остаје једино острво у срцу Европе које није повезано са двема највећим трансатлантским институцијама – Европском унијом и НАТО – рекао је Бернс.

Он је изразио уверење САД да, „када Србија буде демократска, као Хрватска, Албанија и Македонија, као и независно Косово, ако ове године буде проглашено од стране УН, што је циљ преговора који се одржавају, онда све заједно треба да буду у Европи”, и истакао да САД верују да Европа треба јасно да стави до знања да је будућност ових држава у ЕУ и да исто тако снажан сигнал треба да дају и у НАТО-у, сматра Бернс.

„Била је америчка стратегија, и то свих администрација, да Европа буде уједињена и у миру. Ми треба да остваримо овај стратешки циљ и Балкан још остаје незавршен посао”, изјавио је амерички државни подсекретар за политичка питања Николас Бернс.

Овим је Бернс потврдио већ раније осмишљену америчку стратегију о распарчавању Србије. Почињу од Косова и Метохије, настављају са југом Србије а ускоро би сличан епилог могао да буде и у Рашкој и у Војводини са циљем да се ослаби српски положај на Балкану а Србија буде сведена на границе Београдског пашалука.

Америчка амбасада у Београду је брже боље реаговала и покушала да не открије све карте и да се огради од Бернсове изјаве, вероватно сматрајући да не треба главни амерички стратешки план одмах открити.

У закамouflираним изјавама, амерички амбасадор Мајкл Полт је ипак индиректно потврдио Бернсову тезу и очигледну америчку амбицију.

„САД су и раније наводиле да је независност Косова могући исход тренутног политичког процеса, али у овом тренутку преговора сматрамо да би било прерано разматрати жељено решење статуса”, саопштила је амбасада САД.

У амбасади САД је речено и да Вашингтон подржава став Контакт групе да неће бити повратка на ситуацију пре 1999. године, као и да неће бити поделе или уједињења Косова и Метохије са било којом земљом.

Амерички амбасадор у Београду Мајкл Полт изјавио је да је независност Косова и Метохије само један од могућих исхода преговора о статусу покрајине и оценио да је прерано доносити било какве закључке о коначном статусу. Коментаришући изјаву подсекретара за политичка питања у америчком Стејт департменту Николаса Бернса да је независност Косова и Метохије већ „готова ствар”, Полт је рекао да је то један од могућих исхода.

– Независност Косова један је од могућих исхода разговора о статусу Косова, али САД сматрају да је још рано да се „разматра жељено решење статуса”, поручује Полт.

Заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић поводом решавања питања српске покрајине Косова и Метохије наводи да неће опростити неко наметнуто решење.

– Поручујем и Тадићу и Коштуници да разумем да неко може да вам отме Косово и Метохију, нећете да потпишете, нећете да прихватите, и данас га отимају, али ја вас као председника државе и председника владе питам: шта ћете урадити кад сазнате преко телефона или на телевизији да су отели Косово и Метохије, шта ћете предузети као председник државе или као председник владе, да бих знао да кажем – осуђујем вас, поручује Николић.

Поставља се питање како Србија и српски народ могу да се боре за очување Косова и Метохије поред страног притиска и домаћих послушника на власти који раде за своје интересе и којима је највероватније циљ да што дуже остану на власти.

Албанци на Косову и Метохији имају своју војску и полицију, ратне злочинце на руководећим местима у косовским државним институцијама, заштити Кфора и Унмика, а сада и подршку америчких политичара и дипломата, који су, има индиција, потпомогнути новцем албанског лобија да заступају ставове о независности. Овакви наводи су до сада више пута изношени у јавност, међутим САД и даље настављају своје мешање у унутрашње ствари Србије.

Наметање воље силом противно праву, очигледно је облик владавине који је толико укоренен у систему САД да га је немогуће заобићи.

Криминални досије Славише Петковића, министра у шиптарској влади

Седи у влади ратних злочинаца и пљачка Србе

• Видевши да од повраћка расељених нема ништа, јер је за годину дана свој мандаћ вратио неколико десетина људи, Петковић је недавно почео да се бави пројектима који наводно спречавају исељавање. Да је једини српски министар у шиптарској влади, у којој је сваки други представник човек који је убио на стотине Срба, стручњак за „прање“ новца, говоре његове последње малверзације, где је, само на име неколико пројеката, згрнуо на стотине хиљада евра

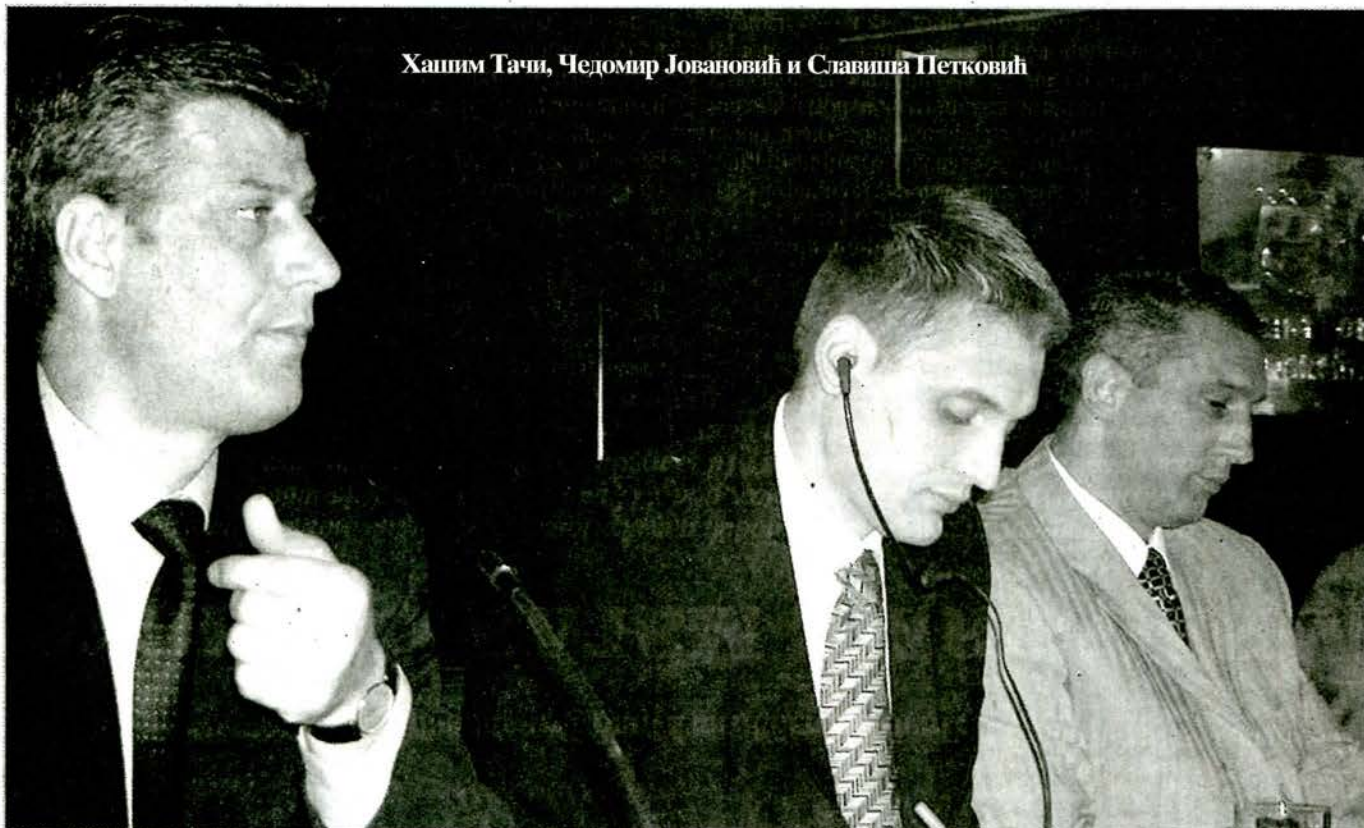
Пише: Будимир Ничић

У протеклих шест година за повратак Срба на Косово и Метохију није учињено готово ништа. Разлог томе је, према речима директора УНМИК-ове канцеларије за повратак расељених Килијана Клајншмита, тај што за успешан повратак недостаје још око 25 милиона евра. Међутим, представници међународне заједнице крију, као змија ноге, где су 14 милиона евра који су дати министру за повратак у шиптарској Влади Славиши Петковићу, да наводно врати расељене Србе.

Видевши да од повратка расељених нема ништа, јер је за годину дана свој мандат вратио неколико десетина људи, Петковић је недавно почео да се бави пројектима који наводно спречавају исељавање. Да је једини српски министар у шиптарској влади, у којој је сваки други представник човек који је убио на стотине Срба, стручњак за „прање“ новца, говоре његове последње малверзације, где је, само на име неколико пројеката, згрнуо на стотине хиљада евра.

Ограду за фудбалско игралиште и двадесетак метара канализационих цеви у Чаглавици платио је 87.800 евра (осамдесет седам хиљада и осамсто). По речима оних који су вршили радове на фудбалском игралишту, права цена овог пројекта је нешто мање од десет хиљада евра. Два мостића на речици Јањевки у српским селима Доња и Горња Гуштерица, стотинак метара канализационих цеви у селу Радеву и депонија у Новом насељу фактурисани су вишеструко више од стварне цене, и на име Министарства наплаћено је чак 350.000 евра. У селу Сливово, где живи десетак српских породица, за канализациони систем утрошено је 210.000 евра. За изградњу 44 куће од педесетак квадрата у Зочишту код Ораховца плаћено је нешто више од 1,8 милиона евра.

Какву „контролу“ трошења новца од стране међународне заједнице на Косову и Метохији има министар Петковић, најбоље говори пример из Чаглавице, где су, како каже један од представника села, у контролу дошли „странци“ из ОЕБС-а и УНМИК-а. Када су видели да је за жичану ограду којом је ограђено фудбалско игралиште Петковић

Хашим Тачи, Чедомир Јовановић и Славиша Петковић

Срушена српска школа
на Косову и Метохији

„утрошио” 57.230 евра (педесет седам хиљада и двеста тридесет евра), рекли су да је он или луд или га штити неко ко је много моћан. Све приче о наводној контроли трошења новца намењеног за повратак расељених углавном се и завршавају ишчучавањем представника међународне заједнице.

На самом почетку свог министровања, Петковић је покушао да своје право лице сакрије иза маске душебрижника. Знајући да већина Срба осуђује његов поступак уласка у владу ратних злочинаца, да би придобио колико-толико присталица, запошљавао је људе на објављени оглас, без услова. Међутим, само неколико месеци касније маске су пале и многи су схватили да је то „оптичка варка”.

О министру Петковићу најбоље говоре управо ти људи, које је он вратио у јужну српску покрајину. Револтиран, изигран и обманут повратник (расељено лице) из Новог Сада, иначе рођени Приштинац Бранислав Власчевић, који се са женом и троје деце вратио на Косово и Метохију почетком 2004. године, и бивши радник Министарства за повратак, сигуран да ће „Велика Србија” (за разлику од других медија са којима је контактирао) објавити његово писмо о криминалним радњама министра Петковића, написао је следеће:

„Имао сам потписан уговор са Министарством за повратак до 2007. године, да би ми после десет месеци рада уручили решење о престанку радног односа без икаквог образложења. У два наврата је министар Славиша Петковић отпустио преко 100 радника који су стварни повратници.

Министрова самовоља је узимала маха све више и више. Запошљавао је људе који нису са Косова, већ из Ниша, Београда и других градова Србије, односно који не воде ни по рекло са Косова. Да иронија буде већа, њима је плаћао смештај у луксузним апартаментима. Такође су имали и привилегије у раду, односно нераду од 4 дана у недељи да би им после давао службена возила да се врате у Србију са свим плаћеним трошковима горива, таблица и дневница, док ја живим као подстанар и морам да плаћам закупнину, што, верујем, чине и многи који су се вратили да раде и живе, а добили су отказ.

Запослио је свог рођеног брата, који се бахато понаша јер му је све дозвољено (иако је причао да родбинских веза неће бити), као и све Урошевчане који су му били лојални,

и остале који нису из Урошевца, али су полтрони који су аминовали све његове малверзације и махинације са донацијама за изградњу кућа, и то на местима где нема шансе да живе Срби. Све о тим малверзацијама колико је кућа изградио, а колико је пара добио, је очигледно јер су сви медији објавили износе и имена донатора, а оно сликање за телевизију поред ретких започетих кућа у недођијама је чиста фарса и обмана.

За себе је купио луксузан аутомобил БМВ од 150.000 евра, а плате су увек каснеле, о дневницама да и не говорим. Радио сам као возач и возио на разним релацијама од црногорског приморја, Војводине и широм Србије, а да ми ниједна дневница није исплаћена ни до данас, што је, верујем, случај и са осталим радницима. Уместо да донаторским средствима гради куће, за шта су средства и била намењена, он и његови истомисљеници, следбеници и учесници у овом криминалном деловању отварају кафане и средства немилице бахато троше на провод и луксуз. Навикнут на гламур, Нову годину је славио у Шпанији, наравно, о трошку Министарства. То је оно што се зна, а сигурно је и много више прљавих радњи о којима се не зна. Ето како се дотични министар богати на муци несрећника и лакомислених повратника”.

Западна Славонија – Бљесак смрти

- *Мерено временом, било је пре 11 година. Мерено чемером – није мерљиво. Све је трајало 60 сати. Западна Славонија у то време, пре 11 година, била је заштићена зона, била је под контролом УНПРОФОР-а. А где је за тих 60 сати трајања „Бљесак” био УНПРОФОР? Којекуде, али не тамо где је требало, да штишти и заштишти српско цивилноштво. Операцију етничког чишћења Западне Славоније, назване по светлости, „Бљесак”, организовали су и хрватску војску за то увежбали пензионисани амерички генерали*

Пише: Ана Андрић

Све некако подсећа на Косово и Метохију, данас. И тамо КФОР није да штити преостале Србе, већ да чува окупирано Косово и Метохију од Срба. У част победе над голоруким народом пре 11 година, подручје Западне Славоније, столећима српско, па и град Пакрац са чувеном Катедралом и Библиотеком, посетио је амерички амбасадор у Загребу Галбрајт. Отишао је да изрази дивљење према ономе што је урадила хрватска војска: етнички очистила Западну Славонију, нагнала Србе у сеобе, сагрла српска села и дисциплиновано крвави асфалт од српске крви опрала детергентом. Срби из Западне Славоније прешли су у Републику Српску, дошли у Србију.

Главномандујући хрватски генерал који је водио акцију „Бљесак” добио је одликовање од хрватског председника Стјепана Месића. Срби који нису успели да утекну а који су успели да преживе сада живе у Лепоглави. Лепоглава је завор. Ономад смо на овдашњој телевизији, не државној, били у прилици да гледамо и сагледамо шта су хрватски домољуби урадили Србима у Западној Славонији. Мали део тих злочина нашао се и у филму Српске радикалне странке „Истина”.

Хрватска се обавезала, пред међународном јавношћу, да ће омогућити повратак Срба у Хрватску, дакле и у Западну Славонију. Како онда, пре 11 година, тако и данас, независна држава Хрватска, у чијим темељима је наново српска крв, не чини ништа. Из Загреба у свет иду само декларативна изјашњавања. Свет ништа не предузима да казни Хрватску и

Према подацима Српског документационог центра „Веритас”, за 36 сати убијено је 283 Срба. То нису биле жртве борби, биле су то жртве хрватског гранатирања избегличке колоне десетина хиљада Срба на путу Нова Варош – Градишка. Путем је текла крв. Хрватски домољуби спирали су српску крв хрватским детергентом. Пут је опран, али није опран мирис српске крви. Мирише и данас. „Бљесак” није био рат, није била ни битка. „Бљесак” је бљеснуо у 5 ујутру. И ако је неко био будан, деца сигурно нису. На Западну Славонију пуцало је 17.000 хрватских домољуба, или ученика америчких пензионисаних генерала. Бранило је 3.500 српских бораца, пет на једног. Равноправно, заиста. Западна Славонија је очишћена од Срба – неколико десетина хиљада Срба од тада се зову избеглице. У Западној Славонији остало је око 1.000 Срба, старих углавном.

да је натера да уради оно што мора, јер се спрема за Европску унију. Турци ће морати, да би ушли у Унију, да признају геноцид над Јерменима. Уосталом, ни онда, у време „Бљеска”, такозвана међународна заједница није реаговала на етничко чишћење у Западној Славонији. Заправо, реаговала је јер су се и Американци, и међународна заједница и Хрвати припремали за оно што је уследило, за „Олују”, а било је то коначно етничко чишћење Хрватске од Срба.

Окидач за Холмец био је у Цанкаревом дому

ЗЛОЧИНОМ ДО НЕЗАВИСНОСТИ

• У темеље словеначке независности уграђен је злочин. Словенија није невина, а ако није невина да ли је демократска

Пише: Ана Андрић

Ипак, пре Цанкаревог дома био је Едвард Кардељ. Он је био тај који је срочио свету реченицу за Словенију, која гласи – Југославија је за Словенију само транзитна станица. То ће рећи да је Словенија од 1945. године градила свој пут у независност, заправо пут разбијања Југославије. После Едварда Кардеља био је Стари трг на Косову и Метохији. У том руднику тобож глађу штрајковали су Шиптари. Тражили су да Косово и Метохија постане република. У томе су их подржавали, а ко други, до Словенци. Подржавали су све њихове захтеве чији је једини правац био не само разбијање Југославије, него надасве Србије. Од Старог трга до Цанкаревог дома, пре 1990. године, био је само један корак. Словеначко руководство организовало је у Цанкаревом дому скуп мржње спрам Србије. Била је то концентрација увреда, погрда, срамних стрела упућених у правцу Србије. После, али и пре Цанкаревог дома, словеначко јавно мњење било је припремљено. За шта је било припремљено питање је сувишно, јер је одговор, једини могући – за неконтрелисану мржњу према свему што је српско.

Када је почела тобож борба за словеначку независност, поруке из Цанкаревог дома преузео је министар Качин, задужен за информисање светске јавности. У томе је био врхунски и слободно може да се каже да је он родоначелник словеначке независности.

У Словенију је упућена војска ЈНА. Упутило је Председништво СФРЈ, а главнокомандујући био је тадашњи председник Савезне владе Анте Марковић. За ову нашу причу и баш на овом месту важно је рећи да је ЈНА која је кренула у Словенију била готово ненаоружана. Војници су били упућени да бране државне границе, а били су толико ненаоружани да готово ни бркове нису имали. Била су то углавном необучена деца. Говорећи о догађајима који су се десили у Словенији, др Војислав Шешељ је још тада упозоравао домаћу и светску јавност на злочине који су се тамо догодили. „Све што су радили било је у корист наше штете. У Словенији су наредили да се војска повуче у касарне иако је сваком лаику било јасно да војска нема шта да тражи у касарнама када је почео рат. Војници су били у касарнама опколени, трпели су ватру и служили словеначким националшовинистима као живе мете за обуку”, истицао је др Шешељ и говорио: „Спречавање потчињених да се бране и у условима животне угрожености због поштовања примирја”, које је поштвала само наша страна, и слање регрута без бојеве муниције у словеначку авантуру су злочини који су нас убедили у постојање завере у корумпираном врху ЈНА и државе”.

Против Југословенске народне армије у Словенији се борила словеначка Територијална одбрана. И они који памте и они који не памте морају да признају да је Територијална одбрана Словеније била изванредно наоружана. Први корак те и такве одбране био је да се блокирају касарне ЈНА.

Остаће упамћен, бар се томе надамо, тадашњи поручник Грујовић који се није уплашио Територијалне одбране Словеније, за разлику од многих генерала и оних са нешто нижим чиновима. Поручник Грујовић био је спреман да брани и своје војнике и касарну и све оно што је било под ознаком ЈНА. У осталим касарнама није било тако. Војници су били препуштени сами себи, па је тако било и у Холмecu. На њих су тамо пуцали словеначки територијалци. Убијени војници у Холмecu нису били наоружани, напротив, развили су белу боју, а у свим ратовима бела боја је знак предаје. Словеначки територијалци пуцали су и у војнике и у белу боју. Све то снимила је аустријска државна телевизија, али од те године, 1991, снимке је имала и Југословенска народна армија.

Зашто је случај Холмец, баш сада, отворила Аустрија? Зашто то одавно није урадила наша држава? Одговор на прво питање може се идентификовати у правцу аустријске потребе да јој се Словенија одужи за оно што је Аустрија учинила за њу када је Словенија постала независна. Шта је суштина тог дуга, сазнаћемо. У Словенији у време „борбе“ за њену независност нису убијени само војници у Холмecu. Према неким сазнањима, убијено је 47 војника, а по онима који инсистирају на истини о злочинима у Словенији, убијено је 100 војника ЈНА. У Новом Саду постоји једна невладин организација која се бави злочинима у Словенији. Та организација све је покушала, па и то да од Министарства одбране и у време док је министар одбране био Борис Тадић, а начелник Генералштаба Бранко Крга добије имена свих погинулих. Грубо су одбијени, тако да истину о страдању војника ЈНА у Словенији знају бар ова двојица. Словеначка Територијална одбрана остаће упамћена по убиству рањених војника, по томе што су сладострасно убијали војнике ЈНА, тобож заштићене жицом касарне.

Словеначко Тужилаштво одавно је одбило да процесуира сваки случај убиства војника ЈНА у Словенији. На први

поглед чудно, али на прави поглед сасвим за очекивати: Хашки трибунал такође је одбио да збивања у Холмecu, или у Словенији подвргне оптужници. И за словеначко Тужилаштво и за госпођу Карлу дел Понте случај Холмец није био за процесуирање, јер је било мало мртвих – четворица. Но, „Шкорпиона“ је било довољно за процесуирање – Срби су убили шесторицу. И на овом случају показало се оно што часни одавде, међу њима и они из Српске радикалне странке, одавно указују и доказују – да је Хашки трибунал творевина сазидана искључиво за уништавање Срба. Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић тако истиче: „Хашки трибунал данас отворено показује да је створен да измисли кривицу српском народу, да прећуткује намерно празлочин, какав је био у Словенији над војницима ЈНА“.

Нема рата за који може да се каже да је чист. Не би био рат. Међутим, оно што се догодило у Словенији није се догодило готово нигде у свету, осим ако се не присетимо шта су Американци и Енглези радили са ирачким заробљеницима. Но, истини за вољу, и њима је суђено. Како и на који начин, то они знају, али ипак им је суђено. И зато остаје неопозиви закључак да Словенија јесте пуноправна чланица Европске уније, али да је у њу ушла окрвављене душе и тела. Јадна је то независност и сувереност ако се до ње дошло убијањем и деце војника који ни бркове нису имали.

Влади Словеније која заташкава ратне злочине словеначке Територијалне одбране, ових дана у помоћ је прискочио и овдашњи министар одбране Зоран Станковић изјавивши да нико од тројице војника ЈНА, чије је стрељање после предаје снимила аустријска ОРФ, није погинуо. Шпекулише се да је Станковић заправо преузео изјаве неформалних сведока стрељања на Холмecu, које су пласиране у Словенији. Према тим изјавама регрути ЈНА су само рањени. Станковић је очигледно подлегао притисцима из Словеније и наступио са циљем да се злочин минимализује или ипак потпуно игнорише. Министар очигледно није упознат да је злочин када неко пуца у ненаоружане људе. Злочинац пуца да убије. На снимку се види стрељање а не преживљавање.

Колика је цена за отцепљење дела Србије?

Трговиште за два милиона евра

Пише: Владимир Ђукановић

Као гром из ведро неба недавно је грађане Србије погодила вест да је извесни Јовица Михајловић, општински менаџер у Трговишту, затражио да се у овој општини распише референдум за одвајање Трговишта из Србије и припајање суседној Македонији. Михајловић, иначе функционер Демократске странке у Трговишту, као разлог за своју идеју навео је сиромаштво и незапосленост житеља Трговишта. „Општински менаџер у Трговишту Јовица Михаиловић из Демократске странке најавио је расписивање референдума са циљем да се ова општина одвоји од Србије и припоји Македонији ако Србија убрзо не одрешу кесу и овом крају не помогне са два милиона евра”, изјавио је генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић и позвао јавног тужиоца да одмах реагује.

Слажемо се да је живот изузетно тежак, да је сиромаштво огромно, али да ли је то разлог да се комада држава у ситуацији када Србију покушавају да исцепкају на све могуће начине, почев од Косова и Метохије, југа централне Србије, а све је извесније да ни Рашка област неће бити мирна.

Најбољи демант „велике хуманости” овог демократе и његове (не)бриге за своје суграђане је чињеница да је по недавном доласку Бориса Тадића у Трговиште најбољи локал у овом граду дао за Народну канцеларију Драгана Ђиласа по цени од једва 500 евра, а у њој је запослио искључиво партијски подобне људе, који су иначе већ негде до сада примају какве такве плате. Узгред, морамо да напоменемо да је македонска државна телевизија једва дочекала овакву бесмислену иницијативу како би анкетирала грађане по Скопљу са питањем „шта мислите о територијалном проширењу Македоније?”. Да не буде забуне, Трговиште је као општина територијално веће од Малте, што нам јасно показује колико би Србија изгубила када би се оваква идеја представника Демократске странке остварила.

– Дотични Јовица Михајловић је својевремено био и члан Српске радикалне странке, почиње своју причу председник Општинског одбора Српске радикалне странке Трговиште, Миодраг Поповић.

– Међутим, с обзиром да наша странка није спремна да било коме помогне око мутних и закулисних послова, нисмо желели да помогнемо његовој фирми још 1993. године да постане једини овлашћени дистрибутер брашна из робних резерви које је држава издвајала за наше суграђане. Он се тада ваљда наљутио, прешао је у Демократску странку и, као што видите, постао је општински менаџер који заступа једну крајње ненормалну идеју – каже Поповић.

– С почетка смо били потпуно шокирани, посебно када смо видели шта преноси македонска државна телевизија, јер сматрамо да је то велико понижење за Србију. Позвали смо одмах председника општине Трговиште, који је такође члан Демократске странке, и када смо га питали шта му то чини менаџер, он је рекао да некако мора да изврши притисак на власт. Међутим, деловало ми је као да он искрено жели да дође до тог референдума и да покуша Трговиште да припоји Македонији. Тада смо заправо схватили да је то вероватно била његова идеја, а да је Михајловић заправо главноговорник онога што он каже. Наравно, изразили смо свој протест и рекли смо му да је недопустиво да неко жели да комада Србију на овако бестидан начин – закључује први део приче Поповић.

Бољи живот само за демократе

Други део ове приче о комадању Србије односи се на долазак Бориса Тадића и свите његових саветника у Трговиште. Тадић се тада није изјаснио подржава ли иницијативу својих партијских колега у Трговишту, али је омогућио дотичном Михајловићу да његова фирма дистрибуира брашно грађанима Трговишта.

– Борис Тадић је био овде, обећавао је куле и градове, али се све svelo на то да Јовица Михајловићу обезбеди да његова фирма дистрибуира брашно нашим грађанима. Такође, Народној канцеларији је омогућено да добије најбољу локацију у општини за 500 евра, а људи који се запошљавају су заправо партијски подобне личности, од којих неки већ примају и по пет плата. Сиротиња их не занима и никакав напредак није постигнут тим Тадићевим доласком. Нама још теже пада то што се Борис Тадић као председник Србије није изјаснио подржава ли идеје својих партијских колега овде у Трговишту, тако да не знамо да ли је и он лично сагласан да се наша општина отцепи од Србије – завршава Поповић.

Шта додати, осим да је и генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић, у више наврата са скупштинске говорнице питао и Бориса Тадића шта му то раде активисти по Србији, али и министра правде Зорана Стојковића, хоће ли јавни тужилац да реагује на овакве испаде локалних функционера Демократске странке. Заиста, овде посла за Тужилаштво има на претек.

Активности државника

ПУНА
ТРИБИНА
ЛУДИХ
НАВИЈАЧА!..

И по бабу и по стричевима

- „Демократска” транзициона правда је у ствари селективна правда, са којом се грађани Србије свакодневно сусрећу. Недоследна примена Закона о локалној самоуправи и злоупотреба Владе и Министарства за државну управу и локалну самоуправу у примени овог закона свакодневно су присујни од последњих локалних избора. Врхунац је неуставна одлука Владе о распуштању Скупштине општине Нови Пазар

Пише: Вјерица Радета

Посланици Српске радикалне странке у Народној скупштини Републике Србије изнели су став странке о Закону о локалној самоуправи у скупштинској расправи у време када је овај закон донет вољом скупштинске већине. Знали смо, и то смо истицали, да нам се предлаже лош закон, неуставан, непримењив, непрецизан и уопштен текст, чија примена ће бити извор злоупотреба Министарства за државну управу и локалну самоуправу.

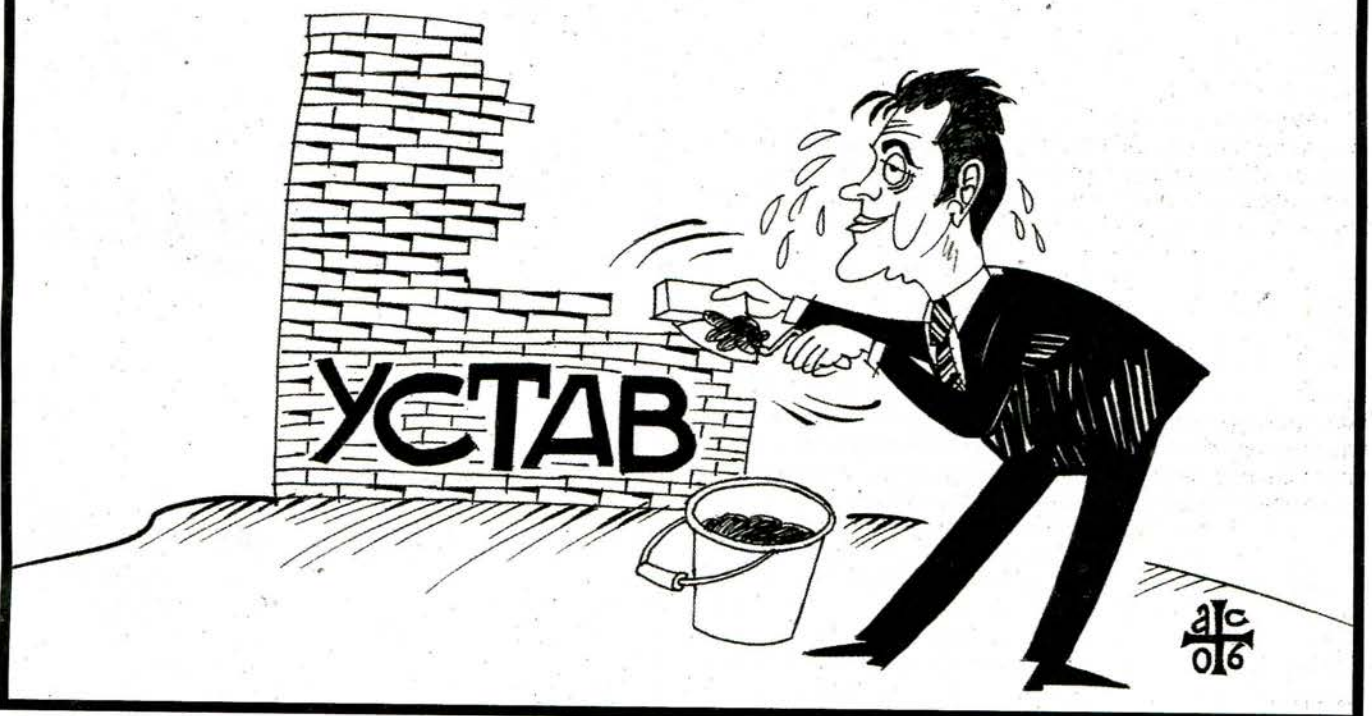
Овај закон је непрецизно и нејасно дефинисао однос председника општине и скупштинске већине. Испреплетеност надлежности, блокада рада Скупштине, ако је председник општине из друге политичке странке, односно блокада рада председника општине, ако не припада некој од странака које чине скупштинску већину, само су неки од „бисера” закона чији је творац министар за државну управу и локалну самоуправу Зоран Лончар, на жалост професор на Правном факултету у Новом Саду. Тумачење Закона од стране

министра професора је испод нивоа бруцоша на правном факултету.

Овако компликоване, а неуставне одредбе Закона о локалној самоуправи су унапред смишљен план за манипулацију, уцене и вештачко одржавање парламентарне већине у Народној скупштини Републике Србије. Јер, да није тако, Министарство за државну управу и локалну самоуправу би, у складу са својим овлашћењима, благовремено реаговало у свим јединицама локалне самоуправе где је, као последица лошег закона, долазило до криза власти на нивоу локалне самоуправе.

Неколико месеци по завршетку локалних избора у већини општина у Србији је био општи хаос, многе скупштине нису биле конституисане у законом предвиђеном року, одборници су опседали надлежно министарство, тражили су тумачења непримењивих одредби и излаз из, у најмању руку, чудних ситуација. Министарство, односно министар Зоран Лончар, су тада показали невероватну непринципијелност и недоследност, а зашто не рећи и незнање. За идентич-

Коштуничин скадар на Теразијама

Еквилибрист

не ситуације давали су различита мишљења, а пошто мишљење не обавезује, нико више није контролисао како је настали проблем решен и како је закон примењен. Овакве, углавном нерешиве ситуације, доводиле су до тога да се у општинама често мењале скупштинске већине, то је паралисало рад локалних самоуправа, грађани су били незадовољни, комуналне службе нису функционисале, а о инвестиционим радовима нико није ни мислио. Крајњи исход је неубичајено велики број ванредних избора, уплитање Владе Републике Србије у изборне кампање и незаконито трошење средстава из републичког буџета, односно непотребно расипање новца грађана Србије, из чијих џепова се пуни буџет.

Влада је и у овом послу имала различите аршине. Тако је проблем који је настао у општини Сурчин, где су скупштинску већину имали одборници Српске радикалне странке решен на „каубојски“ начин и уз помоћ полиције из станице у Сурчину (читај министра Драгана Јочића) власт су преузели одборници Демократске странке на седници на којој нису имали потребну већину. Министарству за државну управу и локалну самоуправу достављени су докази о нелегално конституисаној скупштини, а министар већ шест месеци ћути и после сваке интервенције понавља да мора да пошаље управну инспекцију да утврди право стање и да ће након тога предузети одговарајуће мере. Тачно је да је министар морао да пошаље управну инспекцију и да на основу налаза инспекције реагује. Проблем је само што то није урађено ни након шест месеци, а требало је већ након шест дана. Јасно је зашто је министар у Сурчину својим нереаговањем подржао безакоње, као што је јасно да би, да је поступао у складу са законом, на основу доказа који постоје и који су неспорни, налаз управне инспекције био такав да би министру и Влади било предложено одржавање ванредних избора у овој београдској општини.

Да је Лончар стварно легалиста, ови избори би већ били одржани, Сурчин би имао легалне органе локалне власти, а грађани коначно своју општину. Да није легалиста и да при-

мењује различите аршине, министар Зоран Лончар, односно Влада Војислава Коштунице, показали су и у Новом Пазару. У овој општини, дан очи доношења одлуке о изјашњавању грађана о изгласавању неповерења председнику општине Сулејману Угљанину, Влада Републике Србије донела је одлуку о распуштању општинске скупштине, у моменту када за то нису били испуњени законски услови. Очигледно је да је Влада била уцењена од стране двојице народних посланика Сулејмана Угљанина чија два гласа значе скупштинску већину која подржава Владу која очајничким потезима продужава свој век и срља из грешке у грешку. Одлука о распуштању скупштине у Новом Пазару продубила је сукоб између Угљанина и Расима Љајића, а последица су сукоби њихових присталица који завршавају и физичким обрачунима и додатно дестабилизују стање у Рашкој области. Није нам намера да стајемо на страну ни Сулејмана Угљанина, ни Расима Љајића, већ да упозоримо на погрешне и незаконите потезе Владе Републике Србије. Уместо да учине све да се стање у Рашкој области стабилизује, да у Владу позову и представнике Угљанинове и представнике Љајићеве странке, Коштуница и његови министри чине све да задрже своје фотеле и тако потврђују да им је стало само до власти, а да их интереси грађана не занимају и да у ствари чине континуитет са владама Зорана Ђинђића и Зорана Живковића.

Интересантан је став потпредседника Владе Мирољуба Лабуса који је медијима саопштио да је одлука о распуштању Скупштине општине Нови Пазар скандалозна, а два дана касније Службени гласник је објавио ту одлуку коју је потписао управо Лабус. Какво лицемерје и неморал, ако је и од Лабуса – много је. Да је ствано мислио то што је рекао и да има трунку политичког морала Лабус је могао да, бар једном у животу, учини нешто добро за Србију. Могао је да одбије да потпише ту скандалозну одлуку, да поднесе оставку и натера Коштуницу да распише ванредне парламентарне изборе уместо што се противуствано меша у одлуке локалних самоуправа.

Округли сто „Хашки трибунал и планетарна истина”

Једино Срби умиру у Хагу

• У организацији листа за културу, уметност и друштвена питања „Збиља”, уз свесрдну помоћ Општинског одбора Српске радикалне странке у Кикинди и уз несебичну благодатност и разумевање одговарајућих органа, служби и институција у овој севернобанатској општини, од 14. до 16. априла одржан је научни скуп са именом „Хашки трибунал и планетарна истина”

Пише: Момир Васиљевић

Лист за културу, уметност и друштвена питања „Збиља”, на чијем је челу агилни и предузимљиви песник и родољубиви подвижник Момир Лазић, већ се други пут појављује као иницијатор и организатор научних скупова (у форми округлих столова), са темама које су дубоко инкорпорирани у најосетљивији део српског националног бића, и које најдиректније погађају саму суштину српских националних осећаја, српског схватања правде и поштења, српског проблема „историјског заборава”, српских катарзи и сл.

Након прошлогодишњег, веома успешног округлог стола, на којем је главна тема била књига проф. др Војислава Шешеља „Идеологија српског национализма” (Рума, 29. 10. 2005), овогодишњи округли сто имао је тему „Хашки трибунал и планетарна истина”. О њој су, осим уводничара Момира Лазића, веома аргументовано, младалачки страствено и патриотски надахнуто говорили млади корифеји српске научне и публицистичке мисли: Дејан Мирковић, Иван Крстић, Милош Прица, Владан Глишић, Младен Обрадовић, Сибин Вукадиновић, Сташко Стојковић, Бранимир Нешић, Марко Пушица и Млађан Мрђан.

Једини који је својом појавом мало „штрчао” у овом бучету српске паметне младости био је Предраг Драгић Кијук.

Он је истовремено био и први беседник на овом скупу, у суботу 15. априла, а био је и главни аналитичар књиге др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу”, која је представљена дан раније, у препуној сали СО Кикинда. Ова промоција, као и суботња јавна трибина у кикиндском Дому омладине, биле су саставни део овог тродневног патриотског и стручног саборања, које је изазвало завидну позорност становника Баната и Српске Војводине.

Као гости овог Округлог стола били су присутни и: Његова екселенција, амбасадор Палестине господин Мохамед Набхан, први секретар амбасаде Републике Кубе у СЦГ, као и представници амбасаде Сиријске Арапске Републике у СЦГ, Тамим Малко и Хабаш Хабаш.

Скупу је присуствовала и госпођа Јадранка Шешељ, као и један број високих партијских функционера Српске радикалне странке, и народних посланика.

О томе да су улогу честитог и брижног домаћина перфектно обавили представници Општинског одбора Српске радикалне странке у Кикинди, као и представници органа локалне самоуправе, на челу са председником општине, др Браниславом Блажићем, не треба трошити речи, јер то се подразумевало и било је видљиво на сваком кораку.

Поздрављајући скуп, генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић је рекао:

„Данас говорити у Србији о Хашком трибуналу, није онолико тешко као што је то било пре две, или три године, а није онолико тешко ни у свету, као у време оснивања тог политичког суда.

После свега што се догодило у Хашком трибуналу, после убиства Слободана Милошевића, после троипогодишњег неотпочињања суђења председнику Српске радикалне странке др Војиславу Шешељу, свуда у свету (дакле, не само у Србији), покренуте су широке иницијативе и значајни покрети за укидање Хашког трибунала. Против њега су данас бројни интелектуалци из западних земаља, као и из земаља некадашњег Источног блока – Мађарске, Чешке, Словачке итд. Рецимо, Јиржи Динсбир, који је учествовао у стварању Трибунала, данас јавно износи мишљење о томе како је Хашки трибунал „зла коб” светске политике, упорна против Срба и Србије.

Хашки трибунал не може да сакрије истину да је, пре свега, створен као антисрпски политички суд. Шта то значи? Да ли је то српска параноја? Да ли то само ми радикали тако говоримо јер је наш председник заточен тамо у Хагу?”

Генерални секретар Српске радикалне странке затим је направио кратку анализу онога што се у Хагу догађа, не би ли указао на антисрпски карактер овог политичког суда.

„Сви који су тамо осуђени, са више од 95 одсто по годинама казне, су Срби.

Или погледајте какав је однос овог суда према градоначелницима, који су тамо процесуирани.

Градоначелници Коњица, Фојнице, Кисељака и неких других места, где год су били логори за Србе, као у Тарчину, а који су муслиманске националности, не добијају казне од 40 и више година, него иду тамо као некакви сведоци, док српски градоначелници тамо не пролазе без казни од најмање 20 година.

Они су осудили Миломира Стакића (то је онај Србин којег је злочиначки режим Зорана Ђинђића отео на београдским улицама, у тренутку када је ишао по дете у школу) на 40 година! А тада је највећа казна, по домаћем законодавству, била 20 година робије.

После тога, они изричу и доживотну робију! Како је то могуће, када то није било предвиђено у тренутку извршења кривичног дела? Поврх свега, они доносе у другостепеном поступку још невероватнију одлуку, буквално гору од доживотне робије (као да се спредају са његовом породицом, и са њим, и са правом и правдом), тако што му потврђују пресуду од 40 година робије.

А истовремено косовске Албанце, Рамуша Харадинаја, оптуженог за убиство више од 60 Срба пуштају да се брани са слободе, чак и да се бави јавним политичким радом, а Фатмир Љимај добија ослобађајућу пресуду. То је човек за кога имамо видео снимак на којем Беким Мазреку – један од браће Мазреку, које је досовска власт Коштунице и Ђинђића пустила на слободу из нишког затвора – каже да су им Фатмир Љимај и извесни Краснићи, наређивали да убијају српске војнике, српску децу и да силују српске девојчице. Тај је добио ослобађајућу пресуду, а истовремено је онај кога држава Србија гони због убиства више од 600 Срба, Агим Чеку, постао премијер онога што они називају Косово, истакао је Вучић и додао: „Поврх свега, нови портпарол Хашког трибунала, Антон Никифоров, дрзнуо се да каже да је ово у Холмецу, у Словенији мали злочин, и да зато неће да га процесуирају!

А тај злочин најбоље показује како су кренули злочини и ко их је покренуо.

То је празлочин, то је почетак злочина на тлу бивше Југославије, и због њега су морали одговорати и Кучан, и Дрновшек и словеначка држава.

Због тога се, с правом, може рећи да данас у свету не постоји нико ко не зна, ко не мисли, да тај Хашки трибунал није политичко судилиште, формиран и измишљен за Србе. Тамо се налазе људи који су, или сметали онима у међународној заједници који су бацали бомбе на Србију и Републику Српску, или они који су сметали њиховим окупационим снагама у Србији, на Косову и Метохији”.

Хашка имитација правде

Из исцрпног, детаљног, минуциозног и надасве аналитичког излагања Предрага Драгића Кијука, издвојили смо следеће ударне акценте – Хашком трибуналу, о завери католичко-масонеријске банде против Српства и православља, као и о другим горућим историјским темама наше националне судбине.

„У новој историји српски народ није пристао да буде колатерална штета, у новим процесима, како је међународна заједница видела ново решавање односа на Балкану. То ће потврдити већ 1993. године, управо формирањем Хашког трибунала. Његово оснивање представља једну иновацију, али за људе хуманисте, и понављање историје. Било је више него јасно да поред постојања Међународног суда у Хагу, основаног пре више од 100 година, који је почео свој рад са тужбом Краљевине Србије против Тефик-паше, САД и Савет безбедности УН, из само њима знаних разлога, смештају нови суд тамо где је место старог суда. Та нова имитација

правде треба да покаже да су САД са Трибуналом у Хагу имале жељу да потврде ауторитет тог војног ад-хок суда, кога ће они конзистентно називати Трибуналом у Хагу.

Трибунал је иначе француска реч и значи суд, и да би се разликовао од оног међународног суда, он се назива Трибунал у Хагу.

Ова имитација вуче једну другу имитацију, која је још од суднија за историју српског народа, а то је да је већином било јасно да, када су се САД и УН одлучиле за ову врсту имитирања правде, да ће они покушати, да као некада Војни суд у Нирнбергу, пронађу историјску жртву, историјског кривца за све догађаје на Балкану, за југословенску кризу и за распад СФРЈ. Тај кривац је пронађен у српском народу, и уопште нема сумње да је сасвим планирано, не само дошло до распада Југославије, него да је сасвим планирано и смишљено, дошло прво до сатанизације Србије и српског народа, а затим и до спровођења одлуке да се суђењем у Хашком трибуналу Срби прогласе јединим геноцидним народом у свету”, нагласио је Кијук.

У наставку своје беседе, Предраг Драгић Кијук је изнео и следеће ставове:

„Стварањем нове осовине између Ватикана и Вашингтона, до чега је дошло крајем Другог светског рата, направљен је и договор да се прећуте сви стравични злочини који су почињени над српским народом у Другом светском рату.

Године 1942. Рузвелтов пријатељ Мајрон Тејлор, тада највећи индустријалац у САД, у то време ће посетити папу Пија XII у неколико наврата, а надбискуп Њујорка – Фелман имати 1943. године четири дуге аудијенције, четири дуга разговора са Пијем XII. Тада је постигнут договор кога ће се обе стране држати, а то је прећуткивање злочина римокатолика, и разуме се, завођење потпуног и апсолутног мук над жртвама српског народа.

Оно што ја желим овде да кажем, јесте да је о потпуном замрачивању истине о жртвама које је поднео српски народ у Другом светском рату, о потпуној забрани да се зна шта се дешавало и колики је број жртава у Јасеновцу, одлучио управо Стејт департамент.

Да будем сасвим прецизан, то је урадио високи представник америчке владе, Густав Килген. Он је најзаслужнији за мук о жртвама српског народа.

Та традиција која се односи на скривање истине о жртвама српског народа биће дословно спроведена и према српским жртвама које су се догодиле током грађанских ратова 1991-1995. године”.

Посебно занимљиво излагање на округлом столу „Хашки трибунал и планетарна истина”, имао је један од најмлађих учесника, Млађан Мрђан, (рођен 1981. године), дипломирани економиста из Младеновца и постдипломац на Економском факултету у Београду. Он је говорио о економским импликацијама тужби које су Хрватска и Босна и Херцеговина поднеле против СЦГ пред Међународним судом правде у Хагу. Такође је изнео и веома инспиративне, па и провокативне, тезе о тзв. „средњем систему” организовања српске државе, у којем би се изграђивале све историјске и традиционалне – моралне, политичке, економске и цивилизацијске вредности српског народа, а које би биле апсолутно компатибилне са модерним светским економским и хуманистичким трендовима.

– Србија, која би се нашла у ситуацији да плаћа ратну одштету неколиким бившим југословенским републикама и покрајинама, само би се површним анализама могла упоредити са човеком којег чека казна постепеног сакаћења и черечења његовог тела све до бруталне смрти.

Са укупном сумом ратне одштете, коју од нас траже Хрвати, муслимани и Шиптари, спољни дуг наше државе би по-

стао петнаест пута већи од садашњег, а он сада износи око десетак милијарди долара.

Дакле, реч је о суми од око 140.000.000.000 долара! То не би могла платити ниједна од будућих генерација Срба, и то би био крај свих имовинских права у Србији, и како приватних, тако и државних. Због тога би се она чувена изрека „дужан као Грк“ преформулисала у „дужан као Србин!“, рекао је Мрђан.

Мр Дејан Мирковић је, из свог опширног и детаљног рада о наводном пропагирању „говора мржње“, који се потенцира у оптужници против др Војислава Шешеља, навео само неке од ударних акцената:

„Тужилаштво Хашког трибунала је оптужило др Војислава Шешеља за наводни 'говор мржње'. На овај начин оно је увело у оптужницу злогласни вербални деликт, а слобода мишљења и изражавања је поново угрожена код нас – слично као у доба титоистичког режима.

Говор мржње у интерпретацији Хашког тужилаштва је још опаснија појава од комунистичког вербалног деликта.

Под наводном бригом за демократију и људска права скривен је инструмент за дисциплиновање оних који друкчије мисле.

Кратка анализа рада Хашког тужилаштва у процесу против др Војислава Шешеља показале нам да ово нису не-реална предвиђања или суморне прогнозе. По систему спојених судова трагикомични „западофили“ на овај, или онај начин, ће употребити и применити упутства својих западних ментора, који су нелегално основали такозвани Хашки трибунал...”, истакао је Мирковић и набројао неке од злоупотреба које је Хашки трибунал предузео у поступку против др Војислава Шешеља.

„У октобру 2004, после више од годину ипо дана нелегалног држања у Хагу, Тужилаштво је поднело захтев за измену оптужнице против др Војислава Шешеља. Схватајући да нема никаквих доказа против др Војислава Шешеља, о било каквом злочину извршеном на простору бивше СФРЈ, Тужилаштво је измислило некакав 'говор мржње' као кривично дело и облик почињења.

Др Војислав Шешељ није могао бити оптужен за саучешништво, саизвршилаштво, подстрекивање, помагање, планирање злочиначког удружења и сл. Нема индивидуалног кривичног дела са којим се он може повезати. Нема објективне ни субјективне везе др Војислава Шешеља са индивидуално одређеним извршиоцем кривичног дела, нема никаквих сведока против др Војислава Шешеља, ништа нема, осим наводног 'говора мржње'.

Назначени акт о 'говору мржње' донео је Комитет министара држава чланица Савета Европе, 20. 10. 1997. године, на састанку заменика министара, и то је препорука 9720 о 'говору мржње', која се односи на изјаве у медијима, а не на изјаве политичара, па и таква препорука не може да се примењује на време које је прошло, нити на било које изјаве које су раније изречене, јер нису постојали правни основи било какве кривиче за изговорене речи и изјаве. Због тога не постоји никакво правно оправдање за ретроактивност тзв. Хашког трибунала у случају против др Војислава Шешеља.”

Владан Глишић, правник и публициста и један од оснивача патриотске организације „Наше двери”, обратио се скупу следећим речима:

„Почећу са сећањима која се тичу мог личног искуства о сусрету са др Војиславом Шешељом, до којег је дошло 1986. године, и то непосредно након његовог изласка са робије. Ја сам био млађани гимназијалац, а он је био велики дисидент. Он је био за мене као нека икона, као неки 'свети човек' у којег сам гледао са страхопоштовањем, респектом и дивљењем. До тог сусрета, и до тог упознавања дошло је у манастиру Студеница.

Тај сусрет је мени лично много значао, и он је у мом животу направио веома значајну промену и усмерио ме према правим циљевима борбе сваког патриоте и сваког поштењег Србина.

Данас мислим да је лични пример др Војислава Шешеља, као и све оно што он у Хагу предузима и за шта се истрајно и упорно бори, она чворна тачка окупљања свих патриотских политичких странака, организација, удружења и слободномислених појединаца у борби за ослобођење Српства и Србије!”

Присуство Његове екселенције, амбасадора Палестине у СЦГ, господина Мохамеда Набхана, на округлом столу „Хашки трибунал и планетарна истина” у Кикинди, искористили смо за једно питање и један одговор.

• **Ваша екселенцијо, данас присуствујете једном стручном скупу на којем се расправља о планетарној истини о српском народу, у контексту деловања Хашког трибунала против Срба и Србије. Да ли у тој америчкој верзији „планетарне истине” препознајете, осим нас Срба, и вас Палестинце, али и и остале „мале” народе у свету, који су мета великохегемонистичких и империјалистичких потеза моћних земаља Запада?**

– Пре свега вас искрено поздрављам, преносим вам најтоплије поздраве палестинског народа, и желим вам сваки успех, како овог скупа, тако и сличних скупова, као и успех у вашој борби за истину о српском народу.

Ми смо овде да бисмо рекли и показали да смо против дуплих стандарда у међународном праву и у међународним односима, као и да смо против овакве политике коју води америчка администрација.

Америка тражи да се суди господину Шешељу, а у исто време забрањује да се суди њеним војницима и њеним политичарима који су починили велике злочине у арапским државама, као што су то учинили у Ираку. То је чист дупли стандард.

Они наводно траже демократију свуда у свету, а када палестински народ демократским путем, што значи путем избора, изабере своју владу, они кажу да то није демократија.

Они хоће демократију која само њима одговара. А то што се дешава у Ираку најбоље потврђује каква је америчка политика дуплих стандарда!

Зато смо ми против овакве политике. Зато смо ми против тога да се одлуке Уједињених нација селективно примењују и спроводе, односно не спроводе, а све у зависности да ли се то Америци допада, или не. Они тако потпуно игноришу све одлуке Уједињених нација које се односе на осуде израелских злочина против палестинског народа, и зато смо ми увек били за исте аршине према свим народима, без обзира колико су бројчано велики.

Тражимо да Уједињене нације преузму своју улогу, као што је то раније било.

Шешелјева књига из Хага промовисана у Дому синдиката

Хиљаду страница о „Криминалцу и ратном злочинцу Хавијеру Солани“

- На промоцији у препуној сали београдског Дома синдиката говорили прваци Српске радикалне странке из свих српских земаља, ионовивши једнодушни захтев: слобода Шешелју
- Промоције широм Србије истовремено и политички митинзи против актуелног марионетског режима

Пише: Јана Живаљевић

У недељу, 16. априла 2006. године тачно у подне у препуној сали београдског Дома синдиката одржана је промоција четрнаестог хашког издања заточеника др Војислава Шешелја под насловом „Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана“.

Готово истовремено у свим засеонцима, варошима и градовима Србије представља се и претходна, недавно изашла из штампе Шешелјева књига „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“, тако да страначки прваци Српске радикалне странке у свакој прилици и свим поводом одлазе међу бираче и шире политичке идеје свога у Шевенингену заточеног председника др Војислава Шешелја. Ниједан војводин саборац не заборавља да тражи слободу и ослобађајућу пресуду за лидера српских радикала.

Неће злочинци глумити добротворе

Плато испред београдског Дома синдиката, предворје велике сале, партер и галерије одавале су импресивну слику у мирно недељно поподне. Попуњен до последњег места и стопе, простор је био преплављен поштоваоцима дела и политике др Војислава Шешелја.

Програм је водио генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић. Иза њега са великог платна на којем је био лик првака српских радикала др Војислава Шешелја, цели скуп је надвисивао познати слоган: „Стоп хашкој тиранији“.

Вучић је најпре поздравио супругу др Војислава Шешелја, Јадранку, чије је присуство публика као и увек наградила овацијама, а потом и остале учеснике, међу којима посебно „професоре београдских факултета, који нам у све већем броју прилазе“, како је истакао генерални секретар Српске радикалне странке.

Вучић је подсетио да је наша земља 1999. године бомбардована по налогу главног „јунака“ најновије Шешелјево књиге Хавијера Солане. „Злочин нећемо заборавити нити злочинцима дозволити да нам изигравају добротворе“ – аплаузом свих присутних поздрављена је порука високог функционера Српске радикалне странке.

Он је оценио да странка никада није била јача и да њени активисти и народ од Ловћенца до Лесковца траже слободу за своје хероје и свој народ.

Солана није крочио на Мост слободе

Проф. др Оливер Антић упоредио је васиону са вагом, тако осетљивом да што се у Хагу више неправде наноси Шешелју, то више бирача стиче у Србији, чиме се доказује правда. И што је више притисака и обесправљености у казамату, лидер српских радикала узвраћа – књигама, истинама које су вечне, док нема тих мука које нису пролазне.

„Из самог седишта неправде, из свог моћног тоболаца др Шешелј је испалио 998 стрелица“ – сликовито је продукцију лидера српских радикала описао др Антић.

Председник Градског одбора Српске радикалне странке Новог Сада Игор Мирковић испричао је истиниту анегдоту да је по демократском протоколу Хавијер Солана и Оли Рен требало да свечано отворе обновљен Мост слободе 7. октобра 2005. године. Међутим, у „специјалној операцији“ која је трајала свега два сата, више хиљада окупљених родољуба спречило је планирану бруку у Новом Саду.

Радислав Кањевац, потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке из Републике Српске истакао је да је Шешелјева последња књига из Хага „Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана“ књига о дућану који ће тај дућан и затворити.

Бобу боб, попу поп

Из братске Црне Горе скуп је благовестима о току референдумске кампање за заједничку државу благословио Душко Секулић. Он је изрекао и то да 15 хиљада активиста даноноћно делује на терену, како би неутралисали дејство вишегодишње индоктринације Миловом идеологијом „самосталне државе“.

У духу радикализма, Секулић је навео да постоји милион разлога за очување заједништва и „један једини, приватни разлог Мила Ђукановића за раздвајање Србије и Црне Горе“.

Овацијама присутних и вишеминутином аплаузом који није јењавао поздрављен је наступ народног посланика Наташе Јовановић. Прецизно, тачном и истинитом изражавању научио нас је др Војислав Шешелј, који је минуциозно већ самим насловом окарактерисао лик којим ће се бавити у својој књизи „Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана“ – рекла је пред препуном салом Дома синдиката Јовановићева.

Насупрот овој истинитој терминологији стоји заобилазница која ствара збрку у главама, а звучи попут израза „хашка транзициона правда“, „НАТО интервенција“ и томе слично, јер је опасно, а српским радикалима тако једноставно изрећи истину и за почетак ствари назвати правим именом, што је био и остао главни квалитет и наука дела др Војислава Шешеља, истакла је Наташа Јовановић.

Горан Цветановић, народни посланик из Лесковца, подсетио је да је демократска власт 2000. године тужбу против Хавијера Солане – криминалца и ратног злочинца ставила ван снаге, а Милорад Мирчић је Шешељевој борбу „писањем, издавањем и корицењем“ књига са сведочанствима до којих долази у Хагу назвао највећим и највреднијим делом и пожелио скори излазак на слободу.

Видимо се ускоро у Београду

Народни посланик Немања Шаровић подсетио је да је 16. априла 2006. године истекао 1.148. дан затвора за Војислава Шешеља, 1.148 дан одвојености од породице, пријатеља и отаџбине и да је за све ово време Шешељ показао више бриге за свој народ и државу него за себе самог. Најбољи доказ за то је четрнаеста књига коју је штампао из Хашког трибунала.

Вјерица Радета, омиљена радикалска дама из скупштинских клубова истакла је да је 12. јула 2005. године модификована оптужница против др Војислава Шешеља, коју хашки тужиоци немају чиме да докажу, али би зато наслов једне од својих будућих књига „Како сам растурио Хашки трибунал“ лидер српских радикала могао и лично да промовише у престоници Србије.

Мирко Благојевић из Бјелине изразио је своје оправдане бојазни и страховања својих суграђана за Шешељево здравље, имајући у виду последње догађаје у Шевенингену и поновио захтев за његово пуштање на слободу.

Пријатељи нас бране

Председник Извршног одбора Српске радикалне странке Драган Тодоровић поновио је да Хаг нема будућност, јер ће га растурило Војислав Шешељ и показати да је кривда краткога века.

Имена Солане и Ахтисарија добро је запамтила Србија по злу, а слободнији је Шешељ у Хагу него марионете режима у Београду, истакао је Тодоровић.

Потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке, потпредседник Народне скупштине Србије и председник општине Земун, Гордана Поп Лазић истакла је да је последња, четрнаеста књига др Војислава Шешеља „Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана“ још једна у низу наслова који се баве завером некрста против једног малог, слободоумног, српског народа. Докази хашке завере су и 10 убијених Срба, оптужених за ратне злочине, у тамници, приликом хапшења или пуштених на лечење на слободу.

Тако и у процесу против Војислава Шешеља Тужилаштво нема аргументе, нити је суђење почело у примереном року. Лидер српских радикала утамничен је четврту годину без суда и правде!

Поп Лазићева је навела као срамотно да демократска власт у Београду ни за једног грађанина оптуженог за ратне злочине није тражила никакве олакшице, убрзање процеса нити правду, а да је 15. марта руска Дума донела декларацију о распуштању Хашког трибунала и тражила одговорност за смрт некадашњег председника Србије и Југославије Слободана Милошевића.

Осуду Трибунала и подршку оправданим захтевима свим српским родољубима дао је и председник Белорусије Александар Лукашенко, обавестила је учеснице скупа Гордана Поп Лазић. „Само у Србији нема скупштинске већине за осуду неправде и неправде која се чини њеним грађанима и њеним интересима“ – закључила је Поп Лазић, истакавши да је књига „Криминалац и ратни злочинац Хавијер Солана“ документ о томе како се бране народ и отаџбина.

Планетарни злочинац и злочини који не застаревају

Кулминацију дана најавио је (пре)рано пензионисани јунак са Кошара и генерал Југословенске војске, сведок одбране Слободана Милошевића у процесу пред Хашким трибуналом – Божидар Делић, коме су се сви они окупљени на скупу који је 16. априла 2006. године у београдском Дому синдиката организовала Српска радикална странка дубоко и с огромним поштовањем поклонили.

„Наш председник др Војислав Шешељ одапео је овом књигом све отровне стрелице из свог тобоца у једног од највећих злочинаца 20. века“ – подржао је сликовит наступ једног од својих претходника прослављени и у народу омиљени генерал.

Он је изнео мало познати детаљ из Соланине политичке

биографије: да је био социјалиста по опредељењу, по професији физичар и – планетарни злочинац. Европа је дозволила да један њен део – Србију бомбардују осиромашеним уранијумом 238, за чије је неутралисање потребно 4, 7 милијарди година, односно 188 милиона генерација, уколико рачунамо да се у једном веку роде четири покољења, израчунао је генерал Делић штету која се српском народу догодила.

Он је сведок последица које је овакво, у свету забрањено оружје, изазвало код његових војника, од којих су десетине којима је командовао на Косову и Метохији већ покојни. Слична искуства после боравка на контаминираном подручју обелоданили су и команданти италијанског контингента: да имају већ 40 умрлих и 200 оболелих од најтежих или неизлечивих болести изазваних зрачењем.

За све ово одговоран је некадашњи генерални секретар НАТО, Хавијер Солана и уместо да Хаг таквима суди, он туђи махом српске родољубе за одбрану отаџбине и народа, чиме доказује сумрак међународног права и да злочин никада не застарева.

Србија важнија од странке

„Пре нешто више од три године са овога места после Конгреса Српске радикалне странке испратили смо др Војислава Шешеља у Хаг” – започео је свој говор громогласним аплаузом дочекан и поздрављен заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић.

Он је подсетио да је већ 6. октобра 2000. године лидер српских радикала почео да диже пољуљани, клонули дух српског народа, због чега је марионетски режим предузео све да га удаљи из Србије. Ништарије су у Београду експресно написале оптужницу, а Шешел је одржао своје обећање да ће отићи у Хаг.

Странка коју је створио и оставио јој у аманет да преживи, захваљујући његовим визијама данас је најмоћнија у Србији и на путу да је ослободи муља и олоша који њоме влада.

Они исти који су нам војнички отели Косово и Метохију данас воде политичке преговоре о његовом дефинитивном статусу са својим послушницима и слугама, оптужио је Николић. Народу је догорело до ноката, а то власт огрезла у издаји и среброљубљу уопште не види. Зна он да је „браниоца” Србије пред међународним ратним судом у процесу са БиХ, Радослава Стојановића, у Хаг послао Вук Драшковић, а путни налог потписао Војислав Коштуница.

И срећа је, поновио је Николић да је Српска радикална странка зимус емитовала документарни филм „Истина” о злочинима муџахедина у Босни над српским живљем, иначе би нас без пардона оптужили за Сребреницу. Тада смо доказали да је злочин злочин, ма са које стране долазио и да Срби нису једини кривци за крваве догађаје у некадашњој Југославији.

Докле сеже послушничтво сведочи пензионисање 38-годишњег официра Војске Србије и Црне Горе Панића због тога што је присуствовао сахрани Слободана Милошевића.

Рат Трибунала и нашег Тима за одбрану Војислава Шешеља резултира књигама, које остају трајни запис и сведочанство једног времена у којем је правда изгубила компас. А ја верујем да су знали колико ће невоља себи навући на врат, да би платили др Војиславу Шешељу да не долази у Хаг – мислили су да је наше сорте, али је он од најчистије грађе и са њим се никако не може изаћи на крај – изнео је свој суд Николић.

Он је присутне упознао са чињеницом да је са истином о Шешелевом тамновању на последњој седници упозната и Парламентарна скупштина Савета Европе, али да радикали неће поновити 5. октобар. „Ко воли Србију, тај је у Српској радикалној странци, а нама је отаџбина важнија и од странке и од породице”, закључио је своје излагање у препуном Дому синдиката поводом промоције последње књиге др Војислава Шешеља његов једини заменик и први саборац Томислав Николић.

Сексуални манијаци у Хагу деле правду

Вест, која је ономад дошла из Хашког трибунала, да је тужилац Џефри Најс поднео оставку, наравно из личних разлога, изненадила је многе. Није, изгледа, изненадила једино Српску радикалну странку. Иако је портпарол Хашког тужилаштва Никифоров, на конференцији за штампу, вешто избегао питање новинара да ли је Најс оставку поднео због сексуалног скандала, истина је ипак испливала на видело. Како сазнајемо из добро обавештених извора у Хашком трибуналу, његова оставка итекако има везе са скандалом, и то оним сексуалним, односно хомосексуалним. Према нашим сазнањима, Карлину тужилачку перјаницу у процесу против Слободана Милошевића, наватали су у некој од канцеларија Трибунала са панталонама спуштеним испод колена са неким од службеника суда или Тужилаштва. Добро сте прочитали. Не ради се о номенклатури или називу радног места, где се службеник или чиновник каже за особе оба пола. Ради се о мушкарцу.

Да није било неких из Трибунала, који нису могли а да не проговоре реч две о сексуалним акробацијама овог тужиоца, и обелодане овај скандал, испало би да се Најс повлачи са функције због преморености или неког другог разлога. Иако можда не би требало тако олако одбацити тврдње да се Најс повлачи због премора. Можда се човек заиста повлачи од умора. Умора стеченог „слатким“ задовољством. Можда се Најс повлачи из Трибунала јер је оценио да своју срећу мора потражити на неком другом месту. Било како било, Најс одлази из Трибунала а прича о спуштеним панталонама остаје. Остаје брука.

Најс одлази и оставља своје пријатеље и сараднике који су посао код Карле Дел Понте такође добили искључиво

Др Војислав Шешељ

ЛАЖЉИВА ХАШКА
ПЕДЕРЧИНА ЏЕФРИ НАЈС

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

добрим сексуалним препорукама. Тако је тужитељка која заступа тужбу против Анте Готовине, Лори Санторио, 2001. године у САД осуђена због стриптиза и блудничења пред малолетницима. Интересантно је да би добила посао у Хашком трибуналу није морала дуго да чега. Сазнали за њено блудничење па је ангажовали убрзо након тога, већ 2002. године.

Професор др Војислав Шешељ је још 2005. године објавио књигу под називом „Лажљива хашка педерчина Џефри Најс“. Иако су многи назив ове књиге тада окарактерисали као скандалозан, као много пута до сада, показало се да је председник Српске радикалне странке био у праву када је указивао на неморалност хашких службеника.

Мило пада, магла се диже

• *Сазнајемо, да би црногорски суверен Ђукановић и суверенистичка опција могла најпре да се оклизне на питању Косова и Метохије! У редовима Срба у Црној Гори који се изјашњавају као Црногорци јавља се сада, док се Србији стиже омча а Мило ћути – осећај срама; одбрана српске колевке коју Албанци уз помоћ неких земаља Запада покушавају да општу општуру враћају уставане савести*

Пише: Радислав Ђук

*Задесиће ме срамна ситаросић
ко никој мој прије мене.*

(Јеврем Брковић,

„Остати то што јесам”,

Књижевне новине, 1. јануар 1974)

Опција за независну Црну Гору нагло губи присталице, сазнајемо непосредно пред закључење овог броја „Велике Србије” из више различитих извора, а један дипломата земље-чланице Савета безбедности на служби у Београду открива да имају сазнања да Мило Ђукановић размишља да се повуче из политике, или чак да се исели у једну страну земљу.

Према последњим информацијама, конфузија и осипање присталица суверениста је изражена у редовима оних који се изјашњавају као Црногорци, али и бошњака и муслимана, који у укупној популацији Црне Горе чине 15 посто. Један део њих је под утицајем рођака из Србије који су за Државну заједницу Србија и Црна Гора, други није задовољан обећањима Ђукановића, сматрајући да није спреман да им за гласове да уступке као Албанцима који очекују да ће добити и општину Тузи и албански универзитет у Улцињу.

С друге стране, опција за заједничку државу Србију и Црну Гору добија из дана у дан. На почетку кампање хиљаде Мојковчана клицало је 18. априла под српским тробојкама за очување заједничке државе, а 10. априла у чланку БИРНА (уз помоћ британске амбасаде у Београду) из Херцег Новог у наслову се назначавало „Срца Херцегновљања куцају за Србију” а у тексту даје информација да ће 60 посто грађана

гласати за опстанак заједничке државе са Србијом, између осталог и стога што 80 посто туриста долазе из Србије и Републике Српске. Од 35.000 становника Херцег Новог, већина су се изјаснила као Срби.

Обнављање суверенитета

Сазнајемо, да би црногорски суверен Ђукановић и суверенистичка опција могла најпре да се оклизне на питању Косова и Метохије! У редовима Срба у Црној Гори који се изјашњавају као Црногорци јавља се сада, док се Србији стиже омча а Мило ћути – осећај срама; одбрана српске колевке коју Албанци уз помоћ неких земаља Запада покушавају да отму отвара врата успаване савести.

Многи су позвали премијера Црне Горе Мила Ђукановића да се он и владајућа црногорска партија ДПС изјасне о статусу Косова и Метохије. Још нико није чуо његов став о Косову и Метохији. Да ли подржава став Београда да Косово и Метохија мора да остане саставни део Србије?

Сумња се да „због рачунице са албанским гласовима на референдуму” нема одговор на то питање, а ред је да то и каже. Међутим, Ђукановић не отвара уста.

„Да ли, заиста, због Албанаца, треба да се истребе Срби на Косову и Метохији”? Одговор на историјски проблем Мило Ђукановић даје тиме што се не оглашава. Зашто? Због чега?

У намери да обнови суверенитет Црне Горе, Мило Ђукановић, уз асистенцију Светозара Маровића, Ранка Кривокапића, Јеврема Брковића, Новака Килибарде, Вукашина Мараша и низа других, познатих имена, често се позива на краља Николу I Петровића; чак штавише, диглоше му споменик на угледном месту у Подгорици. Али, ето, нека исконска рука се подиже и упери прст у Мила Ђукановића и говори Црногорцима стихове краља Николе:

*А ви остали, моји драги Црногорци,
будите сиремни да и сада као вазда
извршите своју дужност
према оцаџбини и Српској.*

*Вријеме је и моје лице избраздало,
али срце моје,
овако српско срце моје,
бразда нема.*

Краљ Никола Петровић (1840-1921) био је књаз Црне Горе у периоду 1860-1910. и краљ у периоду 1910-1918; не може се сматрати етничким Црногорцем у смислу неких „модерних тумачења Црногорства”, пошто је себе доживљавао као Србина.

Ово се не да чути ни видети преко строго контролисаних медија у Црној Гори, нарочито преко РТВ Црне Горе, мада она сваке вечери емитује емисије о црногорској прошлости.

Суверенисти, који би, ето, хтели да обнове црногорске корене, не стављају у уста ни Његоша, владара, владику, највећег српског песника. Нема ни сердара Јанка Вукотића, ни-

ти Марка Миљанова... који испева и остави иза себе стих:

*Као Куч мрем љирилично срећан,
а као Србин несрећан и незадовољан.*

Питање за Мила Ђукановића: да ли и у овом случају препоручује „промене у мозгу“ као што су његове присталице тражиле од једног грађанина? Сви знамо којег.

Е, па, г. Ђукановићу, нађите времена да, док се пењете ка трону суверена, прочитате ону школску лекцију у којој се наводе обични и простом народу разумљиви савети Марка Миљанова, који рече: „Радије сам погинути главом, но образом“ и још:

„Победа над својим осјећањима узвисује човјека; пази шта ћеш рећи, а кад си дао ријеч, она те обавезује и на зло и на добро; братска љубав; част је скупља од живота; великодушност; опште добро изнад свега; не губи свијест о дужности ни онда кад ти је најтеже; шта је право јунаштво или не заборави да је јунак само онај који никад не заборавља да је човјек; побратимство; признање непријатељу...”

С уверењем да све ово, пред референдум, има свог смисла, уважени читалац неће имати штете да га подсетимо на још нешто од Марка Миљанова што би ишло уз прилог биографији Мила Ђукановића, јер он је тај који је читаву своју референдумску стратегију за суверену и европску Црну Гору поставио позивајући се на историју... Међутим, прескачући и „С“ од Српства!

У писму Марка Миљанова Тому Оровцу, стоји и ово:

„... Ја знам да с овиме нећемо учињет’ услуге отаџбини, али ми је мило показат бар толико бечкоме цару да му желим мање зла, но он Српству што га жели. Ова његова за Српство жеља отровна, на свако се мјесто Србину једнако показала. Он мисли да му нијесу зла аустријанска записана у срце српско... Они ће се ругат’ нашем сиромашноме пркосу с тиме што немамо силе да и’ сметамо, али ћемо се и ми њима ругат’, зашто немају блага ни силе за које ће не купит’...”

Нити је ко могао купити Марка Миљанова, нити других Срба у српској Црној Гори, али ко би дао руку да се око тога (неке цене) не би погађао Мило Ђукановић, данашњи црногорски премијер и претендент на место владара суверене Црне Горе?

Али, где је у овој причи о Косову и Метохији?

Ево, од истога јунака Марка Миљанова још једна историјска лекција, коју бисмо могли да адресирамо на Мила Ђукановића, а реч је о изводу из писма упућеног куму Нову:

„Ново, ... ту смо заслугу познали од Косова досад. Свака сила и круна несавјесно се према Срба показала. Они желе нас од турскога тирјанства да не под своје метну. Што ћу говорит’ за оно што свако зна?”

Као и сви ми, и Мило Ђукановић зна да су се и неке данашње силе устремиле на Србе. У вези с тим нема много дилема: или ћемо допустити да нас потчине или ћемо бранити основно људско достојанство.

Мило Ђукановић је до 1997. године био један човек, коме се није помутио разум, а после – све досад – сасвим други човек. На несрећу по Црну Гору, Ђукановић је подлегао, можда што је нечим уцењен или поткупљен, трећега нема. Када је, под веома сумњивим околностима, победио Момира Булатовића на председничким изборима 1997. године (у првом кругу је изгубио), неочекивано (?) му Клинтонова администрација отвара врата – примају га државни секретар Мадлен Олбрајт, секретар за одбрану Коен, одмах затим Тони Блер ... Мила Ђукановића су „метнули по своје” и отаџ је он њихов представник у Црној Гори, до 2002. године као изабрани председник, од 2002. године досад као премијер. У међувремену имао је, да поменемо само најзначајније, „не-

ке проблеме” са Италијом због званичне оптужбе о учешћу у дуванској мафији, аферу секс-трафикинг са Молдавком С. Ч...Али, опстаје...

„Реформаторска дела” Мила Ђукановића

- У време владавине Мила Ђукановића у Црној Гори је 12. јула 2004. године, промењена застава и грб. Нова застава Црне Горе састоји се од црвеног поља (као и албанска) са грбом Црне Горе у средини. Од 1992. до 2004. црногорска застава била је црвено-плаво-бела.

- На мала врата се промовише Црногорска православна црква.

- Иако у Уставу Црне Горе, члан 9, стоји: „У Црној Гори у службеној је употреби српски језик ијекавског изговора” и, упркос томе, да се на последњем попису 2003. године чак 63,5 посто изјаснило да говори српски језик као матерњи – у Црној Гори се на мала врата уводи и „црногорски језик”. Влада Црне Горе је променила школски програм тако што је променила име обавезног предмета „српски језик” у „матерњи језик” (српски, црногорски, хрватски, босански). А главни промотер тог „црногорског језика” је Војислав Никољевић, школован у Загребу, вођа Института за црногорски језик у Подгорици. Његове речнике и граматике штампали су хрватски издавачи. Ђукановић отворено подржава формализацију црногорског језика изјашњавајући се да говори црногорски језик, у интервјуу датом „Политици”, 2004. У једном тренутку НАТО агресије званичне изјаве владе Црне Горе биле су даване на црногорском и енглеском језику. После тога, влада се вратила на српски језик.

Кривомозговићи

Око Мила Ђукановића окупио се „свијет” необичног кова. Ту су, на пример, Јеврем Брковић, који је је на челу тзв. Дукљанске академије. Тај човек, који има само средњу школу, са „научне тачке” доказује директну везу ових Црногораца са оним из Дукље, са династичке стране гледишта, све у циљу да појача потребу да се Црна Гора одвоји од Србије. У реду, али замислите, тај исти песник – где чуда – у једној песми о Дукљи написа, својевремено, да су под земљом расуте српске кости!

Уз Мила је и, а где би, председник Савета Дукљанске академије, Новак Килибарда.

Килибарда је за протеклих петнаест година променио „матерњи језик”:

„Тражити црногорски језик је глупост и плитка заврзлама. Језик не трпи насиље: екавски и ијекавски су два равно-

правна крила српског језика” – рекао је 1993. године за „Новости” поводом захтева у Црној Гори за озваничење црногорског језика.

Али, када је 2003. године изабран за посланика у Скупштину СЦГ, изричито је тражио да му се материјали достављају на црногорском језику:

– Разлика у језику није лингвистичка, али је политичка. Свако има право да се изјасни на ком језику жели да говори. Ја говорим црногорски.”

Килибарда је 5. децембра 1991, отворено се залажући за српску дубровачку републику клицао: „Ако Бог да и срећа јуначка, Српску нову годину ћемо дочекати на Страдуну”. А 1999. године, као потпредседник Владе Црне Горе, Килибарда Војску СРЈ назива окупаторском и позива војне регруте у „својој” републици да одбију позив за мобилизацију у време НАТО агресије. Данас, кад је још послушнији савезник овог (после 1997) новог Ђукановића, тврди да се Црна Гора према Србији осећа као Словенија 1991.

Лик којег је, такође, тешко прескочити је генерал у пензији Радослав Мартиновић, некадашњи командант Друге армије Војске Југославије. Уз генерала Благоја Граховца, као саветник премијера Мила Ђукановића прославио се изјавама какву војску треба направити у Црној Гори. Његов концепт предвиђа професионалну војску која ће бити опремљена ултралаким балистичким шлемом, интегрисану опрему у шлему са камером, сензорима и дисплејом који је уједно и нишанска направа. Преко дисплеја црногорски војник ће моћи да прати податке које му даје компјутер, а активираће се гласом – пренела је „Побједа” генералову визију. „Лични компјутер, смештен у балистичком прслуку војника даваће податке релевантне за њега самог и за његовог командира. Компјутер ће служити за одржавање везе, легитимисање у борбеним ситуацијама и оријентацију у простору”...

Са запрепашћењем смо слушали не само Мила, већ и његову камарилу који, ничим изазвани, из чиста мира, дозвољавају себи примитивне испаде... и изговарају све оне гадости о Србији, Војсци Србије и Црне Горе и Српској православној цркви.

Председник Скупштине Црне Горе Ранко Кривокапић, који нема мафијашки досије као Мило Ђукановић, између посета Загребу и Тирани, својим светилиштима, сручио нам је, као више пута пре и после, киблу на главу. Узмимо за пример, кад је у емисији которског радија „Скала”, прошлог лета за храм Христовог вазнесења у Подгорици рекао да „мирише на дуван и крв!” Говори да Српска православна црква „обележава територију”, што је, каже, „појава позната у животињском свету”. Поручује: „Ако Амфилохије верује у Бога, зна да ће га стићи божја казна, а казна државе ће га стићи”!

Где се тај Кривокапић школовао, где је живео, где је купио толико неуљудности и неваспитања, ко га је учио ономе чему га је научио, откуд провала таквог неурачунљивог беса и узурпирања својих права?

Узвраћајући на тешке речи председника Скупштине Црне Горе, митрополит црногорско-приморски Амфилохије је рекао:

„Ако хоћеш некога да видиш ко је и какав је – дај му власт. Само кривомозговићи могу да називају кривим новцем онај новац који људи жртвују од себе и своје деце да би градили храмове Божје.”

Тај Ранко Кривокапић, коме је Хрватска прирасла за срце, чини оно што може у њену корист заједно са Милом. На пример, да је црногорско-хрватска робна размена 72 милиона евра, али тако што је увоз из Хрватске 66 милиона а само шест милиона црногорски извоз!

Један други кривомозговић, који такође замењује теме, оглашава се (о Србији, дабоме) овако:

„Црна Гора више неће бити толерантна!”

Претња стиже од високог функционера владајуће партије ДПС Миодрага Вуковића, код кога се, као код Мила, осећа потпуни губитак идентитета.

Шта ово значи? Разметање влашћу? Или пре: олако својатање јавности и проглашавање једног гласа за глас народа, што представља ругање здравом разуму.

Шта Мило нуди Србији

Да неко не помисли да су постојали неки претходни, нерашчишћени рачуни.

И у време Слободана Милошевића, и после 5. октобра 2000. власти из Србије пазиле су се да не повлаче потезе које би неко погрешно тумачио. Али, узалуд. Узалуд, јер су Мило Ђукановић и његови суверенисти измишљали „притиске” из Србије, а на ретко виђен покварен начин, за проблеме у функционисању Државне заједнице кривицу сваљивали на Србију! Овде је био заиста неизбежан узвичник, а нема разлога ни смисла да се наводе докази, осим можда један, из септембра прошле године, који довољно говори о свему:

„Влада Србије покушала је да убеди председника Србије и Црне Горе Светозара Маровића да предводи делегацију на Генералној скупштини УН, али је он то одбио”, саопштио је потпредседник Владе Србије Миролуб Лабус.

Са ким Србија има посла? Како веровати садашњим властодржцима у Подгорици?

Црногорски режим донео је декларацију о пост-референдумским везама са Србијом... Тврде да се за грађане ништа неће променити, да ће ствари да остану какве данас јесу; онда се питамо зашто настоје да разбију државну заједницу, охрабрују поделе и пре свега организују референдум.

Зашто Црна Гора жели независност? Чујемо објашњење министра финансија Игора Лукшића: „Па зато што су мале земље најбогатије: Исланд, Луксембург, Лихтенштајн, Хонг Конг, Сингапур”, рече млади Црногорац.

Е сад, има смисла поставити му овакво питање: што, рецимо, по тој формули, Бока не би могла прогласити независност од Црне Горе?

Србија је јавно саопштила да је за заједничку државу и остаје да сачека шта ће на референдуму рећи народ у Црној Гори.

Црногорска декларација је укључивала и писмо од 14. априла које је Мило Ђукановић послао Коштуници. Поред осталог, он је истакао да би Црна Гора гарантовала грађанима Србије сва права. Ђукановић подвлачи историјске и заједничке европске циљеве Србије и Црне Горе, додајући да декларација изражава спремност његове владе да преговара са српском владом о заједничким односима после 21. маја.

Црна Гора је, подсетимо, фебруара 2005. године, званично предложила коначно раздвајање од Србије, предлажући да се две земље међусобно признају као суверене државе. Црногорски председник Филип Вујановић и премијер Ђукановић објавили су предлог и послали српском руководству да га размотри.

А у првом сучељавању поводом референдума, 10. априла на РТВ Црне Горе Мило Ђукановић је партијама које се залажу за опстанак државне заједнице нудио оставку после референдума ако би оне своје бираче позвале да гласају за суверену Црну Гору. „Позовите грађане да гласају за обнову црногорске државности. Дајем вам реч да ћемо за месец дана расписати парламентарне изборе, а ја нећу учествова-

ти у изборној кампањи и тако ћу вам дати шансу да победите”, рекао је Ђукановић, како су јавиле агенције.

Ранко Кривокапић је рекао да се 21. маја одлучује о држави, а да се о промени власти може одлучити после тога, на парламентарним изборима. Ђукановић је истакао да грађани Црне Горе на обнову државности чекају од 1918. и да историјски значај референдума јесте у томе што ће о новој државности први пут бити одлучено без оружја.

Предраг Поповић је рекао да је 21. мај „најисторијскији дан” и да грађани треба себи да поставе питање хоће ли им бити боље у сепаратној Црној Гори или у заједничкој држави са Србијом.

Предраг Булатовић је поручио да је Црна Гора држава и у садашњој државној заједници и да се 21. маја не одлучује о држави Црној Гори, већ о томе да ли ће Црна Гора бити приватна држава. Дуел је протекао у напетости атмосфери.

Идеја о Црногорцима као посебној нацији први пут се јавила у Првом светском рату, као покушај да се дубљим – националним разлозима оправда одржавање династије Петровића и посебне црногорске државе. Тезу о црногорској нацији прихватили су касније и комунисти, ради слабења утицаја Београда.

Упитан недавно, да ли као политичар, као председник Владе види и јаке разлоге за заједничку државу, Мило Ђукановић, који је са 26 година постао члан ЦК СКЈ, партије која је била промотер заједничке државе, замислите, овако одговара: „Ми имамо здравију идеју, и то је основна предност коју ми имамо”.

Ђукановић ово каже одговорно, а рекао је још: „Као одговорна влада, не само да размишљамо, него и радимо веома предано на припреми свега онога што ће бити први потези након остварене независности, након сондаже онога што су обавезе различитих државних органа. Ми смо сада и на нивоу владе направиле један прегледан документ свих обавеза на које би Црна Гора морала одговорити већ 22. маја. Могу казати да се на неки начин те обавезе могу сврстати у обавезе у три равни. Прва обавеза је обавеза према ЕУ. Дакле, желимо да већ 22. маја наставимо интензивне разговоре са ЕУ да не би произвели ниједан дан закашњења у закључивању споразума о асоцијацији и стабилизацији, који је, као што знате, планиран да буде закључен новембра месеца ове године. Исто тако, спремни смо да већ 22. маја сједнемо са Владом Србије и да разговарамо о томе да оно што смо ми једнострано преузели кроз нашу парламентарну декларацију сада претворимо у споразум, којим ћемо изразити вољу обе владе да наше међусобне односе у области образовања, здравства, преласка граница и другим осјетљивим питањима дефинишемо у интересу грађана Србије и Црне Горе. И трећа равна је она унутрашња црногорска равна, гдје планирамо да уложимо много напора да се превазиђе та подјела на коју сте указали у једном од ваших претходних питања, да елиминишемо осјећај побијеђеног и пораженог у Црној Гори, да просто сви заједно схватимо да је Црна Гора кућа која треба да буде у интересу свих њених грађана, и да покушамо да обезбједимо ту политичку енергију и власти и опозиције за реализацију ова два претходно постављена циља – добрих односа са Србијом и интензивног напретка ка европској адреси.”

Е, заиста, поставимо себи питање има ли, да знамо, још неког човека који би поверовао у све што стиже од Мила Ђукановића. На пример, како ће поступити по питању референдумског правила о 55 посто? Јер, једна од његових последњих изјава унела је, мора се рећи, доста велико узнемирење и зебњу, а то је била изјава која је везана за могућ резултат од 54,5 па потом 54,9 процената. Рекао је: „Нереално

је очекивати да резултат од 54,9 осујети самосталност”. Да ли Мило Ђукановић има нечији налог да у Црној Гори изазове сукобе, можда и кроз пролиће?

Јер, он говори: „Дакле, ако кажемо да 54,9 посто није довољно за промјену државног статуса у једном правцу, да ли смо у праву и да ли смо задовољили демократски стандард ако кажемо да је 45,1 посто довољно процената за промјену државног статуса у другом правцу? Јер, дозволите, понављам вам, нема статуса кво, иде се у чвршћу заједницу. Да ли је неко уопште и у Црној Гори и у свијету спреман да прихвати мандат да са подршком од 45,1 посто, теоријски претпостављеном, одговарам директно на ваше питање, прихвати политичку одговорност да своју државу води са том подршком у неком другом правцу? Ја лично на то никад не бих пристао.”

Закључимо овај текст апелом патријарха Српске православне цркве, Павла који је позвао грађане Црне Горе да сачувају мир и слогу.

„Слобода и опште људско и братско добро нигде се не може градити, а нарочито у Његошевој Црној Гори, притиском на људске савести, митом и сејањем страха, него слободним изјашњавањем са пуном одговорношћу за будућност потомства”, наводи се у Ускршњој посланици коју је у име патријарха новинарима прочитао епископ будимљанско-никшићки Јоаникије. Која ће опција победити у Црној Гори? Она која ће одговарати Адему Демаћију, некадашњем портпаролу терористичке ОВК, данас председнику Удружења писца Косова који је, у случају да Мило Ђукановић добије већинску подршку, предложио да се Црна Гора и независно Косово уједине, а он лично мисли да би први премијер могао бити баш Мило Ђукановић?

Успон до моћи: Мило Ђукановић је рођен 15. фебруара 1962. године у Никшићу. Студирао је економију. У политици је од младих дана. Члан ЦК СКЈ постао је 1979. Слом друге Југославије затекао га је на функцији председника Владе Црне Горе. Био је најмлађи премијер у Европи. На ту дужност изабран је 15. фебруара 1991. године на свој 29. рођендан. Дужност премијера обављао је узастопно у три мандата, све до 19. октобра 1997. године, када је победио на непосредним изборима за председника Републике. На ту дужност ступио је 15. јануара 1998. године. Функцију премијера обавља од 26. новембра 2002. године, пошто је претходног дана поднео оставку на функцију председника.

У „Политици” (9. јун 2002, стр. 8) изашао је текст под насловом „Балканска хоботница” и поднасловом „Мафијашки досије Мила Ђукановића: потрага за правом истином или пука дневна политичка игра”, а почиње овако:

„Када би међународна правда којим случајем заиста била правична (каквом се, иначе, хронично представља), лако би се могло десити да балканске државе и државице за кратко време остану без – политичара!..”

Да, „кад би међународна правда...”, онда не би требало бити сумње да је наслов овог чланка био пун погодак: „Мило пада, магла се диже”.

„Брод у каменици”

Пише: Момир Војводић

У садашњем Миловом референдумском терору над бирачима, све ради његове „независне” Црне Горе, и у сепаратистичком грчу прикупљања педесет пет процената гласача, иако зачињавају јавност, и унутрашњу и спољашњу, како ће им бити довољно један глас више од педесет процената, па да буду неовисни, његова влада је грађанима Црне Горе, над којима изводи свој референдум белгер-бег Мило, упутила декларацију у којој, поред свих будалаптина, пише и овако: „Независност државе је предуслов да грађани одлучују о себи и својој будућности, гарант економског просперитета, као и остваривања начела владавине права и бржег укључивања Црне Горе у евроатлантске интеграције”!?

„Да грађани одлучују о себи” говоре сепаратлије Милове у Миловој декларацији, посланици, упућеној ојађеним становницима Црне Горе, само што само тамо они знају кад су то и који то грађани ишта одлучивали о себи и о другоме откада је на власти у Црној Гори Мило и његови послушници, пошто Мило сатрапски дрма Црном Гором већ више од десет година. Становници Црне Горе, привезани сиромаштвом за све црњу Црну Гору, само слушају и гледају невиђено дивљање најгоре сорте чељади похлепне на све туђе, која око Мила тругују свим што могу да продају. Црна Гора је данас синоним пакленог легла криминалаца и грдно пазариште људским душама, бијелим и црним робљем, дрогама и америчким шверцованим дуваном. Италија је прокукала од Миловог мафијашког терора. Црна Гора је данас Милова трафика за амерички дуван. Црна Гора је убијалиште из

тмуше оних који превише података имају о безаконју какво никада ове већ мртве горе нијесу запамтиле. Турци у дахијским грозама су били човјечнији у поступцима са хајдучима од поступака Милових реброломаца. Уосталом, становници Црне Горе су понижени, погурени по хошковима продајући Милове цигаре и цигарете, и спали су на то да продају личне карте пред изборе за пет евра. Мило није никог питао када је у заједничкој држави, која то одавно није, погазио сва „грађанска права” и на своју руку и уз помоћ његових газда из западних стратешких пунктова татора и разбијача Југославије тад и сад Србије и Црне Горе, па је увео мјесто динара евре, они веле еуре, обукао своју полицију у њемачке униформе, увезао америчке пендреке и лисичине, поставио царинске гуликоже на свим улазима из Србије у Црну Гору, па царине и кесицу сјемена сунцокрета, нађеног у ташни домаћице, која је узела кесицу сјеменки сунцокрета да украси своју баштицу. И од тога мисли Мило да му живи „независна” Црна Гора!? А тренутно у Црној Гори нема никакве рентабилне производње. У Миловој „независној” постоји само производња лажи и криминалних насиља.

„Гарант економског просперитета” помиње се у Миловој јадној декларацији „грађанима” Црне Горе, само што у „декларацији” нема ни помена о каквом је то „економском просперитету” ријеч, када сад у Црној Гори мало ко зна какав изгледа трактор, а о комбајнима да и не причамо, пошто та справа у Црну Гору још није увожена, нити је још коме требала, јер све што роди пшенице у Црној Гори годишње, то може јато врабаца за дан да поћука. На планини Сињавини, широкој испашници, данас нема оваца, нема јагњади, па осиротјели курјаци кукају и куну Мила, копајући земљу и

вадећи кртице гладни, пошто нема јагњега да га гладан вук може уграбити. Сва јагњад су отишла испод репова Милових јагњофука и прије њега његових газда, чија је перјаница био Видоје Жарковић. Сјећам се како смо му пјевали 10. јануара 1989. године, када смо пред Скупштинам Црне Горе развлашћивали Брозове тутоносце Видоја Жарковића и Вељка Милатовића, које је народ збацио због издаје Косова и Србије: „Издали сте Косово!“, „Издали сте Србију!“, кличући им, па смо тада и ову појку појали: „Ој Видоје, јагње твоје, од вечерас Милово је!“ Тада нисмо слутили колико смо погодили шта ће нас снаћи од те промјене власти. Промјенило се само то да је мјесто Видоја Мило постао главни црногорски јагњофук. „Често јагњад фучу и не пучу, јагњофуци бирани по кључу!“

Празна села, пусте планине, затворене куће и фабрике, поскитана сналажљивија омладина, заутрињене њиве и ливаде, остарали и поломљени воћњаци, сађени почетком двадесетог вијека, загађене плажице педљице мора и појачана полицијска тортуре, је ли то тај „економски просперитет“ Црне Горе, јадни премијеру Мило Кардељевићу?!

Само је књаз-краљ Никола имао смисла да обестрагава младиће по свијету, да прави туђе најамнике, због чега је и постануо раскраљ, детронизован од најдемократскије Подгоричке скупштине 1918. године, али га је твоја црна владавина надмашила данас, пошто нема броја поскитаним младићима и дјевојкама по свијету. А младићи који су и данас у Црној Гори, без икакве наде у „свијетлу будућност“, таворе незапослени, нежењени, ни у селу ни у вароши, полуголи и пијани најчешће, јер за лошу ракију се нађе и понеки твој „еуро“ проклети, тако да је данас Црна Гора пунана нежењених младића, нема броја онима који су већ посијеђели, и неће се ни женити, нити потомство рађати, те је страшни геноцид изазван социјалном биједом данас у Црној Гори у току. То је резултат владавине Миловог права, о црногорски ојађени угурсузи. (На турском угурсуз је нежења).

Ни од црногорског туризма неће бити пара. Ићи ће Србијанци, једини рентабилни купачи на милочерској плажи, на плаже Бугарске и Грчке, неће се малтретирати по плажицама Црне Горе, доживљавајући тортуре успаљених србомрзаца. А плажице црногорске могу да препишвају куратији клинци. Уосталом, не могу се сунчати гузе, ако нико на Сињавини и другим планинама не музе овце и краве. Хоће туристи и да једу, а Милова „независност“ се не једе и не пије, а и они који је окусе грдно ће и довијек повраћати.

„Начела владавине права“ спомињу се такође у Милове владе „декларацији“, што изазива грчеве у стомаку од јучног

смијеха. Поручио је Његош давно: „Ове горе не трпе регуле!“, гледајући како менталитет Црногораца не трпи регуле, стеге, законе. „Стега“ се и звао први Његошев законик, који је мушки Његошева Гвардија уводила у Црној Гори, која „не трпи регуле“. Мило не трпи регуле, истинску владавину права, о којој Мило и његови правници само декларативно мрсимуде и мудро серуцкају пред евро-америчким тобожњим „чуварима људских права“, пред Лајчаком и Соланом.

*Кад йонекад оде код Солане,
да му Шћанац йриийежне колане,
а када за йойриийрежне јаче,
онда Мило зайочне да њаче:
„Боље Шћанац нежо Србијанац!“*

„Никад није Црна Гора јела хљеба с пријекора!“ кликују Милови телали сепаратизма по Црној Гори, говорећи тако истину о хљебу којим је храњена Црна Гора братски и од Србије и од Русије. Најгори је незахвални човјек! То је стара морачка изрека. Све до Првог свјетског рата Црну Гору је помагала Царска Русија. Иако је била далека, Русија је помагала Црну Гору. „Бог високо, Русија далеко!“ Када се крунисао књаз Никола за краља, тада му је мудрац рекао: „Шта ће ти брод у каменицу?“, из Русије је допремљен и сав прибор за јело за госте крунисања. Златно и сребрно посуђе послала је Русија. Русија је кредитирала државне институције, градњу путева и мостова, манастира и књажевских дворача, од пореза се нијесу могле кредитирати ни основне школе. А сва данашња инфраструктура у Црној Гори изграђена је без прекора новцем Србије. Жељезничку пругу Београд – Бар изградила је само Србија, и луку Бар, а у удесу земљотресном 1979. године само је сестра Србија помагала сестрицу Црну Гору, издвајајући од плата три процента сваки запослени у Србији. Хрватска је све чинила да не буде изграђена пруга Београд – Бар и лука Бар. Једва је Броз дао пристанак да почне градња пруге Београд – Бар. Еуфорија патриотска изградила је тада ту пругу. Било је општина у Србији које су издвајале за пругу Београд – Бар више динара но што је био цио буџет Црне Горе. Дакле, што сад има Црна Гора у инфраструктури, све је изграђено новцем Србије.

Ако мисли Мило Кардељевић да може Црна Гора да живи од клеветања Србије, лајања на Београд, и тако да буде „евроатлантска“, јако се замрсио у рачуну. „Прогласићу се и за цара, ако ми буде мило!“, рекао је књаз Данило мудрацу Сули из Комана, а овај му је рекао: „Добро, само цареве не просе“. Мило, „даре“, Црногорци већ просе од твоје независности!

Хрватство у Црној Гори и Боки (1) у првој половини XX вијека (до 1941)

Аутор се бави испрживањем историје Југо-славије, с њим ипш посебну пажњу поклања идеолошким конфликтима између грађанског либерализма (либералних демократија) и римокатолицизма, верско-националном консенсуисању хрватства, односу југословенске државе и црква, ипшанјима културне полиике у Краљевини Југославији, државноправном консенсуисању Југославије, привредним темама ипш. Објавио је 11 књига и око 80 научних радова. Најзначајније књиге су „Соколи“, „Краљевина Југославија и Ваишкан“, „Римокатоличка црква и хрватство“ и „Ваишкан и Албанци у првој половини 20. века“. Заослен је у Институту за савремену историју у Београду у звању научног савјешника

Пише: др Никола Жутић

У овом прегледном чланку дате су основне тезе, односно основна скица иначе комплексне и садржајне теме везане за продор хрватства преко римокатолицизма на тле данашње Црне Горе. У раду су истакнути кључни догађаји који су драстично утицали на успјешно развијање идеје хрватства у Боки, Црној Гори и Далмацији.

Хрватство је мултинационална империјална ватиканско-хабсбуршка цивилизацијска идеолошка творевина која се преко римокатоличког илиризма¹⁾ и римокатоличког југославенства (идеолози Јосип Ј. Штросмајер и Франо Рачки) утемељује и шири током друге половине XIX и нарочито кроз XX вијек.²⁾ Увезеном (импортованом) хрватству у Црној Гори претходила је фаза стварања и ширења хрватства у митолошкој форми, у другој половини XIX вијека, од стране политичара, бискупа, каноника и историчара, апологета хрватства (који су углавном били страног поријекла), и то у форми тзв. „бијелог“ и „црвеног“ хрватства.

Подручје данашње Црне Горе (са Боком) у историјској ретроспективи било је ослобођено присуства римокатолика Хрвата. Становништво римокатоличке вјере народносно је припадало корпусу српског, албанског и италијанског („латинског“) национа. Сјеме будућег хрватства засијали су српски мисионари римокатоличке вјере са подручја данашње

Црне Горе који су фанатично мрзили браћу православног вјере, на пр. Вићентије Змајевић, Андрија Змајевић.³⁾ Иако су Змајевићи старином из Његуша, за апологете хрватства, који су махом били римокатолички свећеници, они су „значајна појава хрватске повијести“.⁴⁾ Делатници на терену ширења хрватства, родом са црногорског тла, у континуитету делају од појаве Секуле Дрљевића, преко С. М. Штедимлије па до савременика Јеврема Брковића.

* * *

Бока, Дубровник и Конавли имали су изузетно мјесто у ватиканским прозелитским активностима. „Бисер Јадрана“ (Дубровник) и „Невјеста Јадрана“ (Бока) у дугом су временском раздобљу чишћени од „шизматичких“ Срба. Густа мрежа организованих бискупија на том малом територију свједочи о врло озбиљним прозелитским настојањима да се што већи број православних Срба преведе у римокатолицизам а потом и у хрватство. Поред дубровачке и мостарске бискупије, која је допирала до близине саме Превлаке, организовано је у дугом временском периоду дјеловала и которска бискупија. Териториј Которске бискупије у прошлости се често мијењао. Од уског приморског појаса у византијској и дукљанској ери, проширио се у XIII вијеку све до Дунава. У дугом временском периоду егзистирала је Рисанска бискупија, али је 1688. припојена Которској. Будванска бискупија је такође дуго постојала, а „каталог њезиних пастира“ почиње с првим познатим бискупом Силвестром (1143). Укинута је тек 1828. године.⁵⁾

Дубровачки сенат је већ у XVIII вијеку забранио православцима да се насељавају у Дубровник из „привредних разлога“.⁶⁾ Због такве забране православни Срби, који су се настањивали у Дубровнику, морали су прелазити у римокатолицизам како би у Дубровнику обезбједили стално боравиште.

Бока Которска је код технолога стварања хрватства представљана периферијом хрватства, митолошком Дукљаниновом⁷⁾ Црвеном Хрватском, „најчаробнијим кутићем лијеле хрватске земље“. Римокатолички аутор В. Трипунов то „убједљиво“ доказује: „Бока је кроз цијелу своју повијест била неразориво повезана са хрватством и она је препуна творевинама хрватске културе и хрватског духа. Кад би Бока Которска у будућности била одвојена од хрватског животног круга, она би занјекала саму себе и престала би представљати оно духовно богатство, које је данас у њој. Њена будућност се мора одвијати у заједници са осталом далматинском Хрватском, она је њезин нераздрожив дио...

Њена запуштеност и заосталост ће престати оног часа када се она укочпа у оном смјеру како је управљају сви њени интереси, њена историја и њена културна стварања у прошлости.⁸⁾

С друге стране, српски карактер Боке Которске сарадници далматинског „Српског листа“ су посматрали као очигледну појаву. Зато су се ријетко упуштали у доказивање те чињенице, вјерујући да је то сасвим непотребно. С времена на време помињали су да је Бока српска земља јер о томе „свједочи историја, успомене, народ сам“, јер се у Боко-Которском заливу пјевају пјесме о Марку Краљевићу и Милошу Обилићу, о цару Душану и Косову. Констатацију Хермана Бидермана да је „бокешко Српство са земљом срасло“ наводили су као најчвршћи доказ исправности свог става. Присуство хрватства у Боки видели су као последицу пропагандног рада страних досељених римокатоличких чиновника и професора и генералну аустријско-ватиканску стратегију ширења свог домена утицаја: „Ова шака дошљака у Боки, који су дошли гладни и жедни, голи и боси па се најели и обукли, па онда стали ширити некакву хрватску пропаганду и сијати вјерску мржњу и братски раздор између једнокрвне браће Бокела“. Сви напори римокатолика (будућих Хрвата - Н. Ж) оцјењени су као узалудни јер „Бока не може бити друго, већ чисто српска“.⁹⁾

Позадину Штросмајеровог славенства, апостолата „слоге и братства“, разоткрио је „Српски лист“ („Српски глас“) у низу својих чланака у којима се истиче Штросмајеров прозелитизам. Због тога „Српски лист“ није вјеровао у искреност бискуповог убјеђења о потреби превазилажења постојећих супротности између Источне и Западне цркве. „Српски лист“ је сматрао да на Штросмајеров апел за измирењем црква српски народ не треба да одговори, јер би га то изложило, не само покатоличавању или у најмању руку унијаћењу, већ и однорађавању, тј. похраћивању. Послије именовања бискупа Штросмајера за почасног члана друштва „Славјански дом“ у Котору, усљедила је његова захвалница у којој је изразио наду на „зближење по крви и језику Хрвата и Срба, зближење у мисли, у дјелу, тежњи, пак и у самој светој вјери“. „Српски лист“ је пренио ове Штросмајерове „лијепе ријечи“ које га, међутим, нису завеле, већ су га учврстиле у ранијем мишљењу, према којем „зближење има значити прелазак у католичанство или најмање унијаћење Срба“. Према мишљењу изнесеном у „Српском листу“ од 17. јуна 1887, Штросмајер је био један од финансијера „Славјанског дома“ у Котору, који је требао постати центар хрватске пропаганде у Боки Которској.

* * *

Послије илирске и југославенске национално-мисионарске фазе, коју су подупирали Аустрија и Ватикан из државотворно-вјерских разлога (почевши од XV вијека), с почетком XX вијека хрватство коначно избија у први план у ватиканској глобалној мисионарско-прозелитској стратегији вјерског освајања Балкана. Први хрватски католички састанак, одржан у Загребу у септембру 1900, имао је „преважни“ задатак да одвоји римокатолике од модерних (напредњачких) либерално-масонских грађанских идеја, али и да формулише римокатолички клеронационални програм за нови XX вијек. Управо под мотом о вјерности свих Хрвата Римској цркви организиран је овај тзв. „свехрватски“ вјерски конгрес. На Првом хрватском католичком састанку ишло се на усвајање дугорочне стратегије да у будућности сви римокатолици српских земаља морају прихватити хрватско име. Мађар Брештјенски, заговорник „хабсбуршког хрватства“, пророчки поручује новој римокатоличкој нацији у

стварању: „Останимо дакле у непрекидној јакој сези са Ватиканом, па ће нам домовина (Хрватска – Н.Ж) и народност (Хрватска – Н. Ж) бити обезбјеђени“.¹⁰⁾

Након одржавања Првог хрватског католичког састанка нагло се појачавају активности истицања хрватског имена. Године 1903. проглашава се тзв. најстарији хрватски грб, који је у ствари био илирски грб (полумјесец са звијездом) и у прошлости именом везан за „илирску“ односно српску нацију.¹¹⁾ Године 1911. почиње да се објављује римокатолички клерикални часопис „Croatia sacra“ чији је назив у тренду са тадашњим вјерско-националним моделом претварања илирског имена у хрватско. Назив за нову вјерско-националну публикацију црпљен је из Фарлатијевог вишетомног „Ilysum sacrum“-а.

Почетком вијека јављају се идеје да се Илирском заводу св. Јеронима у Риму да хрватско име. Наиме, папа Лав XIII је у енциклици („апостолском писму“) „Sclavorum gentem“, од 1. августа 1901, укинуо „Capitulum ecclesiae Colleg. S. Hieronymi Illyricorum“, претворивши га у „Collegium Hieronymianum pro Croatica gente“ (Завод св. Јеронима за хрватски народ). Папа Лав XIII је у споразуму са надбискупом Јосипом Штадлером и бискупом Јосипом Јурајем Штросмајером „побројао осамнаест бискупија и надбискупија из којих ће се примати свећеници у тај Завод“.¹²⁾

Потом је чак и селачки трибун Анте Радић упозоравао јавност да сви римокатолици на Балкану нису Хрвати и да римокатолици Срби неће благонаклоно гледати на нови хрватски назив за Завод: „Папа је назвао тај збор Збор за хрватски народ и наредио да у том Збору могу живјети и учити се свећеници из ових земаља: из банске Хрватске, из Далмације, из Истре, из Босне и Херцеговине и Црне Горе, и то само они свећеници који су по роду и језику Хрвати. Сад ако који свећеник хоће доћи у тај Збор у Рим, да се ту даље учи, мора признати да је по роду и по језику Хрват, јер другачије га неће примити. Али треба знати да у јужној Далмацији и у Црној Гори има таквих католичких свећеника нашег језика који неће да се зову Хрвати, него хоће да су Срби. Сад они и њихови људи вичу: 'Папа помаже Хрватима'! Ето сваки католик мора бити Хрват... и сад ето папа створио у Риму хрватски збор и зове у тај збор католичке свећенике Хрвате из свих ових земаља, које смо споменули“. А. Радић упозорава на „гласове са стране“ који вичу „то ће бити страшно“ јер ће се у Заводу св. Јеронима састати „свећеници из свих ових зе-

маља, ту ће се они упознати и побратимити, ту ће они снова ти велику Хрватску". Анте Радић пише и о онима који у читавом проблему виде „славенофилску завјеру” бискупа Штросмајера, који је папу наговорио да у Риму створи „учени збор за Велику Хрватску”.¹³⁾

Поводом измјене назива Илирског завода Св. Јеронима у хрватски огласио се и „Глас Црногорца”¹⁴⁾, са чланком „Црна Гора и светојеронимски завод”: „Од како је Аустро-Угарска распирила познату борбу између браће Хрвата и Срба, изгледало је већ као да је и Ватикан пристао уз Хрвате, јер при разним својим манифестацијама није се могло опазити да признаје да има својих сљедбеника и у српском народу као што их има у бугарском и у руском”. Аутор чланка у „Гласу Црногорца” запањен је чињеницом да се илирско име, које је синоним за српски народ, одједном папином вољом везује за Хрвате. Са папином вољом, како истиче, сагаласни су и „данашњи српски академици”: „Сада се у Ватикану нашло за добро да се од тога Завода избрише илирско име и да се намијени образовању католичких клирика рода и језика хрватског – изричито 'рго sloatica gente'. Но, то се нас још ништа не би тицало да се у тај хрватски народ не убраја и барска арцибискупија... Осим тога, барска арцибискупија носи назив Примасија Српска из најстаријег доба српске државне самосталности. Историјску судбину Србије дијелила је, наравно, и ова првосвештена столица Српске католичке цркве. Божијим провиђењем нашијех дана, Њ. књ. височанство књаз Никола, ослободио је и обновио ту старославну столицу, обезбиједио је потребну религиозну слободу и она је тако ступила у нови живот да дијели судбину Црне Горе. Св. отац у уводу свога писма изјављује сву своју љубав према словенству, и да ту љубав и докаже вели да мјесто досадашњег назива Илирског завода св. Јеронима установљује Завод за хрватски народ. Српски народ је једна грана словенства, као што га обухвата и илирско име, а најновија политичка доктрина не признаје и нијече егзистенцију српског народа; и та доктрина одлуком Св. оца сад се усваја! То очевидно противрече између његове љубави према словенству и његове одлуке противне српству, доказује да Св. отац није имао на уму одакле потиче и куда смјера та хрватска доктрина, те су његови савјетници, који стоје на челу те политичке струје, могли издејствовати такву одлуку”.

Такво хрватство које не постоји, већ се ствара, далматински „Српски лист” је називао анахронизмом чију погонску

снагу чини свећенство. „Света дужност” римокатолика је „да све учини за вјеру, дакле и да ратује противу православлја и мухамеданства”, а за „Српски глас” је било потпуно извесно „да су у борби против Српства вође језуити и фрастри док су Хрвати само војници а хрватска мисао просто оруђе”, те да су фрастри и језуити „стари и познати носиоци туђинске мисли, који под маском хрватства шире средњевјековну вјерску борбу, што је највећа увреда и понижење у двадесетом вијеку”.¹⁵⁾

Завод је, дакле, требало да постане „collegio Croato”, али и даље под покровитељством „Његовог царског и краљевског апостолског величанства” у Бечу. Хрватско име за Завод изазвало је противљење Италије, која није хтјела прихватити да је Завод св. Јеронима за народ исто што и стара „илирска установа” св. Јеронима. Италијани нису хтјели признати ни екстериторијалност, гарантовану „илирској установи”, једној хрватској установи. Дана 29. августа 1901, група Далматинаца „навалила је на светојеронимски завод, истакла на једном прозору далматинску заставу и изјавила да прима у посед исти завод”. У исто време, та група је преко римске штампе тврдила да је Св. столица искључивала Далматинце из новог „хрватског” Завода, те су протестовали против „тог незаконитог акта”. Осим тога, Далматинци су тражили помоћ италијанских власти, истичући да је „Свето седиште тако поступило на штету Далматинаца, нарочито оних талијанске народности”.¹⁶⁾

Хрватски публициста Звонимир Кулунџић је у акцији Далматинаца видио насилан и непримјерен чин: „Петорица Далматинаца Талијана и талијанаша, међу њима и један Црногорац-католик, који се сви скупа нису сматрали Хрватима, провалили су силом у тај збор и ту се смјестили као код куће, уз изјаву да су Далматинци а не Хрвати”. Побуњени Далматинци су изјављивали да је стари „илирски гостињац” био направљен само за „Илирију”, а не само за Хрвате, како је према папиној одредби морало бити у будућности. Зато су сматрали оправданим претензије далматинских Италијана да користе Завод. У акцији Далматинаца хрватски сељачки трибун Анте Радић је видио страх Италијана да ће се преко хрватског „ученог збора” у Риму створити „велика Хрватска”. Заједно с Италијанима, како истиче Анте Радић, страховали су и „црногорски и далматински Србљи да им Хрвати не одузму земље и народе”. Зато је међу провалницима био и један црногорски римокатолички каноник. „Сви православи Срби” су писали да су Хрвати „у овој ствари насилници и отимачи”. А. Радић закључује да су Срби отворено пристали уз хрватске непријатеље.¹⁷⁾ У чланку „Хрвати, римска вјера и политика” А. Радић открива позадину папине одлуке да Илирском заводу св. Јеронима да хрватско име: „Многи Хрвати, који иначе не би марили за Римску цркву, марит ће за њу и бит ће пријатељи римским свећеницима – ради хрватске народне ствари”. У том чланку А. Радић се изјаснио да му је римокатоличка вјера била само средство за постигнуће виших циљева, тј. за остварење „хрватске народне ствари”.¹⁸⁾

Хрватски назив за Завод одбачен је, дакле, због тога што се у то време сви јужнословенски (боље речено српски) римокатолици Балкана никако нису могли подвести под хрватско име. Папа Лав XIII морао је 7. марта 1902. да врати Заводу старо илирско име. Одбацавању хрватског имена у доброј мјери кумовао је и црногорски књаз Никола, који је наивно процјењивао да би прихватањем тог назива римокатолици Црне Горе били изузети од могућности школовања у истом. Умјесто да је био задовољан таквом одлуком Ватикана, јер би се спречило погубно школовање српских римокатоличких мисионара и прозелита, књаз Никола је страхо-

вао од могућности да му црногорски (српски) школски под-младак буде недовољно теолошки (римокатоличко-прозелитски) образован.¹⁹⁾

Публициста З. Кулунџић такође види значајну улогу кнеза Николе код брисања хрватског имена из назива Завода св. Јеронима: „Папа је на формалну дипломатску интервенцију црногорског кнеза повукао своју ранију наредбу о хрватском имену тог Збора и наредио да се он и даље зове илирским именом“.²⁰⁾

Римокатолички идеолог из времена Павелићеве НДХ, др Мијо Тумпић, писао је да је малена Црна Гора тражила у име Срба-римокатолика Барске надбискупије да се не мијења назив Илирског завода св. Јеронима у хрватски. Он је такве захтјеве сматрао чудним, поготово због тога што је Црна Гора „по опћим правилима светојеронимског Завода могла у њ слати свећенике на даљу изобразбу“. За Мију Тумпића је био императив да се Завод св. Јеронима назове хрватским, јер би у том случају Срби римокатолици из Црне Горе, који би у њему били на школовању, врло брзо постали Хрвати. Разочаран противљењем Црне Горе, Тумпић је резигнирано изјавио: „На такву одлуку је имало утицати непуних 10.000 тамошњих католика, од којих су три четвртине албанске народности и језика, премда они, јер не говоре славенски, нису уопће могли уживати у Заводу ни гласа ни благодети. Преостали католици, њих нешто више од 2.000 у околици Бара, нипошто нису Срби већ Хрвати, те се таквим уистину осјећају и изказују. Појавише се коначно и тешке неприлике од шачице домаћих одрода. Све се уротило против хрватског имена“.

Апологет хрватства фра Мијо Тумпић заборавља на чињеницу да су српски примаси Арцибискупије барске углавном били Срби или странци а никад Хрвати. Арцибискуп

барски и примас српски фра Шимун Милиновић (1886 - 1910), представљао се Славеном. Поводом његове смрти 1910. писани су епитафи како славенски народ тугује за својим свећеником фрањевцем – Славеном.²¹⁾ Арцибискуп барски и примас српски др Никола Добречић је био поријеклом, како је говорио, из старе српске породице. У „Службеничком листу“ Краљевине СХС (Југославије) одређивао као Србин римокатоличке вјере.²²⁾ Арцибискупов брат Филип Добречић је говорио о својим српским прецима без помена било каквог хрватског поријекла. У својим вјерско-политичким наступима Добречићи се нису залагали за хрватство.²³⁾ Напротив, у младости је Филип Добречић био проиталијански оријентисан ангажманом у дипломатској служби црногорске државе (помоћник црногорског конзула у Риму). Према тадашњим непотврђеним гласинама Филип Добречић је био „агент италијанске владе“.²⁴⁾

Бискуп которски Фран Ухелини - Тице, који такође није имао хрватског националног осјећаја, прозван је југославенским апологетом и поклоником интегралног југославенства краља Александра. Због тога је био близак Соколима Краљевине Југославије, главним пропагандистима југославенства, иступајући против антисоколских акција римокатоличког епископата. Наиме, као једини од римокатоличких бискупа одбио је да потпише антисоколску посланицу из новембра 1932. године.²⁵⁾ С друге стране, бискуп которски Павоа Буторац одликовао се израженим настојањима да интензивно подупире стварање и утемљење хрватства у Боки и на осталом Приморју. Његовим постављењем, после смрти југословенског националисте бискупа Фран Ухелини Тице, замах хрватства међу Србима, Србима римокатолицима и насељеним странцима (је био у појачању.

(наставиће се)

Фусноте:

- 1) Ватикан, старији римокатолички аутори и њемачки писци (барон Бартнштајн, фон Таубе, Швикер), нису појам илиризма (илирске нације) везивали за албанско односно шиптарско становништво, како то чини савремена албанска пропаганда на Косову и Метохији и у Албанији. Илирско име нису везивали ни за национално-вјерски појам хрватства, како је то радио „хабсбуршки легитимиста“ др Вјекослав Клаић или свеучилишни професор др Фрањо Фанцев, који је „знанствено“ доказао да се „име словинско (као и илирско) у цијелој нашој старијој и препородној књижевности има сматрати искључиво синонимом имена хрватског“ (Н. Трипунов, „На периферији хрватства“, „Хрватска смотра“, бр. 1, сјечањ 1940). На истом „знанственом“ становишту се налазио и филолог М. Комбол поистовјећујући „словинство“ са хрватством („Гундулић у хрватској књижевности“, „Хрватска ревија“, бр. 12, 1938). Насупрот њима, наведени њемачки аутори појам „илирства“ везивали су, као и други аутори, за српски односно славенски народносни елемент. У књизи барона Бартнштајна, „О расејаном илирско-расцијанском народу“ (Нови Сад, 1866), појмови Илири, Рајци, Расцијани, Грци, унијати и неунијати, Власи третирају се као синоними за српски народ.
- 2) Видјети: Н. Жутић, „Римокатоличка црква и хрватство – од илирске идеје до великохрватске реализације 1453-1941“, Београд, 1997.
- 3) М. Јачов, „Списи тајног ватиканског архива XVI-XVIII века“, Београд, 1983, 42, 46, 95; Н. Жутић, н. д, 75-78.
- 4) П. Буторац, Андрија Змајевић, „Хрватска просвјета“, бр. 3, 1928; В. Трипунов, „На периферији хрватства“, „Хрватска смотра“, бр. 1, 1940, 13.
- 5) К. Драгановић, „Опћи шематизам католичке цркве“, Сарајево 1939, 228.
- 6) И. Војновић, „Дубровачка трилогија“, Загреб, 1918, 8. Предговор књиге написао историчар Мате Лисичар.

- 7) Један од првих који је хрватско име засадио у далеку прошлост, био је непознати редактор Лџетописа попа Дукљанина из XII вијека. Наиме, у XV вијеку, како тврди историчарка Нада Клаић, убачена је у Лџетопис тзв. хрватска редакција текста у којој је намјерно убачено хрватско име умјесто славенског. Дајући глобалну оцјену Лџетописа попа Дукљанина, Нада Клаић је закључила да су вијести из Лџетописа „прилично непоуздане“ па их критичка историографија једва узима у обзир“ (Н. Клаић, „Повијест Хрвата у раном средњем вијеку“, Загреб, 1971, 17, 20-21).
- 8) Н. Трипунов, „На периферији хрватства“, „Хрватска смотра“, бр. 1, сјечањ 1940.
- 9) С. Божић, „Српски лист“ („Српски глас“) – гласило Српске народне странке на Приморју 1880-1884, магистарски рад у рукопису.
- 10) Први хрватски католички састанак, одржан у Загребу од 3. до 5. рујна 1900, уредио по жељи Средишњег одбора С. Коренић, Загреб, 1900, 74-75.
- 11) Н. Жутић, н. д, 111-112.
- 12) Исто, 112.
- 13) Сабрана дјела Анте Радића, књ. III, 290.
- 14) „Глас Црногорца“, бр. 36, 1901.
- 15) С. Божић, н. д, 145-146.
- 16) Н. Жутић, н. д, 196.
- 17) З. Кулунџић, „Анте Радић и клерикалци“, Загреб, 1951, 34-35.
- 18) Исто, 35.
- 19) Н. Жутић, н. д, 115-116.
- 20) З. Кулунџић, н. д, 35.
- 21) Фра К. Беламарић, „Крај хладне плоче барског надбискупа – српског примаса о. Шимуна Милиновића“, Сплџет, 1910.
- 22) АЈ, Министарство правде – верско одељење.
- 23) АЈ, Министарство иностраних дела (послова) Краљевине СХС (Југославије), досије Филипа Добречића.
- 24) Новост, Београд, 22. VII 1924.
- 25) Видјети: Н. Жутић, „Соколи - идеологија и политика у физичкој култури Краљевине Југославије 1929-1941“, Београд, 1991.

Стандардизација лоповлука

- *Вашингтон, уз асистенцију Лондона и корумпираних и послушних дипломата пишиа Ахтисарија, Пејперсена и Шварц-Шилинга инсистира на независном Косову и Метохији и унијарној Босни и Херцеговини. То се ради на недемократски начин, противно жељи већине становника у Државној заједници Србија и Црна Гора и Босни и Херцеговини, без ујористија у међународном праву, резолуцијама УН, противно споразуму из Дејтона. Не примењује се ни принцип некакве „реалности“ на терену. Ради се само о примени двоструких стандарда. Можда би још тачнија била дефиниција да је на делу мешавина два принципа, антихристовог и глобалног. Антихристовог, јер је уиерен против Срба на Балкану, а глобалног, јер је део глобалне политике САД, која се служи свим средствима зарад „дисциплиновања“ непослушних народа*

Пише: мр Дејан Мирковић

У јануару 2006. се измишља ново оправдање за ово отимање Косова и Метохије. Пошто су досовске власти у Београду беспоговорно и срамно испуниле све захтеве Вашингтона (Хаг, Сартид, НИС, уништавање војске, културе и медија), из САД је лансирана теза да је опозиција „неподобна“ (!) и да постоји некакав „морални разлог“ за отимање Косова и Метохије који се везивао за већ тешко болесног бившег председника СРЈ. Ово се једино може квалификовати као јефтина и на брзину смишљена обмана Вашингтона. Српска радикална странка не утиче на власт, сама чиница да је опозиција то потврђује.

Бивши председник СРЈ је судско-медицински убијен у Хагу управо због тога што нису могли да му докажу ниједну оптужбу. Ова лажна оправдања требало је да сакрију да је у фебруару и марту 2006. убрзан читав процес отимања Косова и Метохије. Према сведочењу саветника досовског премијера Србије, Френк Визнер је убеђивао власти у Београду да је независност Косова и Метохије „добра опција“ за Србију, а директор у британском Министарству иностраних послова Џон Сојерс је био толико осигуран да је „подучавао“ чак и нашу јавност изјавама да: „Срби треба да прихвате независност“.

Коначно, пред сам почетак наводних преговора у Бечу Ахтисарија је изјавио да преговора уствари неће ни бити: „... На крају становништво Косова треба да одлучи... 90 одсто чине Албанци – па шта мислите како ће да одлуче?“ Кондолиза Рајс је, у стилу своје претходнице Олбрајтове, поручила да питање статуса Косова мора бити решено „на овај или онај начин“ (а Џек Стро, британски министар иностраних послова се отворено залаже за независност). У овом периоду се бира и ратни злочинац Агим Чеку за такозваног премијера Косова, а словеначки дипломата Борут Шкуље је дао тачну дефиницију поводом овог скандалозног именовања: „... Чекуово мандатарство није било случајно, то је резултат одлуке у Бриселу и Вашингтону“. Понижавањем жалосног досовског режима се наставља и у марту у Бечу, када се, на двогодишњицу погрома над Србима, прекопута досовске делегације појављује Хашим Тачи.

Стварање унитарне Босне и Херцеговине

Док се на Косову и Метохији на силу и без икаквих правних и историјских аргумената разара Србија, у Босни и Херцеговини Вашингтон на силу прави унитарну државу. Само у 2005. години има много примера за такав закључак. Амбасадор САД у Босни Даглас Меклекин изјављује током те године да треба завршити процес обједињавања БиХ и укида-

ња војске и полиције Републике Српске. Вашингтонски Институт за мир организује скуп о Босни и Херцеговини на коме Доналд Хејз, заменик високог међународног представника и бивши заменик Стејт департмента оцењује да је Дејтонски споразум наводно превазиђен. Како и зашто, и на основу којих правних или историјских аргумената, нема објашњења. Николас Бернс поручује да Босна и Херцеговина треба да постану „јединствена држава“. Зашто то не може да буде Држава заједница Србија и Црна Гора, такође нема објашњења.

На комеморацији у Поточарима 2005. године долази до нове злонамерне манипулације. Присуствују Пол Волфовиц и Џек Стро (архитекте монструозног и огромног геноцида у Ираку), Ричард Холбрук, Педи Ешдаун, и Теодор Мерон (некадашњи представник ционистичког Израела у Уједињеним нацијама). Они перфидно хушкају на нове сукобе, лицемерно потурајући лажну тезу о геноциду у Босни, који су наводно починили Срби. Намерно се прећуткује чињеница да је у Босни и Херцеговини био грађански рат, а не агресија или геноцид. Не помињу се ни ратни злочини над Србима током грађанског рата у Босни и Херцеговини, Братунац, Склани нити „Олуја“, „Бљесак“ и Кљечка.

У том периоду оглашава се и Џорџ Буш, који захтева хапшења вођства босанских Срба, износећи већ познате фразе и лажи америчких администрација о грађанском рату у Босни. Нешто касније у октобру 2005. Холбрук еуфорично изјављује: „Секретар Кондолиза Рајс и њен тим покрећу целу серију активности које подразумевају и јачање Босне и Херцеговине. Тај процес назвао бих Дејтон 10“. Догађаји су потврдили ове речи. У новембру 2005. Кондолиза Рајс организује „договор“ у Вашингтону између представника 3 народа. Рајсова инсистира на промени Дејтонског споразума ради даље централизације Босне и Херцеговине. Да би оправдала овај амерички диктат, она лансира фразе о томе како је Дејтонски споразум постао наводна „препрека развоју Босне“ јер је „слаба подељена држава била одговарајућа 1995, али 2005. земљи је потребна јача енергична држава“. Николас Бернс иде још даље у овом америчком наметању унитарне Босне, поручујући учесницима скупа да су „САД нестрпљиве да вас све виде као Босанце“. Такозвани „слободни“ амерички медији и „независни“ експерти као по команди следе ове смернице. „Њујорк тајмс“ пише да је Дејтон „препрека развоју Босне“ јер „не постоји ефективна централна власт“, затим „... први корак је да прихвате да је будућност једино у ефективном здруживању у централну власт“. У том контексту и амерички „експерти“ праве нови Устав Босне и Херцеговине (који би требало да буде усвојен 2006), а британски „Гардијан“ износи план под називом „Дејтон плус“. План предвиђа укидање овлашћења ентите-

та, јаку централну владу и премијерски положај, укидање тројног председништва, смањење права етничких заједница и повећање индивидуалних права, тј. фаворизовање најбројнијег народа у Босни и Херцеговини. „Гардијан“ наводи да су креатори Дејтона плус амерички дипломата Доналд Хејз и „експерт“ Брус Хичнер. Ангажују се и званични амерички представници у Босни и Херцеговини.

У децембру 2005. амерички амбасадор у Сарајеву Даглас Меклехин поново изјављује да Босна и Херцеговина мора доћи до „једног гласа и што је могуће више објединити институције...“. Оглашава се и амерички дипломата Доналд Хејз (сада са места директора такозваног Института за мир), који поручује да „мора бити ојачана улога државе“. У децембру се објављује и да ће нови високи представник за Босну и Херцеговину бити још један у низу корумпираних интернационалних дипломата који служе као маска за политику Вашингтона. То је седамдесетпетогодишњи Немац Кристијан Шварц Шилинг, познат и у својој земљи по разним аферама и сукобу интереса у време када је био министар телекомуникација. Шварц Шилинг одмах заузима проамерички курс и пре него што је званично именован. Зарад својих личних будућих привилегија и дугометражности мандата изјављује да овлашћења ентитета „морају да се смање“. Ни он не објашњава зашто, и на основу којих принципа.

У јануару и фебруару 2006. и одлазећи високи представник Британац Ешдаун се у парламенту БиХ залаже за измену Устава БиХ а у босанској јавности се појављују екстремни позиви налик на оне из деведесетих: „Харисе (Силајџић прим. аутора) имаш нашу подршку да Босна и Херцеговина буде без ентитета. Напиши такав став Босне и Херцеговине и сећаћемо се тебе као што се сећамо Мехмеда Фатиха, Гази Хусревбега и Алије Изетбеговића“²⁾

У том периоду амбасадор САД Даглас Меклехин организује и састанак о измени начина функционисања парламента и председништва Босне и Херцеговине. Током састанка Николас Бернс врши притисак на учеснике путем телефонске везе (чак су и хрватски представници били против реформисања председништва Босне и Херцеговине). О каквој се фарси радило говоре изјаве амбасадора САД упућене учесницима: „Вероватно нисте чули да је цена нафте данас опет скочила, али господин Николас Бернс ипак има времена за ово, сад ћете разговарати с њим“ и јавности: „Сада ће домаћи стручњаци уз помоћ америчких све то уобличи у уставне амандмане“³⁾

Даглас Меклехин је у другој половини марта објавио да је укинута трочлано председништво и да су дата већа овлашћења премијеру БиХ. Међутим ни после дводневне расправе која се крајем априла одвијала у парламенту БиХ није обезбеђена потребна већина за усвајање уставних промена. Интересантно да нико од посланика из владајуће гарнитуре Републике Српске није гласао против ове одлуке иако се 73 одсто популације у Републици Српској изјаснило

против промена. Једини српски посланик који је послушао глас народа и схватио погубне последице наметања уставних промена био је Мирко Благојевић из Српске радикалне странке др Војислав Шешељ.

Као у случају Косова и Метохије, некомпетентна досовска власт није урадила ништа да спречи овај процес, бесмислено се надајући да ситуација у БиХ нема везе са положајем СЦГ. Колико је ово кратковидо и анационално тумачење нетачно и штетно, говори почетак процеса пред Међународним судом правде у Хагу. Он је покренут 2006. године, иако је тужба поднета 1993. године. По подацима невладине Коалиције за међународну правду, просечан рок за покретање процеса је осам година. Сагледамо ли ову чињеницу у оквиру хронологије догађаја у Босни и Херцеговини, тј. кампање Вашингтона и Лондона за стварање унитарне Босне и Херцеговине, увидећемо да ово прекорачење није било случајно, као ни то да је процес започет за време мандата британског судије Р. Хигинс.

Примена двоструких стандарда

Вашингтон уз асистенцију Лондона и корумпираних и послушних дипломата типа Ахтисарија, Петерсена и Шварц-Шилинга инсистира на независном Косову и Метохији и унитарној Босни и Херцеговини. То се ради на недемократски начин, противно жељи већине становника у СЦГ и БиХ, без упоришта у међународном праву, резолуцијама УН, противно споразуму из Дејтона. Не примењује се ни „принцип реалности“ на терену. Ради се само о примени двоструких стандарда. Можда би још тачнија била дефиниција да је на делу мешавина два принципа – антисрпског и глобалног. Антисрпског, јер је уперен против Срба на Балкану, а глобалног јер је део глобалне политике САД која се служи свим средствима зарад „дисциплиновања“ непослушних народа. То су на глобалном нивоу Срби, Ирачани, Сиријци, Иранци, Белоруси, Палестинци, становници Јужне Америке и многи други. Наводно све се то одвија под плаштом некакве „америчке демократије“, у коју нико више озбиљно и не верује. Ирански амбасадор у Београду Мортеза Мир Хајдари је дао тачну дефиницију те обмане: „Каква је то демократија која се намеће бомбама, ви то добро знате. Уосталом, погледајте улицу Кнеза Милоша, Авалу без торња... зар је убијање људи демократија?“⁴⁾ То је „демократија“ која не жели добро ни хришћанима ни муслиманима.

Жалосном досовском режиму то очигледно није јасно. Не помажу му ни очигледни примери двоструких стандарда на Косову и Метохији и у Босни, злочиначка и перфидна тровања и убиства Слободана Милошевића и Јасера Арафата почињена од исте глобалне руке, незаконито и нелегално држање доктора Војислава Шешеља у притвору и многи други примери антисрпске и глобалне неправде и хегемоније. Досовски режим на штету српског народа на Косову и Метохији и у Босни, (Република Српска) и даље остаје слепо и мазохистички привезан уз своје менторе. Зато је досовска власт једна ретроградна, превазиђена и трагикомична појава која не разуме колико су се глобалне околности промениле у свету од деведесетих па до данас. Једина озбиљна, модерна и реална снага у Србији која разуме суштину процеса на Косову и Метохији и у Босни и Херцеговини, али и у свету данас је Српска радикална странка.

Фусноте:

- 1) „Политика“.
- 2) Капор М., „Политика“.
- 3) НИИ.
- 4) Интервју иранског амбасадора „Политици“ 2006. године. За изводе из америчке штампе коришћени су чланци Пантелић М., „Политика“, и текстови из „Привредног прегледа“, као и „Европе“ и НИИ-а у БиХ у периоду који смо навели у тексту.

Бићемо најјача политичка снага у Српској

- Оно што се дешава у Србији када је у питању СРС, мора да се пренесе овдје, јер један исти народ живи и у Српској и у Србији. То кроз шта је прошла Србија и окрепање радикалима, мора да се деси и овдје, само много брже. То је природан процес. Ми имамо јединствену политичку идеју и имамо јуну подршку за ово што радимо од нашег предједника др Војислава Шешеља, замјеника предједника Томислава Николића ... То је оно што нам даје снагу и због чега ће народ гласати за нас. Јер у нама препознаје искрене патриоте, истиче Мирко Благојевић.

Разговарао: Марко Стојановић

Члан Централне штабне управе Српске радикалне странке, војвода Мирко Благојевић као посланик у Парламентарној скупштини Босне и Херцеговине упозорава у разговору за „Велику Србију“ да је Република Српска тренутно у ситуацији за коју су српски радикали још 2002. године указивали да ће наступити уколико у Српској побиједе друге странке. Тако се преношење надлежности са Републике Српске на ниво Босне и Херцеговине одвија у уском кругу политичара, изван очију јавности. О раду Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине, органа који доноси одлуке о промјени Устава Босне и Херцеговине, јавност не зна скоро ништа, јер се налази под сталном и јаком медијском блокадом.

„Грађани Босне и Херцеговине више знају шта се дешава у Ираку, боље су обавијештени и о односима Сјеверне и Јужне Кореје него о раду Парламентарне скупштине Босне и Херцеговине. Тамо се ради као у мртвачком сандуку. Нема саопштавања информација јавности, док се на ниво Босне и Херцеговине преносе значајна овлашћења ентитета. Као посланик Шешељеве Српске радикалне странке био сам против тога, али нажалост, често сам у томе остајао усамљен. Био сам против изгласавања Закона о јединственој полицији Босне и Херцеговине, Закона о јединственој одбрани и јединственој војсци Босне и Херцеговине, једини против Закона о јединственој Царини БиХ, чиме је укинута Царина Републике Српске, против Закона о јединственој Обавјештајно-безбједносној служби. То су животни, органски закони од којих зависи будућност Републике Српске. Нажалост, после три и по године рада у таквим условима у Парламенту БиХ, скоро да смо остали без Републике Српске,“ упозорава Благојевић. На сједници 25. и 26. априла, последњој прије расписивања парламентарних избора током маја, био је против промјена Устава Босне и Херцеговине.

• Зашто сте против преноса надлежности?

Стварањем унитарне Босне и Херцеговине српски народ долази у изузетно тешку ситуацију. Можда још и тежу него 1990. године, јер је у међувремену био рат. Остало је неповерење, мржња, неизлијечене ране. У гореј ситуацији смо, а све више нас гурају ка рјешењу да се одлуке у Парламенту БиХ могу доносити прегласавањем. То значи да ће се о томе како ће бити вршене функције које су биле у надлежности ентитета, а сада су пренијете на ниво БиХ, одлучивати прегласавањем народа. Ако на неким кључним функцијама или на челу неких од институција и буде неко из српског народа, бојимо се да ће то бити најлошији Срби, као што је Драган Чавић, који је, на жалост, преварио српски на-

род или као што је Никола Радовановић, министар одбране БиХ. Не дао Бог да за министра полиције дође неко као што је бивши министар Дарко Матијашевић. Бојим се да ће, ако се настави овако, на функцијама бити најбољи Хрвати, најбољи муслимани и најлошији Срби – Срби који се стице свог српског поријекла.

- Када причате о мајоризацији и прегласавању, мислите ли да ће то учинити муслимани сами или муслимани и Хрвати заједно?

Иако има анимозитета и неподношљивости, обој стране, између муслимана и Хрвата, они се врло брзо договорили када треба напакостити Србима. Сјећамо се како су 1991. године брзо везали заставе и окренули се против Срба, како су брзо, безобзирно и брутално изгласали закон о референдуму и изашли на само њихов референдум. Тада су донјели одлуку да БиХ буде независна, прегласавајући читав један народ. А народ се не може прегласати. То је основно демократско начело. Српском народу је то учињено у БиХ и то је довело до рата.

• У којој мјери је угрожена РС? Гдје највише?

Све је кулминирало баш сада и постављена је теза како се сви српски проблеми требају ријешити одмах. Али сви на штету српског народа. Тако је ово година рјешавања проблема на Косову и Метохији, у Црној Гори је референдум, а у Босни и Херцеговини су уставне промјене којима се убрзано развлашћује Република Српска. У току је чудан процес, супротан свим нормама међународног права, према којем национална мањина, албанска, добија државу која се издваја из државе Србије, а Срби као конститутивни народ у БиХ убрзано губе суверенитет. И нико не смије ни да помисли на неки вид самосталности и издвајања из БиХ. То је проблем са којим нико не жели озбиљније да се суочи. Само се подилази западним силама. Наши изабрани представници у процесу тужбе БиХ против Србије и Црне Горе нису ни прстом мрднули да се та тужба не нађе у Хагу. Процес је у завршној фази и, како се понашају они који заступају интересе Србије и Црне Горе, како је бране, боље да ништа не чине. По-

нашају се као да су службеници тог суда и „међународне заједнице”. Тако се понио и Драган Чавић и према тој тужби и према свему што тишти српски народ. Као да га Срби ни-су ни бирали.

• Ко је од политичара или службеника најодговорнији?

Драган Чавић је предсједник СДС и Републике Српске и он је најодговорнији. Паравац се стицајем за себе сретних, а за Републику Српску несретних околности нашао на мјесту члана Предсједништва БиХ. Сјећате се афере „Орао” и склањања изабраног Шаровића. Највећа опасност је Драган Чавић. Он се понио много горе него Биљана Плавшић. Сада, након три и по године његовог предсједниковања, имамо ситуацију која показује да су српски радикали били потпуно у праву када су се жестоко противили да му се додијели мандат, јер смо у потпуности препознали његову улогу. Он је те 2002. године био једини политичар у БиХ који је био смијењен од стране међународне заједнице и потом рехабилитован. То није случајно. У њему смо препознали другу Биљану Плавшић. Само што је он направио дужи корак него Плавшићева.

• Шта би СРС „Др Војислав Шешељ” прво урадила у Српској?

Ми српски радикали једини нудимо озбиљан програм за опоравак РС. Наша порука је да је наш најјачи ресурс који би требало да имамо правна држава, држава у којој ће сви грађани бити једнаки пред законом и законом заштићени. То овог момента немамо. Свако ко би хтио у овом моменту да улаже, нема заштиту државе и потребну сигурност. Ми гарантујемо да ћемо, кад дођемо на власт, створити тај ресурс.

Друга два ресурса која су најбитнија за РС су пољопривреда и становништво. Дакле, све што је везано за пољопривреду, водопривреду, шумарство. Трећи је изузетно квалитетан, јер имамо изузетан људски потенцијал: добре домаћине, паметне, младе људе који су спремни да раде у добро организованом друштву. Четвртог ресурса немамо, нити смијемо да се упуштамо у било какву другу трку са окружењем. Ово што имамо и што нам је Бог дао, је оно што други немају, а богатији су и развијенији од нас. Ми ћемо све да поставимо на право мјесто. Омогућићемо пољопривреднику да ради и живи од свог рада. Да сам планира производњу, да му држава омогући да то прода, онемогући нелојалу конкуренцију и увоз свега и свачега из земаља из окружења. Онда ће Српска сигурно кренути путем просперитета.

• Било је приче о томе да се надлежности које се преносе са РС на БиХ преносе привремено, да се могу вратити. Сада се, међутим, из америчке амбасаде инсистира да се то враћање што више закомпликује?

Они који су причали о привременом преносу лагали су свој народ. И сада га лажу. Ми српски радикали никада нисмо лагали свој народ, никада га нисмо поткрадали нити ћемо то икада радити. Ми имамо на кога да се угледамо, а то је др Војислав Шешељ. Он је спреман да се жртвује за свој народ. Он је примјер како ми, који смо на условној слободи, треба да се понашамо. Лагали су да ће надлежности које пренесу, ако се окрену против интереса српског народа у РС лако повратити. Амандман на Устав БиХ каже да се институција пренесена са нивоа ентитета на ниво БиХ може вратити на ниво ентитета само ако сва три парламента то изгласају. То значи и у Парламенту Федерације, и у Представничком дому парламентарне скупштине БиХ и у Скупштини Српске. То је немогуће. Боље да су предвидјели да рука која буде подигнута за такво нешто мора да дотакне Мјесец. То је изводљивије и лакше него ово.

• РС је настала као резултат одбране од понављања геноцида из 1941, који је био најављиван и 1990. године. Срби из

Републике Српске Крајине су га, на жалост, доживјели у облику апсолутног етничког чишћења. А тражили су културну, вјерску и просветну аутономију. Данас парламент РС притискају да одустане од одређених празника карактеристичних за Србе као етничку групу. На шта се своди РС ако се укидају знамења српског народа и онемогућава званична прослава одређених вјерских празника везаних за српски народ у БиХ?

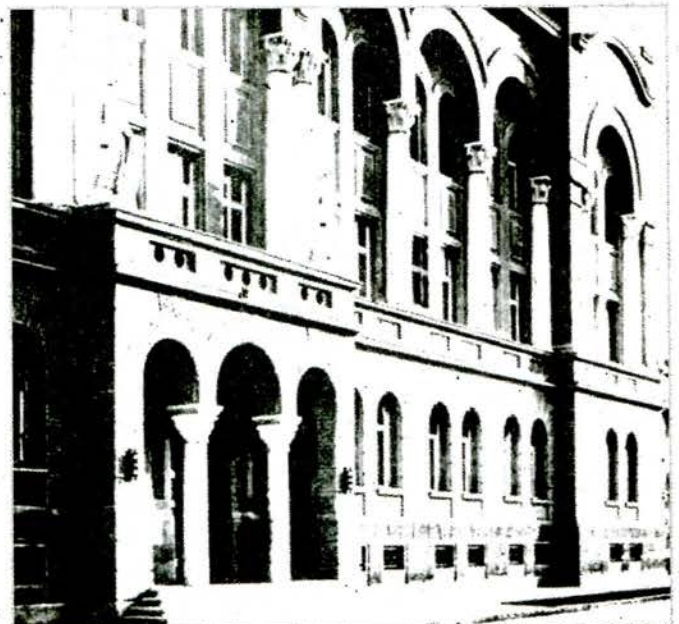
Узрок одлукама Уставног суда БиХ о укидању знамења РС су уставне промјене проведене 2002. године. И тада су сви обећавали да ће бранити РС, да неће прихватити промјену Устава РС, али су одмах у први члан Устава инкорпорирали да је РС, која је настала одбраном од геноцидних намјера бошњака и Хрвата, и коју је створио само српски и ниједан други народ, сада свачија. Српска је настала у једној неравноправној борби када је српски народ у БиХ био притиснут душло бројнијим снагама бошњака и Хрвата, бомбардован од стране НАТО алијансе. Чавић, Додик и Иванић су то ипак промијенили 2002. године. Њихов ментални склоп је, сада се показало, такав да су у ствари гадљиви на српске симболе. Они их не доживљавају као своје. Они их оптерећују. Лако је било скидати петокраку са заставе, али ју је тешко уклонити из Чавићеве, Додикове и Иванићеве главе. Све су унапријед договорили и сада играју представу за народ у којој се као нешто буне. Чисто популизма ради. Они не схватају да је орао Немањића, да је химна „Боже правде”, да су боје црвено, плаво и бијело дио српског народа. Прије девет година пред Банским дворима су они који су подржавали Биљану Плавшић палили новине „Глас Српске”. Палевине су увијек биле увод у велике ломове. Тако је било и кад је паљен Рајхстаг и Скупштина Србије и Црне Горе. То су године доласка диктатора на власт. То су опомињући поступци.

• Хоћете ли прихватити промјену симбола РС?

Ми смо 2002. били против промјена Устава, али смо, на жалост, били у мањини. Сада је готово. Ми смо легалисти, а одлуке Уставног суда су обавезујуће. У року од 6 мјесеци симболи Републике Српске се морају прилагодити одлуци Уставног суда као коначног и највишег ауторитета. Ситуација је врло сложена и импликације ће бити сложене.

• Шта је требало урадити да до овога не дође?

Сјећате се нашег упозоравања на погубну политику Биљане Плавшић 18. јануара, на Крстовдан 1998. у Бијелини.

Тада су причали како је спасена РС, јер је на власт дошао Милорад Додик. Није тај дан дошао на власт Милорад Додик. И уопште није важно да ли је то био Милорад, Мирко, Гојко, или Момо. Битно је да је тог дана, што је погубно за РС, на власт у Српској дошла СДА. Тада је Влада РС изабрана уз подршку 18 посланика Коалиције за цјеловиту БиХ, у којој је СДА била најјача. Сјехате се да је тада почела декаденција РС. Први закон који је тад донешен је био онај о поништењу 34 закона које је донио претходни парламент Српске. Затим су донијели законе којима је био задовољан тадашњи шеф посланичког клуба Сафет Бичо, потпредседник СДА. Један од првих је био и Закон о престанку важења закона о коришћењу напуштене имовине, гдје је 400.000 избјеглих лица стављено ван закона, без икакве шансе да било шта озбиљније ураде не територији Федерације, са које су протјерани. Јер се тамо скоро нико није вратио, нити сада имају шансе за повратак. Они су тада истјерани на улицу. Зато су морали брже боље продати своју имовину у Федерацији у бесцијење, и овдје у Српској по скупом цијени куповати плацеове да нешто праве. Данас се види како то изгледа. Немају више снаге да градњу приведу крају. Стигле су их таксе, државни намети, струја, вода. Давања за прикључке су велика, дозволе за градњу...

Онда је дошао закон о приватизацији. Ми смо до тада имали закон за који се сада примјењује у Словенији и за који се показало да је најбољи, јер је тамо најуспјешније спроведена приватизација у читавом источном блоку. Тај закон није ни почео да се примјењује у Српској, а био је укинут. Донесен је нови закон. Не знам ко га је писао, али га је донијела Коалиција „Слога“. Оно што је приватизовано по њему, углавном је покрадено или купљено буд зашто. Онај ко се тако дочепао државне имовине сада је распродаје, јер не жели да улаже у производњу, него да наплати праву цијену. Мешетаре отпуштајући раднике, који више никад неће добити шансу да се врате у фабрички круг.

• **Ко је профитирао? Поједине политичке партије и њима блиска предузећа или појединци или неко други?**

Профитирала је нова, у рату настала елита у РС, која је блиска свакој власти. У рату је била блиска војним круговима, након рата СДС, потом Додик, па су претрчали ка ПДП. Њих не интересује ко је на власти, важно им је да се окористе о власт.

• **Очекујете ли, кад дођете на власт, приближавање таквих људи и СРС, или можда притисак таквих људи?**

Ми не вјерујемо да Додик може било шта успјешно урадити по питању ревизије приватизације. То можемо учинити само ми, који немамо ораха у џеповима. Ниједан српски радикал није могао учествовати у приватизацији јер није имао шансу да учествује. И зато једино ми, који свој народ никад нисмо крали и лагали, можемо успјешно провести ревизију и можемо постићи резултате. Једино ми се можемо успјешно обрачунати са организованим криминалом који тишти Републику Српску. Другима се, када то обећавају, грађани смију. Они који су били на власти од 1992. године на овамо, они који су дошли 1998, сви они имају ораха у џеповима. Тако исто и у Србији. Оно што се дешава у Србији када је у питању СРС, то мора да се пренесе овдје. Један исти народ живи и у РС, и у Србији, фамилијарно везан. Од три

брата, два су у РС један у Србији. Лијечимо се у Србији, студирамо у Србији... Један народ живи и тамо и овдје. То кроз шта је прошла Србија и окретање радикалима, то мора да се деси и овдје, много брже.

• **Због чега?**

Једноставно мора да се деси, јер је то природан процес.

• **Да се вратимо на промјену Устава БиХ, која ће и даље бити актуелна. Ко је одлучио о пропалом моделу промјена Устава БиХ ако није било јавне расправе?**

Одлучио је амерички амбасадор и бошњачки политичари који су излобировали америчког амбасадора да им омогући да се промијени устав на штету Републике Српске. Американцима и није толико стало до измјена, али јесте бошњачким политичарима који живе у Сарајеву, у којем је и америчка амбасада. И поново имамо предложене одлуке на штету српског народа.

• **Да ли промјена Устава у БиХ може бити нова клица затегнутости?**

Проблем је што је Устав акт за будућност. Промјене неће успједити одмах, али ми са таквим Уставом стављамо окове будућим генерацијама српског народа, очи им везујемо, онемогућавамо их да слободно говоре, да слободно мисле, јер ће се у парламенту БиХ створити ситуација да ће неко моћи да их прегласава. Потпуно ће се обесмислити круцијална институција по интересе српског народа, а то је Дом народа БиХ. Сада ниједан закон не може да прође ако не прође кроз Дом народа. То убудуће неће бити случај. Устав, када буде тако направљен, неће се мијењати тако брзо и лако. Биће га немогуће промијенити. Важиће деценијама и то ће бити окови за српски народ у БиХ. Забринути смо за будућност, за обавезе које се намећу будућим генерацијама. Ми који сада живимо нисмо важни, али будуће генерације ће испаштати.

• **Да ли је могуће утицати да се не успостави чврста граница на Дрини или ће уставне промјене и нови режим понашања донијети промјене и у овој области?**

Ми никада не смијемо клонати духом. Наши циљеви су оправдани и у складу су са свим нормама међународног права и не косе се са њима. Народ има право да формира државу. Народ има право да бира са ким ће да се повезује. А ми смо народ у БиХ. Нису Хрвати случајно на првој сједници након проглашења независности, српски народ прогласили националном мањинош. У БиХ су на власти политичари који су продукт међународне заједнице. Они су довели Чавића, Иванића и Додика на власт. Ја се наддам да они неће остати на власти, јер ће их народ препознати. Ви знате да су нам странци, када смо били најјачи у РС, забранили да изађемо на изборе.

• **Остајете доследни себи?**

Ми од наших ставова, наших идеја и програма нећемо одустати. Ми имамо јединствену политичку идеју и имамо јединствену подршку за све што радимо од нашег председника др Војислава Шешеља, замјеника председника Томислава Николића, ... То је оно што нам даје снагу, због чега ће народ и гласати за нас. Гласаће, јер у српским радикалима препознаје искрене српске патриоте, способне и спремне да воде српски народ.

• **Колико се СРС „Др Војислав Шешељ” брзо шири у РС?**

Ми ћемо након ових избора бити најозбиљнији политички фактор у Српској. Успјели смо странку да подигнемо. Од Херцеговине до Новог Града имамо општинске одборе. Имамо много учлањења. Дио оних који се пасивизирао због удара који смо доживјели од Михајлиће и СДС враћају се сада у странку и са добром кампањом је сигурно да ћемо бити најјачи политички субјект на простору Српске.

ЗЛОЧИН ПО ИНСТРУКЦИЈАМА

Пише: Борис Алексић

Наша читаоци су већ упознати са основним подацима везаним за тужбу Босне и Херцеговине против Савезне Републике Југославије, тј. Србије и Црне Горе. Иако представља очигледан фалсификат јер је поднета супротно интересима Републике Српске и без пристанка њених представника стални Међународни суд правде у Хагу је узео у разматрање. Ова, уствари тужба муслиманско – хрватске федерације како њени аутори јасно истичу има за циљ уништење Републике Српске као наводно геноцидне творевине и осуду саме СЦГ за један од тежих злочина по међународном праву – геноцид (најтежи је злочин против мира).

Међутим, њен други, прикривени циљ је покушај да се стави ван снаге све већи број докумената, пре свега из западних извора (САД и ЕУ) који говоре о томе да је муслиманско – хрватска федерација уствари терористичка творевина, или, још јасније, творевина Ал каиде и Осаме бин Ладена. Као централна фигура западних извештаја (нпр. оних из Конгреса САД) о терористичкој мрежи Ал каиде на Балкану појављује се Алија Изетбеговић – вођа муслимана у БиХ за којег се наводи да је још током осамдесетих година прошлог века био агент појединих блискоисточних обавештајних служби као и терористичких група које ће касније прерасти у Ал каиду. На основу ових докумената, који ипак долазе из земаља наклоњених муслиманима у БиХ, јасно се закључује о стварној природи творевине Алије Изетбеговића и Фрање Туђмана, муслиманско – хрватској федерацији. Она је терористичка, али и геноцидна јер јој је циљ истребљење православних Срба по моделу примењеном у Републици Српској Крајини и Косову и Метохији, те брисање са карте света Републике Српске и угапање српског народа у муслиманску популацију, која је у демографској експанзији.

Први извештаји овог типа су се појавили у Конгресу САД. Њих је образложио први човек америчког представничког дома задужен за борбу против тероризма – Џозеф Бодански (од 1988. године је на тој позицији). Такође, угледни амерички стручни часопис за питања безбедности „Stratizik polisi” („Стратешка политика”) је у више наврата објављивао његове текстове на ову тему. Бодански је, иначе, још 1993. године предвидео нападе терориста на САД уз употребу путничких авиона, док је октобра 2003. године упозорио да шиптарски терористи спремају велику акцију етничког чишћења преосталих Срба на Косову и Метохији, што се и догодило 17. марта 2004. године.

Конгрес САД је располагао и располаже са огромним бројем докумената о мрежи Ал каиде на Балкану, што се јасно види и из текстова самог Џозефа Боданског. Тако, на пример, Бодански истиче да се „обука беле Ал каиде обавља на Балкану и Кавказу. Улога балканског легла Ал каиде је још више добила на значају под Мухамедом ал Завахиријем, братом Ајмана ал Завахирија, заменика Осаме бин Ладена. Старешине најпознатије терористичке организације на свету планирају коришћење, како је они зову ‘албанске земље’, у коју су укључени Албанија, Косово и Метохија и делови Македоније за упаде својих стручњака – ‘белих ђавола’ у Европску унију и даље на Запад.” Друга стратешки важна територија за продор терориста на Запад је БиХ, која има улогу тзв. одскочне даске. Управо по овом моделу су организовани напади на САД, Мадрид и Лондон, али и преостале Србе на Косову и Метохији.

Када је у питању опасност по безбедност Србије и СЦГ, Бодански је сасвим јасан: „Опасност број један је у БиХ, тј. у

муслиманском делу те територије. СЦГ је угрожена и из Северне Албаније, а ту је свакако и Рашка област као велика потенцијална опасност за регион. Циљ терористичких група присутних на овим територијама је добро познат, а своди се на стварање ‘Зелене трансферзале’. У Рашкој има великих тензија, а тамо се тренутно води једна оштра кампања радикализације локалних муслимана. Почело се са отварањем посебног универзитета и штампаним материјалом карактеристичним за екстремне и милитантне исламске покрете, а то је само врх ledenог брега. Уосталом, није случајно што је брат Ајмана ал Завахирија, Мухамед руководио балканским операцијама Ал каиде.”

Управо је Бодански упозорио на везу Бин Ладена и Алије Изетбеговића, наводећи у „Стратешкој политици” да је Изетбеговић најважнији човек Ал каиде на Балкану.

Цела ствар додатно добија на значају када се погледа амерички званични, јавни извештај Националне комисије за анализу терористичких напада на САД (скраћено 9/11 Commission Report). Наиме, овде се наводе двојица терориста који су прошли обуку у муслиманском делу БиХ, где су се и борили у рату против Срба, а имали су важне улоге у нападима 11. септембра 2001. године. Реч је о Мухамеду Ати (киднаперу другог авиона који је ударио у Светски трговински центар у Њујорку) и Халид Шеик Мухамеду, за кога се у извештају тврди да је „главни архитекта” самих терористичких напада и блиски сарадник Осаме бин Ладена. У Извештају америчке Комисије се истиче улога Халид Ш. Мухамеда у подршци босанском дихаду и финансирању рата против Срба.

Српска страна је пре више година објавила податке о терористима у БиХ и на Косову и Метохији Влади у Вашингтону са посебним освртом на Мухамеда Ату и Халид С. Мухамеда. Ата је нпр. прошао обуку у муслиманском кампу у БиХ у селу Бакутић код Маглаја.

Представници Републике Српске су са своје стране још на почетку рата у БиХ упозоравали на присуство терориста у камповима под контролом муслимана. Велики број података о Ал каиди на Балкану се налази у студији Документационог центра Републике Српске за истраживање ратних злочина под називом „Глобална мрежа исламских фундаменталиста – модел Босна.”

Поменута студија је састављена на основу страних и домаћих безбедносних података и докумената прикупљених у Босни и Херцеговини, а штампана је у Бањалуци, септембра 2002. године. У њој су објављени и докази о припадници-

ма Ал каиде којима је муслиманско руководство доделило пасоше и омогућило боравак у БиХ. Анализа обухвата и већи број хуманитарних и невладиних организација преко којих су финансиране акције Бин Ладенове мреже у Европи и САД. Сарадња ових хуманитарних и невладиних организација са терористима је потврђена и у поменутом Извештају Комисије 9/11.

У првом делу студије Документационог центра Републике Српске налазе се информације о организационој структури саме Ал каиде. Она се састоји од седам комитета, и то: финансијског, комитета за религиозна питања, за медије, за везу (унутрашњу комуникацију), војног комитета, комитета невладиних организација (преко чије мреже се терористи инфилтрирају у западна друштва под плаштом људских и грађанских права) и међународног комитета (чија је намена продор у владине структуре циљаних држава).

Као кључни „играчи“ Ал каиде међу босанским исламистима у студији се наводе: Ирфан Љеваковић, оснивач СДА, који је преко хуманитарне Агенције за помоћ трећем свету (ТВРА) убацивао муџахедине у Босну и Херцеговину. Септембра 1995. године антитерористичка јединица аустријске полиције је упала у седште ТВРА смештено у Бечу и запленила тамошњу документацију. Истражни органи САД су ову хуманитарну организацију повезали са Шеиком Омаром Абд ел Рахманом, осуђеним због бомбашког напада на Светски трговински центар у Њујорку 1993. године. Бин Ладен је био један од донатора ТВРА. Како се тврди у студији Документационог центра Љеваковић је био и заменик директора АИД (босанско муслиманске тајне службе) посебно задужен за координацију сарадње АИД и „АА фактора“ (термин агената АИД који се односи на терористе тј. „Афричко – азијски фактор“)

Алија Изетбеговић се наводи на другом месту, као особа блиско повезана са шфом ТВРА Ел Фатахом Хасанеином (El fatih Hassanein) који је активно помагао терористичку ОВК на Косову и Метохији.

Затим следе Хасан Ченгић, за којег се у студији стручњака из Републике Српске напомиње да је повезан са терористичким центрима у Ирану још од 1983. године, Џемал Мердан и Хусеин Живаљ. Живаљ је бивши амбасадор Босне и Херцеговине при Уједињеним нацијама, за кога се у америчким изворима истиче да је издао дипломатски пасош БиХ Осами бин Ладену, и Сафету Ђатовићу – пасош бр. БХ – 46600. Ђатовић је оснивач „дихад кампа“ у Пенсилванији, одакле је припремљен део терористичких напада 11. септембра, а био је и портпарол Међународне фондације добре воље (БИФ) коју је Министарство финансија САД 2002. године прогласило за финансијера тероризма, док је ФБИ упао у њене просторије.

Важну улогу у терористичкој мрежи на Балкану имају и Фарис Нанић, саветник Изетбеговића; Салим Шабић, функционер СДА; Дервиш Бурђевић, члан ТВРА; Јусуф Халилагић, бивши заменик команданта муслиманске војске, који је 1992. године под плаштом хуманитарног конвоја убацио терористу Ал каиде Абу Хамзу у Босну; Муриш Чушић, за којег се претпоставља да је организовао хелије спавача Ал каиде, итд.

У студији се наводи да су поменута лица између осталог плански убацивала муџахедине у Босну и Херцеговину под плаштом хуманитарних радника или носилаца дипломатских пасоша.

Анализа Документационог центра РС се осврће и на податке о 400 држављана БиХ за које се сумња да су повезани са Ал каидом. Они чине срце веће групе од 5000 муџахедина насељених у Босни. Посебно је занимљив „ирански контингент“, пристигао у време рата против Срба и Републике Српске, којег је чинило 2000 припадника Седме бригаде Револуционарне гарде и 400 стручњака специјалног тима

иранске тајне службе ВЕВАК. Џозеф Бодански је у „Стратешкој политици“ објавио податке о повезаности Изетбеговића и ових група.

Од страних држављана припадника Ал каиде у БиХ посебно се истицао Ајман ал Завахири, некадашњи командант босанске и италијанске мреже Бин Ладенове организације, као и његов брат Мухамед ал Завахири, посебно задужен за регрутовање „беле Ал каиде“ и операције на Балкану, затим припадници терористичког одреда муслиманске армије „Ел муџахид“ Лионел Думонт, Карим Саид Атмани, Зухаир Хандал итд.

Студија обухвата и већи број исламистичких група, невладиних и хуманитарних организација који су спонзори тероризма.

Посебно се истичу Вахабити, „Патриотска лига“, „3 у 9“ (екстремистичка исламска организација чије име алудира на замену хришћанског Тројства са девет светих симбола ислама), Орићева група (која је извршила геноцид над Србима у Сребреници и околини), као и групе повезане са Међународном фондацијом добре воље (БИФ) на чијем челу се налазио и Енам Арнаут блиски пријатељ Бин Ладена, ухапшен од стране ФБИ.

Анализа Документационог центра се завршава упозороњем да су се поједини чланови хуманитарне организације БИФ бавили шверцом уранијума за потребе терориста.

Дакле, сасвим је јасно да су у формирању муслиманско – хрватске федерације, чак и према америчким изворима, учествовали терористи Ал каиде уз помоћ неких муслиманских безбедносних служби. Они су имали отворену подршку Клинтонове администрације, а Американцима су се одужили тако што су на својој територији обучили барем двојицу терориста који су руководили нападима од 11. септембра на Њујорк и Вашингтон. Додатно, са муслиманске и хрватске територије у БиХ су организоване и терористичке акције у Мадриду и Лондону.

Бодански у својим текстовима у „Стратешкој политици“ напомиње да је најважнији циљ бившег Високог представника у БиХ Педија Ешдауна био да прикрије податке о сарадњи Клинтонове администрације и исламских терориста, као и да елиминира Републику Српску – незгодног сведока америчке и британске политике на Балкану, иако је она била очигледна брана терористичкој експанзији на Запад.

Сви ови подаци јасно указују на чињеницу да су се Срби борили против терориста Ал каиде у БиХ који су контролисали комплетно муслиманско руководство. Без Републике Српске земље САД и ЕУ би доживеле много теже и веће терористичке нападе на својим територијама, док се број људи који би у њима погинуо не може ни замислити.

Хрватска – раме уз раме са терористима

Анализа Документационог центра се у једном делу бави и шверцом оружја у БиХ, Хрватску и Словенију. Ту се истиче да су „Владе Словеније и Хрватске дале зелено светло за Ал каиду да шверцује терористе и опрему преко њихове територије за одређену новчану провизију од отприлике 15 до 30 одсто од укупне вредности транспорта.“ У студији из Републике Српске се истиче да је за организацију шверца коришћена и територија Аустрије и Мађарске. Извесни Крибер Рудолф је био контакт особа аустријске тајне службе (СТАПО) за шверц оружја, док је било и других лица повезаних са сином Фрање Туђмана, Мирославом. Крибер је био умешан и у шверц оружја у Хрватску и Босну. Недавно је умро под неразјашњеним околностима.

Четрнаест година од покоља српских цивила у Сијековићу

Дечко, ти си четник лако ћу те заклати

Пише: Душан Марић

Овим речима се хрватски војник обратио десетогодишњем Саши Милошевићу, а онда извадио нож...

Једна у низу хрватских и муслиманских подвала везаних за рат у БиХ, које су већ деценију скоро општеприхваћене не само на Западу, него и међу Србима (чак и од стране званичних власти у Београду и Бањалуци) јесте и лаж да је он почео у априлу 1992. године, нападом полицијских и добровољачких јединица из Србије, Семберије и Подриња на муслимане у Бијељини и Зворнику.

Циљ пласирања ове подвале јесте прикривање чињенице да су и пре априла 1992. године и распламсавања ратног пожара широм Босне и Херцеговине, у тој некадашњој централној југословенској републици већ били почињени бројни ратни злочини Хрвата и муслимана над српским становништвом, у којима је више десетина српских цивила убијено, на стотине заробљено или протерано из својих домова.

Међу „предратним“ ратним злочинима, најтежи су они почињени у Посавини, на територији општине Босански Брод, посебно у селу Сијековац. Осим по тежини, ти злочини издвајају се и по томе што су их почињиле јединице регуларне хрватске војске, које су потпуно неометано, „пред носом“ моћне ЈНА, прешле реку Саву и окупирале добар део Босанске Посавине. Наравно, непроцењив допринос крвавом учинку Туђманових бојовника дале су и његове локалне присталице.

Већ у фебруару 1992. године у Сијековцу, великом посавском селу у којем су живели припадници сва три народа (Срба 550, муслимана 600 и Хрвата 364), наоружана лица у униформама Хрватске војске била су свакодневна појава. Иста су се јавно декларисала као усташе и претила Србима да је „ово срце независне државе Хрватске“ и да ће проћи „исто као 1941. године“.

У ноћи између 3. и 4. марта из Хрватске је на подручје Босанског Брода прешло више од 2.000 добро наоружаних хрватских војника. Предводио их је Парагин „дрнокошуљаш“ Анте Пркачин, родом из Славонског Брода, у то време заступник у хрватском државном Сабору.

Следећег јутра са вербалних претњи прешло се на физичке нападе на српско становништво и њихову имовину. Мета тих напада нису били само Срби, већ и муслимани и Хрвати који су се јавно залагали за мир и заједнички живот са својим православним комшијама.

– Петог марта напали су на моју кућу – сећа се Исмет Ђухерић, који је у то време био председник савета месне

заједнице Сијековац. – Пуцњава је била жестока. Тражили су да предам оружје. Са мном у кући била је моја супруга, наш малолетни син и кћерка. Најтеже ми је пало што сам међу нападачима видео и чуо и неке моје комшије. Једини мој грех био је што сам јавно говорио против рата и насиља над Србима.

Тог дана, јединица од 22 хрватска војника, из састава Парагиног ХОС-а, под непосредном командом извесног Екрема, званог Мендела, стационарала се у Сијековац и почела са претресом српских кућа, одузимањем вредније имовине, претлаживањем укућана, силовањима девојака и младих жена.

Овој јединици убрзо су се придружиле још две групе бандита: Интервентни вод састављен од мештана Сијековца, којим је командовао Нијаз Чаушевић и јединица хосоваца из Славонског Брода, под командом Радета Обрадовића.

Терор над српским становништвом кулминирао је 26. марта, када су преко Саве прешли и делови (боље речено: већи део ове јединице) Стотину и осме славонскобродске бригаде Хрватске војске. Тог дана хрватски војници прво су упали у кућу седамдесетдогодишњег Јована Зечевића, угледног домаћина, и заклали њега и три његова сина: Милана, Борислава и Бранислава. Затим су кренули од једне до друге куће, кољући, палећи и убијајући.

Пре него што је и сам убијен, и Пејо Бачић морао је да гледа како му звери у људском облику кољу синове Риста и Жарка и нећака Риста (син Луке). Исту ужасну судбину доживео је и Милан Милошевић. Милан је страдао поред сина Ненада и унука Саше, који није имао ни десет година.

– Један од крвника је десетогодишњем дечаку рекао да је мали четник и да ће га лако заклати, а онда га подигао од земље и пререзао му гркљан – каже Љубица Седлић, очаж-

Злочин без казне

Ниједан од починилаца злочина у Сијековцу до сада није судски одговарао. Ни против једног Тужилаштво Хашког трибунала није подигло оптужницу.

У исто време док српске ратнике, за које нема доказа да су починили злочин, Трибунал, а све више и судови у БиХ и Србији, прогоне као дивљач у време ловне сезоне, крвник који је командовао клањем десетогодишњег Саше Милошевића и других Сијековчана Нијаз Чаушевић Медо мирно живи у Славонском Броду, пар километара од места ужасног злочина.

Ореол злочинца није му био препрека да се кандидује за градског одборника. Напротив, био му је – препорука.

ница којој су Хрвати и муслимани тог дана запалили кућу и мужа у њој.

Драган Миленковић имао је седамнаест година, Вид Радвановић осамдесет. Убице нису имале милости ни према младости првог, ни према старости другог. Виду су убили и сиња Жељка. Срету Трифуновића су убили а онда га поставили у фотелју, као да седи. Марици Радановић убили су сина.

– Предвече се на улици нашло много света. Хрвати су нешто шаптали међу собом. Кажем ја свом мужу – ово не слути на добро. Ено, Јозини одоше у подрум. Мало касније од Саве почели су да прилазе неки људи. Нијаз Чаушевић, звани Медо, препознала сам му глас, говорио је у звучник: „Четници, предајте се. Опкољени сте“. Зауцали су. Убрзо су куће, српске куће почеле да горе. Један од црнокошуљаша питао је има ли међу нама Хрвата. Мој старији син је рекао да има Младеника, која је била удата за Србина. Њој су убили и мужа и два сина. Ухватили су мог млађег сина и почели да туку. Он их је молио да не дирају оца и мене. Видела сам кад је један од њих устао са њега и обрисао нож. Дете ми је остало заклано, а нас су злочинци повели са собом – сведочи Марица Радановић.

– Моја комшиница је држала мужа испод руке. Један од нападача је загаламио:

„Брже, четнице!“

„Он не може брже. Он је инвалид – рекла је комшиница“.

Онда је тај човек извадио пиштољ и опалио у несрећника – наставља несрећна жена.

Марица још увек не зна где јој је сахрањен син и да ли је уопште сахрањен. Део жртава Хрвати и муслимани су запалили, а део покупили и бацили у Саву. Реку која је и у овом, као и у Другом светском рату, била једна од највећих српских гробница.

– Мој муж био је тежак инвалид – „каже Љубица Седлић, један од ретких страдалника који се вратио да живот настави на згаришту породичне куће. На неколико дана, пре него што ће се догодити зло у Сијековцу, молила сам га да идемо негде. Он ми је рекао да нема потребе да бежимо. Он је инвалид. Немамо деце и ником ништа нажао нисмо учили. Те вечери била сам код мајке. Одједном, она је повикала: „Љубице, кхери, ено неке велике ватре. Изгледа да ваша кућа гори“. Потрчала сам.

Један од нападача ме зауставио: „Куда ћеш, хоћеш ли да и тебе запалимо, као што смо запалили твог мужа Новака?“ Тај човек ме познавао. Из куће сам чула јауке свог мужа. Молио ме да му помогнем. Они ми нису дали да уђем. Јадни мој Новак. Изгорео је у кади. Полили су га бензином и запалили.

Љубица тврди да зна убице, да су то њене прве комшије и да због тога не смеју да се врате у Сијековац. Негде преко Саве воде борбу са сопственом савешћу. Ако је уопште имају.

– Срби у Сијековцу нису били организовани, нису се спремали за рат и одбрану, зато што су били мирни и добри људи, добре комшије, и сматрали су да их нико неће дирати. Веровали су комшијама. На своју жалост. Није било никог да их штити. Ја сам те вечери био изван села, у касарни, у

Дервенти – сведочи Исмет Ђухерић.

Да је злочин у Сијековцу раније испланиран говори и чињеница да су само неколико часова пре масакра виђенији Срби из села позвани у тзв. „кризни штаб“, ради наводног „договора о суживоту“. Договора није било, све је то био део сценарија, да Срби не би посумњали да их чека кланица, у којој ће њих најмање петнаесторо бити убијено, а неколико десетина рањено, обешчашћено и одведено у логор у Славонски Брод.

„Кризни штаб“ чинили су представници Хрватске демократске заједнице, Странке демократске акције и Муслиманске бошњачке организације, а командовао му је Смајо Хавић.

Још је небо изнад посавске равнице подрхтавало од крикова сијековачких мученика и њихових преживелих сродника, још су сагореле српске куће мирисале на паљевину, када се у Сијековцу догодио нови злочин. Било је то 4. априла.

Убијени су Бошко Бумбић, Обрад Брнић, Михајло Церић, Димитрије Дујмић, Дубравко Дујмић, Драгољуб Ђурић, Јанко Јерковић, Мићо Капић, Драгољуб Лазић, Милан Лукић, Милан Мајић, Душан Марковић, Милан Мичић, Драган Митровић, Мићо Мијић, Миленко Мијић, Олгица Обреновић, Петар Обреновић, Никола Обрић, Обрад Ореча, Горан Остојић, Симеун Симић, Веселко Станић, Весна Станић, Момчило Шишић, Томислав Томић, Радослав Томичевић...

– По доласку у Сијековац кренули смо од трговине „Жидић“ и аутобуске станице у правцу Дервенте упадајући у куће – сведочио је месец дана касније, 5. маја, један од зликоваца, Алија Селманагић, који је пао у српске руке.

– Овом приликом више девојака, односно млађих женских особа је силовано у кућама где су затечене, а укупно је тога дана, колико знам, отето око двадесет и осам женских особа, Српкиња, које су комбијем пребациване у Славонски Брод.

Заједно са тројицом својих сабораца – Енесом Хавићем, Бећитом Хоџићем и Сеадом Мојчином, Алија Селманагић је тог дана набасао на српски збег код сеоског гробља, у Коштрешу. Према сопственом признању, Селманагић је прво заклао Милана Митрића, затим Игора Кујунџића, Ивана Ивића, Ивана Павића, брачни пар Савић, да би на крају заклао брачни пар Зорана и Зорану Зорић и њихово двоје мале деце. Кћеркицу и синчића. Мали Слађан је имао пет а његова сестрица четири године.

Од злочина у Сијековцу прошло је 14 година, али се још увек не зна тачан број Срба који су убијени мартовских и априлских дана 1992. године.

– Сви Срби из Сијековца су тих дана или убијени или одведени у логоре – кроз сузе казује Марица Радановић. – За неке породице се само зна да их нема. Бог зна да ли су убијене у Сијековцу, у неком логору или... За неке се прича да су одселиле негде у иностранство. Ми смо ти једно убијено село. И они који су преживели терор, који хоудају земљом, наизглед као нормални људи, живи су мртваци. Њихова душа је убијена.

Српске главе набијали на воловске рогове

Када је Хрватска демократска заједница дошла на власт, све се окренуло наопако – сведочила је по изласку на слободну територију Стана Дујанић.

– Од јучерашњих комшија слушали смо оптужбе да су Срби кољачи, окупатори. Почела су провоцирања, малтретирања. Један од начина провоцирања био је стављање усташке шаховнице на српске куће. Сјећам се, једном је дошло неколико усташа и хтели су да шаховницу ставе на српску кућу. У том полетеше Мирослав (Мирка) Дујанић из Лијешћа и Добривоје (Јефте) Којић из Зборишта да је скину. Усташе као да су управо то чекале. Ухватиле су младиће, заклале их наочиглед свих нас, а затим им главе потпуно одсекле од тела. Главе су затим набили на воловске рогове и поносни на своје дело кренули да парадирају градом. Мирослав је имао двадесет а Добривоје тридесет и девет година.

Критика Закона о црквама и верским заједницама

Легализација секти

Пише: Слађан Мијаљевић

Председник Републике је потписао Закон о црквама и верским заједницама! Након неколико дана вајног нећкања и консултација са представницима верских заједница, закон је одобрен, уз неколико нејасних примедби.

У припреми овог закона, у некаквој јавној расправи за коју скоро нико од заинтересованих страна није знао, нико из скупштинске већине, или Владе, или пак Министарства вера, није звао или питао највећу невладину организацију која се бави том проблематиком (тоталитарним и деструктивним верским сектама, гуру покретима, психо-организаацијама, комерцијалним култовима, психолошким и некортекстним дејствима...). у архиви НВО „Истина“ се налазе сведочења и изјаве неколико стотина људи који су имали или имају великих проблема због непостојања законске (а и друге) заштите од наведених организација. Сигурно је да то што би видели и чули, никако не одговара у креирању њиховог „домаћег задатка“, званог Закон, али то је само један од разлога што се није чуо глас народа.

Узалуд су, по разним електронским и штампаним медијима, изречене јавне критике и закона и министра, али, ко има уши и не чује, значи да је глув, а такви не могу да праве један заиста озбиљан закон какав је овај (извињавамо се

стварно нечујућим људима). Сви људи у влади (почев од премијера и министра вера) и око ње, који себе сматрају православцима, а дозволили су да овакав закон угледа светло дана, могу се сматрати заштитницима јеретика и духовних криминалаца, зато што су дозволили да се разне „организације сектног типа“, испод жита, провуку кроз овај закон и изједначе са традиционалним црквама које делују у Србији.

У расправи поводом овог закона, са скупштинске говорнице могли су се чути разни коментари и предлози. Изузев коментара и предлога Српске радикалне странке, који су били и конструктивни и темељни, могли су се чути од осталих учесника у расправи и неке, стварно небулозне тврдње и образложења. На пример, тврдило се да је потребно 6500 или 8000 потписа за формирање нове верске заједнице (секте), што је, нажалост, нетачно. Потребно је 0,001 посто потписа пунолетних становника Србије, а како не знамо колико нас је и колики смо, тај број је између 60 и 90 (стварно прецизан закон). У другим земљама, нпр. Аустрији, тај број износи 5000. Дакле, потпише се 60 људи и ето нама још једне верске организације, секте, равноправне са свим осталим верским заједницама. Наравно, ко ће добити потребне дозволе и одобрења, одлучује министар по слободном нахођењу, односно његов „бос“.

Неки појединци и „интересне групе“ (препознаће се сами) су ишли дотле да тврде да ће сви становници земље Србије, по овом закону, морати да постану припадници неке од традиционалних цркви?! Свакако, ово је теза оних којима не одговара ни овако лош и „широкогруд“ закон. Хтели би да закон уопште не постоји или да буде начисто либералан, онакав какав Америка хоће да се уведе у Србији као и широм света, да се дозволи најшири прозелитизам, односно насилини мисионарски рад, као што је било и досад, како би могло да се оформи „бар“ 5000 секти, колико постоји у Америци.

Наравно, ово је класична замена теза. Овим законом је дата чак и превелика слобода, тако да секте које не би ни смеле да постоје по неким другим законима (нпр. кривичном), овде добијају „зелено светло“ и слободно вршљају. Њихово повећање и слободно присуство тек ће се осетити. Пожуривање председника Скупштине да се закон потпише у року од 6-7 сати од момента изгласавања, наводно због празника, управо је доказ да је све рађено по нечијем налогу, на брзину и тенденциозно. Зарад дневне-политике мало се потписивање отегло, због наводних консултација пред-

Портрет жутог манекена

седника са „релевантним“ факторима. Позивање либералних струја на ЕУ, на Савет Европе или на Венецијанску комисију само је маска, тобож забринутости, због неслобода нетрадиционалних цркава и верских заједница и потурања некаквих несувислих амандмана, који срећом нису усвојени, а узгред речено, поднели су преко 70 посто свих амандмана.

Поставља се још једно врло кључно питање: ко то и зашто жели да буде већи католик од папе? Наиме, у преамбули Резолуције о сектама у Европи, Европског парламента веома јасно стоји на које се све повеље и уговоре позива Европски парламент, и штитећи и те документе, усаглашава резолуцију о штетном деловању секти и преко резолуције поручује државама чланицама како да заштите своје становништво и од кога да га заштите. Поред Резолуције из 1996. године донели су Резолуцију и 2003. године о „стању основних људских права, слободи мишљења, свести и религији“, и у члану 35 се захтева: „Поново се ставља до знања земљама чланицама, да се супротставе опасним покретима сектног карактера који прете психичком или физичком интегритету личности и позива их да примењују чланове свог кривичног цивилног законодавства у борби против илегалних деловања група сектног карактера“; којом су потврдили и појачали резолуцију из 1996. године. Понашање предлагача је у најмању руку скандалозно!

Министар Радуловић и предлагачи, најблаже речено, нису добро припремили закон и то је чињеница. Морали су да наступе са много више кредибилитета, информација и знања о „задатој“ теми, да се позову на сазнања више институција које решавају на једвите јаде проблеме које праве секте деценијама у нашој земљи. Тако би запушили уста свима који траже још либералнији закон, а истовремено би се приближили озбиљној струји. У расправи о закону министар је покушао да покаже да влада теолошком материјом и покушавао је да опонира, али се то, ипак, на крају претворило у чисту демагогију. Није одбранио Закон, није одбранио себе, а радикали су га натерали да призна да је хтео да неке ствари „провуче испод жита“. Није изгласан ниједан амандман, тако да на министров образ пролази овај закон.

Дуго је министар говорио да у Србији нема секти, али пред очигледним доказима не може да се змури, па с временом на време призна једну по једну. Овим законом признао их је скоро све.

Предвиђа се да се из буџета финансирају све традиционалне цркве и верске заједнице, што је стварно широкогрудно! Не помиње се енормно богатство неких цркава, па и секти. На пример, сајентолозима су службе које прате легалне и илегалне токове новца још 1993. године само у швајцарским банкама пронашли 503 милиона долара, а тада су били регистровани у 107 држава! Псеудохришћанске секте (скоро све) од својих чланова узимају 10 посто од свих прихода месечно! Да не причамо о далекоисточним сектама и неким гуру-покретима, који не знају шта ће са својим богатством. Све ове секте делују и овде код нас, у Србији, а о томе се мало или нимало говори. Зар држава (народ) треба да суфинансира Харе Кришну или мормоне, суботаре, Мунову цркву... или било кога ко ради против нашег духовног бића и живота? Зар им треба давати новац да нас изведу на „прави пут“? Чиста глупост.

Недавно је изнет податак да је у последњих десет година, 30.000 Срба у Хрватској покатоличено (епископ загребачко-љубљански и све Италије, Јован), а и да се тај процес наставља. Ако не можемо да реагујемо у страни држави и спречимо тај мучки процес, морамо да делујемо у сопственој држави (док је још имамо). Зар смемо и можемо дозволити да нам неке, такозване цркве и секте, буквално, на кухном прагу, отимају вернике и манипулишу њима? Закон, овакав какав је усвојен, широм отвара врата небројеним „организацијама сектног типа“ да раде шта хоће.

Уосталом, манипулација је основно оружје свих деструктивних елемената друштва, а незнање је погодна тло за манипулацију. Закон, који је усвојен, је погодна тло, а нама остаје да се против незнања боримо образовањем, информисањем и алармирањем становништва и упирањем прста на деструктивне појаве нестручне и несавесне државне органе који се баве оним послом, зашта нити су стручни, нити желе да питају оне који се разумеју.

А када се дубље сагледа шта је говорено и рађено против наше државе у протеклих двадесет година, долазимо до закључка да је председник државе, потписујући овај закон учинио последњи вид предаје у разградњи државе! Нек нам је Бог на помоћи са оваквим „државницима“ и „политичарима“ на челу државе. Такви су, и толико се мешају у свој посао, да их ни непријатељу не пожелиш!

Неокортексни рат и секте (3)

• Психологија у служби раиша • Поробљавање њиху • Поробљавање духа • Укодирање нових маирица њонашања • Освајање нових шеришорија њушем квази-духовности...

Пише: Слађан Мијаљевић

Наравно, да би неки народ прихватио да на свом простору живи за чувени „економски“ однос 51:49, што значи да оно што је са својим прецима стекао замало није његово, те да је купљен у сопственој отаџбини, потребна је одговарајућа промена свести. Међутим, и то је регулисано: Запад је контролу ума усавршио на свом становништву. О чему је реч, најбоље се може разумети из обраћања Винстона Черчила англофилима из САД, на Харвардском универзитету 6. септембра 1943: „Наше две земље су те које контролишу судбину света, које контролишу науку и технологију, које контролишу културу. То су оружја далеко моћнија од војне силе. Контролисати оно што човек мисли нуди далеко веће добити од одузимања земље или провинција других народа или његовог исцрпљивања експлоатацијом. Будуће империје биће империје ума.“ Вероватно су Черчелове речи, или речи неког сличног вође, подстакле бригадног генерала Џона Роулинга Риса да у Војној управи за психолошко ратовање формира елитну групу испирача мозга састављену од психијатара из лондонског института Тејвисток (Тависток). Обједињавањем свих теорија насталих на тој клиници формирано је доктринарно гледиште о човеку. Рисови научници сматрали су да је човек исто што и звер, те да се његови импулси и нагони „могу контролисати и кропити, као што се то ради са животињама“.

После одлуке да се укротитељски утиче на народне масе (рају) на „братској основи“ је, почетком педесетих година, изграђена мрежа истомисленика у Сједињеним Америчким Државама, по различитим универзитетским местима, у Надлештву за ратне информације и уреду стратешких служби. Тако су британски неокортикални ратници успоставили мостобран и у Холивуду, где је индустрија масмедија (радио, телевизија и филм) била у замаху. Процењује се да је средишна група из центра Тејвисток обучила близу милион особа које служе као наставници и саветници готово сваке пословне, војне, политичке и образовне (псеудо) елите. Тај милион „генијалаца“, ангажован у операцији мрешћења многобројних трустова мозга, института и разноликих центара активности, на сваком делу Земљине кугле утиче на појединачне људске свести, обликује и ограничава оно што људи мисле и поставља менталне параметре.

Занимљиво је да је Тејвисток 1991. године у својем часопису „Хјумен рилејшнс“ („Међуљудски односи“) знатан простор посветио свом систему односа у свету, описујући „транснационализацију светских послова“ као процес преношења свих кључних операција и односа на мрежу стотина хиљада невладиних организација, за које су признали да воде порекло од њихових оперативаца. Део такзованих хуманитарних организација регистрован је под називима који подсећају на милосрђе, очигледно је да су међу њима и секте.¹⁾

Неокортикални рат планирају, организују и спроводе многобројне снаге: обавештајне службе са својим специјалним апаратом, владине и невладине организације и установе и друге културне, информативне и хуманитарне организације у својој ад хок мисији. Има мишљења да је у неким случајевима целокупни систем политичких установа једне земље у ствари апарат за спровођење неокортикалног рата,

JOHN M. SHALIKASHVILI
Chairman
of the Joint Chiefs of Staff

пошто је тај рат, као и рат уопште, управо средство политике једне земље са позиција силе. У оквиру неокортикалног рата најзначајнију снагу за извођење његових дејстава чине разне организације и установе. Томе доприноси њихова распрострањеност, материјалне и кадровске могућности и, с обзиром на делатности којима се баве, повољан положај у појединим земљама. У оружаним снагама великих сила (типичне су САД) постоје специјализовани органи и специјализоване јединице за вођење неокортикалног рата (није без значаја податак да је у саставу снага САД у оквиру ИФОР-а у БиХ било више од 200 психолога).

У Упутству за психолошке операције армије САД наглашава се да планирање психолошких операција треба почети одмах, паралелно са оперативним и борбеним планирањем. Психолошке операције треба радити ради пружања непосредне подршке борбеним трупама у извршењу задатака на терену, првенствено на плану слабљења противничког морала и сламања његове воље за борбом, ширењем дезинформација, панике, страха и дефетизма.

У армији САД у свим командама и јединицама ранга бригаде (и вишим) постоји људство и опрема за психолошко-пропагандно (неокортиксно) ратовање.

У центру за специјално ратовање „Дон Кенеди“ у Форт Брегу, поред школе за психолошке операције, стационарна је и 4. група за психолошке операције, која у свом саставу има четири батаљона са укупно 956 људи (посебно су се ангажовали током НАТО агресије на СРЈ зауевши комплетну централу Си-Ен-Ена, и преуевши контролу у организацији програма).

У саставу 4. групе налазе се психолози, социолози, исто-

ричари, економисти, лингвисти, новинари, специјалисти за област масовних комуникација и други стручњаци.²⁾

Већ поменутих историчара у армији САД има укупно 15 војно-историјских чета у резерви које делују као Национална гарда. Али једна чета историчара је део активног састава армије САД. Четири овакве чете стављене су на располагање америчким јединицама у саставу Ифора у Босни. Сврха постојања ових јединица се види из следеће изјаве пуковника Била Стејсија, шефа Армијског бироа за војну историју у Атланти: „Влада не плаћа бележење историје само зато што је то лепо. Са историчарима на терену веома брзо можете да извучете поуку из својих грешака.” Новина у доктрини је да они историју мењају у ходу.

Покрет „ново доба” јесте популарна религиозност коју је нужно раширити ради гушења самосвојних верских традиција у областима које треба придобити за укључење у глобално село. Та је религиозност, синкретистичка, безбојна, заснована пре свега на далекоисточним учењима (хиндуизму и будизму), као и на спиритизму и окултизму, који директно воде у сатанизам. Таква религиозност има задатак да у коначном исходу интегрише и социјализује грађане према жељи САД. У америчком мелтинг поту (лонцу за претапање нација и култура) та је религиозност једна велика варјача. Она из себе изнедрава покрете као што су: хиши-покрет, сексуална револуција, квази-мировњачки покрети, феминизам, хомосексуализам, а на религијском плану небројене секте. Ти покрети најпре се организују у мале заједнице. То је проба за организацијски модел који је потребно проверити пре него што се крене ка онима који нису заинтересовани за нови светски поредак, као ни за његову религију.

У акцију се креће обично од такозваних маргиналних друштвених група, које, потом, пробијају лед у рушењу „старо” парадигме. Да се прихвати наведена култура помажу и одређене технике. Најприсутнија је тако звана техника општања, пробоја блокада у човеку, што омогућава излазак из себе у стање екстазе. Поред те технике, за постизање екстазе предлажу се употреба дрога и медитација (која побуђује прекомерно лучење природних супстанци и доводи до ауто-наркоманизма). Најједноставнији путеви до екстазе јесу музика и плес.

Јасно је да „ново доба” супротставља свој модел друштва старој парадигми. То се теолошки објашњава жељом да се од уравнотежења срца (чему тежи хришћанство) крене ка уравнотежењу ума. Тиме наглашавају да свету желе да подаре нову парадигму, а у оквиру ње назначавашу се одређене потребне реорганизације, одбацивања итд., на пример војске, рата.

Нови светски поредак жели ненаоружаног и војно необученог грађанина, што је у великој конфронтацији са вишедеценијским начином обуке целог становништва бивше СФРЈ, кроз цивилну заштиту, ОНО (општенародна одбрана), предвојничку обуку, у средњим школама где су се средњошколци обучавали у руковању ватреним оружјем и имали практично гађање. Отуда секте које пропгирају одбијање оружја и имају циљ да укажу на другачије моделе понашања грађана, као и антиратни центри, који позивају и делују на капитулацији пред новим светским поретком, нудећи грађанима неоптор и прихватање стања у времену када би отпором очували свој идентитет и интегритет, али и угрозили властиту безбедност. Све то тренутно и може бити повољније по самог грађанина, али је изузетно неповољно за идентитет заједнице и њене интересе, као и за самог грађанина. Своју активност покрет „ново доба” спроводи кроз све области људске делатности, односно кроз сва људска интересовања; науку, културу, спорт, уметност (филм, позориште, књижевност, стрипове, чиме се промовише мисаоноста тог покрета на свим нивоима људског узраста, а нарочито се посвећује пажња деци и омладини), религију,

окултизам, магију, медицину, здраву исхрану, источњачки приступ сексу.

Аутори покрета „ново доба” нуде нову парадигму: ако желимо да преживимо, морамо начинити скок у ново, ризиковати радикалну трансформацију свести. Са променама појединачне свести моћи ће се, одоздо до горе, променити друштво (на пример одбијање службе војске), превладаће би се постојеће противречности и сукоби, почели бисмо да живимо мирним животом, прожетим љубављу. Логично, овде се намеће следеће питање: зашто то што на силу и без икаквог нашег тражења пропгирају нама, не презентирају онима који покушавају да покоре цео недужни свет? Изгледа зато што су их неокOLONИЈАЛИСТИ (читај глобалисти) управо и осмислили да иду као претходница новог светског поретка и да буду савремени тројански коњи у државама и регионима које желе да освоје!

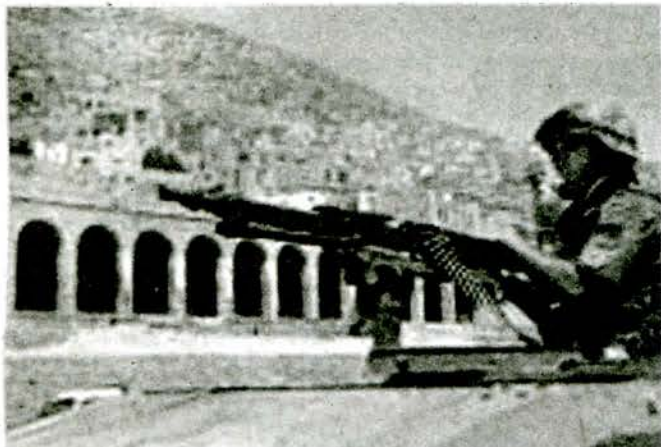
Деловањем на људску свест (са циљем да се она измени) у корист нове парадигме (новог светског поретка) нова планетарна религија представља, у суштини, везивни малтер у учвршћивању хијерархије створене „новим светским поретком”. Бог се, теолошки посматрано, схвата по узору на схватање бога у Индији. Тамо је брама безличан – узрок, извор и основа бивања. Тако покрет „ново доба” говори о Богу као о божанској тачки света, која је једина тачка у васиони и која нам је заједничка. Сматра се, такође, да идеологија нове планетарне религије одбацује терет људског зрења и личне одговорности, а нуди неразумски и регресивни модел искуства Бога у смислу некакве универзалне симбиозе, што се, психолошки гледано, може упоредити са повратком у доба детињства, то јест, у коначном исходу, у материцу. Таква (теолошка) догматика одговара жељама творца новог светског поретка, који теже да та религија оправдава настојање да човек постане део система којем ће прилагодити и своју слободу – како би настала глобална симбиоза човечанства.³⁾

У остваривању циљева новог светског поретка и програма секти као оруђа за успостављање духовности новог светског поретка користе се исти психолошки механизми, који за циљ имају ипак само једно – изазивање стања свести које онемогућава извођење било каквог облика одбране, а што је у војној науци познато као дефетистичка свест.

Које се методе користе за постизање тог циља? Опис тих метода захтева и нека уводна објашњења из угла психологије примењене на војне услове.

Личност је јединствена целина различитих својстава: карактера, темперамента, ставова, интереса, потреба, осећања, способности, физичке конституције, коју карактеришу јединство, јединственост и доследност. Међутим, та сложена организација својстава није непромењива, што се и те како уважава у савременим неокортикалним дејствима, за које је личност „једно стварно људско биће”, које дише и мисли, које је оптерећено свим предрасудама, слабостима, похлепом, несталношћу и другим особинама обичног (просечног) људског бића. Дакле, наглашена је оријентација ка променљивим саставним деловима склопа личности и неразумским моментима, са тежњом да се у човеку потисне разумско (мотивација, а затим и други саставни делови склопа личности) и да се човек тако учини погодним за манипулацију. Америчка бихејвиористичка школа, не случајно, у примењеној психологији првенство даје социјалним ставовима због њихове променљивости, те отуда и могућности да се тако утиче на понашање, да се оно усмерава и обликује.

У вези са испољавањем дефетизма посебан значај има разматрање неких својстава и склоности личности који долазе до изражаја у социјалној интеракцији и групној динамици, а најзначајнији су сугестибилност, склоност имитацијама, симпатијама и антипатијама, идентификацији итд.

Од наведених својстава највећи значај има сугестибилност личности, која је у непосредној функцији утицања на мотиве, социјалне ставове и уверења, односно на прихватање туђих идеја и ставова. Мек Дугал дефинише сугестију као „процес комуницирања који доводи до прихватања са уверењем предложеног садржаја у којем не постоји никакав адекватан логички темељ који би то прихватање оправдао”. Том одређењу сугестије потребно је додати још једну значајну компоненту: при нуђењу и прихватању предложеног садржаја не постоји принуда од стране комуникатора. Непостојање принуде (а ипак добровољно пристајање) упућује на закључак да прималац садржаја мора имати једно специфично психолошко својство – сугестибилност, које се огледа у смањеној способности за критичко просуђивање понуђеног садржаја. То значи да је сугестибилнија она личност код које није чврсто изграђен вредностни систем, чија су уверења слабија, не постоји сасвим поуздан сопствени суд о појавама стварности, поремећена је емоционална равнотежа и недовољно је изграђена морална свест. Томе је потребно додати и ситуационе чиниоце типичне за ратну ситуацију, који слабе психо-социјалне одбрамбене механизме и повећавају сугестибилност. На другој страни, зрела, интелектуално, социјално и емоционално складно организована, високо морално свесна и мотивисана личност, уз то и високо адаптивна на ситуационе чиниоце, мање је подложна сугестибилности.

У процесу учења човек се мења, формира сопствену, индивидуализовану слику објективне стварности. У тој слици велики значај имају ставови према појавама, процесима, другим људима, друштву и његовим ставовима. Ти ставови, лични и социјални, могу да буду засновани на различитој основи. Са становишта осетљивости и сугестибилности, посебан значај имају ставови засновани на емоцијама, јер су подложни честим променама и нису логични.

Симпатија и антипатија, као два супротна пола психо-социјалне интеракције, опредељују поступке појединаца према другим јединкама и социјалној групи са изразито емоционалним, ирационалним набојем. Емоционална приврженост социјалној групи или појединим, обично харизматским ауторитетима подразумева извесну некритичност приликом прихватања пропагандних порука. У сваком случају, емоционално обојен став веома је погодан за психолошко утицање без обзира на то да ли је реч о потреби развијања (продубљивања) симпатије или антипатије.

Идентификација, као значајан одбрамбени механизам личности, иде даље од пуке имитације сопствених идола. Она тражи поистовећивање са ауторитативним појединцима, идејама и социјалним ставовима великих група. У основи идентификације јесте подсвесно бежање од осећања инфериорности, „добивање снаге” утапањем у „носећу” масу

или ауторитет. У случају да идентификацији претходи симпатија (или антипатија), емоције се могу проширити као епидемија и изазвати ирационалне облике групног понашања (рушилачке демонстрације, линч, панику која претходи деструкцији или самодеструкцији, навијачко хулиганство итд.), баш у правцу у којем их и усмерава психолошко-пропагандно деловање.

Осим наведеног, одређени значај у индивидуалној комуникацији за модификацију понашања, па и структуре личности, има и примена коерситивних метода (метода принуде, прим. аут.). Међутим, за разлику од пропаганде, те методе сада немају значај „друштвене делатности”, јер су усмерене на појединце и мање групе, па су ограничени њихов домет и значај.

Потпуно истоветне механизме обликовања понашања примењују и секте, а у вези са методама неокортикалног радовања и начинима рада секти могу се повући паралеле и у примени средстава којима се преносе жељени садржаји.

а) Аудитивна средства. Техника деловања помоћу тих средстава може бити непосредна и посредна. Непосредном техником утицај се остварује директним обраћањем „лицем у лице”, личним преношењем пропагандног садржаја – утицајем на свест људи говором и другим симболичким средствима. Посредне технике јесу оне код којих се аудитивним средствима делује на људе посредством техничких помагала: радија, гласноговорника, музике, звучних ефеката и шума итд. Жива реч, непосредним обраћањем или посредована преко техничких средстава, има најзначајнију улогу у пропагандном деловању. При непосредном обраћању, праћена мимиком, гестовима и емоцијама, може веома сугестивно да делује на људе.

б) Визуелна средства. Као посредници у преношењу пропагандних порука та средства су се појавила веома рано, са проналаском штампе и фотографије. Штампа је најстарије и најсложеније визуелно средство, јер обједињује текст, цртеж, фотографију итд.

в) Аудио-визуелна средства. Модерни масовни медији, нарочито телевизија, омогућују невиђену дифузију информација и стварање представа о свету као „великом селу”. Ако је, према новој доктрини КоВ-а САД, информација постала најубојитије оружје, сасвим је сигурно да је телевизија најмоћнији медиј, преко којег се на свест маса делује тим оружјем.

Није више реч о преносу слике са лица места, већ о произвођењу информација према сопственим интересима. Могућност размене информација и културних и идејних утицаја повећана је до неслућених размера. У све већој интеграцији света, због једносмерних токова свих тековина културе и информација, хегемонистичка политика има могућност да преко средстава масовне комуникације знатно утиче на свест људи у малим, сиромашним земљама, информатичким „аутсајдерима”. Тако су средства масовне комуникације, а у новије време Интернет, у директној функцији остваривања доминације и интереса творца новог светског поретка.⁴⁾

(наставиће се)

Фусноте:

- 1) Радишић, исто, стр. 26-27.
- 2) Више о томе: Џамић Драган, „Босанско бојиште сумрака”, Никола Пашић” Београд 1998., стр. 29-39.
- 3) Више о томе: мр Зоран Милошевић: „Ново доба – религија новог светског поретка”, „Војно дело”, општевојни теоријски часопис. Издаје Генералштаб Војске Југославије. Број 3-4/1993. година XLV, мај – август 1993, стр. 220 – 222.
- 4) Више о томе: пуковник Благоје Љбисављевић: „Дефетизам као последица специјалног рата”, „Војно дело”, општевојни теоријски часопис. Издаје Генералштаб Војске Југославије, број 4-5/1997, година XLI, јул – октобар 1997, стр. 172 – 188.

Штаб на висини задатка

- *Превентивно се по први пут деловало у Угриновцима, које је до санације постојећих и изградње 25 километара одводних канала могла да угрози јача киша*
- *Кеј ослобођења сачували неиресивним дежурством: војска, полиција, ватрогасци и цивили добровољци који су направили заштитни бедем у дужини од 2,5 километара*

Пише: Јана Живаљевић

И ове, баш као и прошле године, Србији је било суђено да доживи и преживи воде и поплаве. Ако се претходне и могло говорити о изненађењу, сили, елементарној непогоди, стихији, а стекло се све у једноме, са дуготрајним кишама, клизиштима, подземним водама и бујицама, наредне се потврдило да непоправљиво размишљамо само од данас до сутра, на кратке стазе и кад несрећа мине – окренемо песму на веселје што смо претекли. Зато је и овогодишњи биланс тежи и далеко скупији за отклањање. Штете су достигле астрономске цифре, летина ће у добром делу најплодније Војводине каснити и сигурно изазвати таласе скупље, а плавно за плавним летом потхрањује приче о враћању Панонског мора у плодну равницу.

Чињеница је да је већ прошлогодишњи водостаји требало да упале све дежурне аларме и да се једно републичко тело морало бавити праћењем стања у области елементарних непогода, каква нам се поновила. У паузи између два сезонска плавлена оних истих региона који су мање-више страдали у 2005. години готово да ниједан бедем није направљен дуж иједне ризичне речне обале. Важно је да су се одвојиле „Војводина воде“ од догле јединствених „Србијавода“, да су се између себе јавно испрозивали што су „подељена царства“ министар за капиталне инвестиције и покрајински функционер надлежан за припрему одбране од поплава и да ће огромну насталу штету изнова морати да санира сваки убоги грађанин Србије, који је поменуто госпуду овластио да се о овим питањима брину.

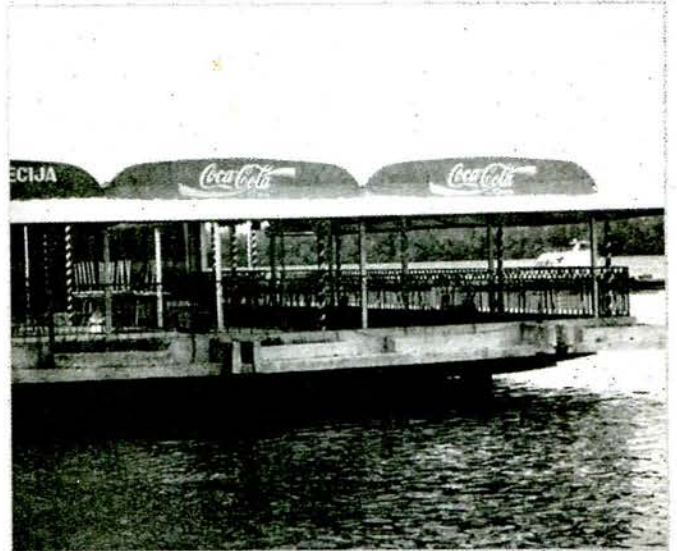
Година „луфта“: „Војводина воде“ нису ојачале ниједан насип, ни један бедем

Воде су, као што памтимо, почеле да „раде“ већ крајем фебруара, марта и, нарочито, априла – кад им и јесте време. Можда не у овим количинама, аргумент је да се није одбранила ни Западна Европа, Немачка, Белгија, Француска или Пољска – али њихови напросто савршени системи за санацију вода нису издржали, а ми готово да нисмо прокопали ниједан канал за протеклих годину дана и деловали смо искључиво као ватрогасци.

Дуготрајне кише су најпре у унутрашњости Србије довеле до изливања Колубаре, Јадра, Мораве, Ибра и проузроковале клизишта која су просто прогутала на стотине домаћинстава и направиле огромну штету путевима, пругама и постројењима.

Набујале воде однеле су и највредније и ненадокнадиво: неколико људских живота, међу којима и оних који су у живот тек закорачили.

Свака несрећа има своју посебну димензију и на другу не личи: отапањем снегова у северним деловима континента велике европске реке су „понеле“ више него што су корита могла да приме. Бојазни од Дунава из Мађарске, који се код суседа већ излио и амортизовао део силне којом се спуштао на наше границе, у потпуности су се оствариле. Али, биће да је његов ток и најобезбеденији. У сваком случају, Дунав је, поред незапамћено високог водостаја у 2005. годи-

ни током целе сезоне, овог пролећа пробио и рекорде забележене пре тачно две и по деценије. Страхovalo се да ће под огромним притиском реке пустити Бердал, што би већ имало далекосежне последице и по шири регион, али су, срећом, бране издржале и обавезале да се ова брига дугорочније отклони.

Бегеј, Тиса и Тамиш плавили су ритове, поља, њиве и куће на свом путу. Излила се и Сава.

Свему овоме свој допринос дале су и подземне воде у сваком од презасићених природних базена у готово свим деловима Војводине. Посебно је угрожен Срем, из кога се вишак воде који је створио велике баре и језера, тамо где каналима већ није извучена, до у дубоко лето, према речима стручњака, неће ни повлачити. У међувремену се са њиховим садржајем мешају септичке јаме и прети опасност од зараза.

У оваквим условима дошло је и до великих миграција, многа домаћинства евакуисала су се на сигурно из својих поплавлених домова: с обзиром на услове у којима живимо и у којима се деловање државе, осим репресивно, и не осећа, осим у фикцији – људи су се сместили најчешће код родбине, а не и у организованим привременим центрима за прихват.

Земун поново збринуо поплавлене с Говеђег брода

У одбрани од поплава (само)организовање локалних заједница било је од пресудне важности. Понегде, као у Земуну на пример, деловало се и пре непогоде, те је, како смо већ писали, захваљујући упорним и вредним активистима Српске радикалне странке и месне заједнице у Угриновцима благовремено реализован 25 километара дуг хидролошки систем, који је сасвим сигурно спасао насеље потопа.

Стање је у то време још било редовно, а кад је 7. априла проглашено ванредно стање у одбрани од поплава и тридесетдочлани општински штаб стављен у приправност, обале Саве и Дунава, јер је Земун солидарно прискакао у помоћ и Сурчину, надзиране су из часа у час.

Пошаст ширих размера од очекиваних и предвиђених најавила је бројна делегација становника Говеђег брода на земунској обали Дунава, наоружаних транспарентима. Тог 4. априла, по ситној киши која је упорно падала, примили су их чланови општинског већа Дамир Ковачевић, Стево Таталовић и Милан Бојовић. Свих седам породица с много ситне, покисле и промрзле деце, једном трудницом у поодмаклој бременитости – добило је званичне и службене дописе надлежних у Земунској општини да она није у стању да им обезбеди нужни смештај, већ је Град Београд дужан да их збрине.

Несрећни људи тога дана, иако су од општинског већа добили и утеху и савет које кораке да предузму да се бар привремено сместе док се вода повуче из њихових сиротињских домова, код градоначелника Богдановића хлеба нису нашли.

Српски радикали нису Богдановићи

Већ за неколико дана, у петак у раним преподневним сатима постало је јасно да је враг однео шалу, а Земун критично угрожен непрекидно растућим водостајем Дунава. Проглашено је ванредно стање, чланови Општинског штаба за одбрану од поплава из свих локалних структура обавештени су да не праве планове за викенд.

Цех су први платили житељи Говеђег брода, који су морали да се евакуишу из својих потопљених домова на левој обали Дунава и лутали од установе до установе у потрази за надлежнима, док председник Општинског штаба – градоначелница Земуна лично, Гордана Поп Лазић није наложила својим сарадницима да несрећне људе збрину и сместе како знају и умеју.

Истог дана су Дамир Ковачевић, Весна Зобеница и службеници Јавног предузећа „Пословни простор Земун“ откључали велику, суву просторију у Клаоничкој број 2 и у њу уселили мајке са децом, пошто су им претходно обезбедили средства за хигијену и храну за неколико дана.

Без обзира што је најугроженијим житељима Говеђег брода обезбеђен привремени нужни смештај, по повратку у канцеларију општинског већа Стево Таталовић, заменик председника Општинског штаба за одбрану од поплава хитро се дао у акцију даљег и дугорочнијег збрињавања невољника, чији се број попео на 60 особа. Пред крај дана војска је обезбедила душеке и шаторе, Црвени крст ћебад, а мало насеље никло је на општинској парцели у Земун пољу.

Земунско радикалско руководство није дигло руке од својих грађана у невољи, као они у чијој су надлежности овакви „случајеви“. Таталовић, Ковачевић, Зобеница, Жебелан нису се правили Богдановићи.

И ми војску – за поплаве имамо

Критичних дана, док је вода дуж Земунског кеја расла, са прве линије се нису одмицали из Општинског штаба за одбрану од поплава. На којој је год тачки уочена опасност, постављане су пумпе, које нису штедели војска из Јакова, водoprивредна организација „Галовица“, ватрогасци, ЈКП „Београдски водовод и канализација“, али и многи приватници.

Већ сутрадан по проглашењу ванредног стања у Земуну, вреће с песком у бедем дуг више од два километра „зидали“ су војници на редовном и цивилном одслужењу под командом мајора Предрага Лукића, цивили добровољци, полиција, ватрогасци, грађани и редовно – на смену – војнички организовани и дисциплиновани активисти месних одбора Српске радикалне странке.

Иако не пориче координацију са Градским штабом за одбрану од поплава, Стево Таталовић је малтене све морао сам са својим сарадницима. Од збрињавања житеља Говеђег брода до спасавања подрума на потезу око „Шарана“ у које је продрла вода.

А тек после три дана теренског рада на киши уз Кеј млада војска добила је топлу пресвлаку и окрепљење уз очински надзор мајора Лукића.

План против поплава у доба суше

У даноноћним дежурствима Штаба прикупљана је и помоћ од грађана за евакуисане невољнике. Најосетљивији становници са Говеђег брода: породица с новорођенчетом и мајка с двоје тешко оболеле деце смештени су у посебне топле и комфорне собе у коначишту „Централ“, други у Клаоничкој 2, трећи у Земун пољу, четврти у ауто-кампу „Дунав“.

Земунски кеј преживео је, захваљујући натчовечанским напорима сваке карике у ланцу званом Општински штаб за одбрану од поплава, водостај за 90 центиметара виши од претходно забележеног рекорда из 1981. године. Сви су пружили максимум, али су остали терени којима само време и прилике могу помоћи, док се довољно не исуше да би машине могле да зађу на чврсто тло. Такви су делови Земун поља, Плавог хоризонта, Алтине 2, Батајнице са насељима Шангај и Мрциниште и многи други, у којима се, чим се воде повучу, мора прокопати мрежа канала за одвод вишка.

Посланици Скупштине РСК с браниоцима од поплава

Скупштина Републике Српске Крајине у прогонству, одржала је 16. априла 2006. године своју Трећу скупштину, у Скупштинској сали, Земун, Косовска бр. 9. Био је то дан кад је река Дунав опасно претила центру Земуна. Вода је већ напунила канализацију, а река се преливала преко своје обале. Забележен је највећи водостај Дунава за последњих 80 година. На обали су били мобилисани припадници полиције, војске, грађани Земуна и повереници месних одбора Општинског одбора Српске радикалне странке.

По завршетку седнице Скупштине РСК у прогонству, њима су се придружили и крајишки посланици. Браниоци су били пријатно изненађени, јер су их парламентарци РСК који имају велико искуство с људским невољама почастили сендвичима и освежавјућим пићем.

Ниједна афера није добила завршни епилог, само се отвори па се заташка

Откриће афера — шарена лажа

- Све афере које су до сада откривене у држави, ишле су без криваца
- Афера „Мобилел” је решена иако ишпо је Богољуб Карић ибобегао из земље, а афера „Кофер”, иако ишпо је Дејан Симић ипостављен за савешника гувернера, у војној афери Давишић је иомилован, Миленко Шаранчић осиаје на челу „Железница Србије”
- Шиа ће биши са сичецајном мафијом на челу са Гораном Кљајевићем, ишо ћемо ускоро видеиши

Пише: **Иван Нинић**

Не прође дан, ни недеља, а да се из рукава не извуче некаква нова афера која узбурка домаћу и светску јавност. Поставља се питање чему то, када завршног чина не буде. Вероватно да ниједан грађанин ове земље не би могао да се сети која је то афера решена до краја. Подсетимо само да ни Јањушевић ни Колесар још увек нису одговорали за своје свињарије. Они се данас слободно шетају улицом и разбацују парама пореских обвезника. Афера „Топчидер”, у којој су живот изгубили нечији синови, никад није угледала светлост истине. Формирањем којекаквих независних комисија држава није успела да опере руке од одговорности. Афера око продаје НИС-а која је била актуелна прошле године у Србији, такође је заташкана а да ни дан данас

није познато чији су све интереси ту били умешани. Без санкција је и афера продаје „Књаза Милоша”, где је директно из Владе вршен притисак на Комисију за хартије од вредности. Притисак су вршили Мирољуб Лабус и Предраг Бубало, али кривично никада нису одговарали. Мирољуб Лабус је главни актер „Шећерне афере”. „Шећерна афера” никада није добила свој завршни епилог, нити је било ко кривично одговарао. Ни енергетска мафија – Вук Хамовић и Војин Лазаревић, никада до сада нису одговарали, а ојадиле су ЕПС уз помоћ државе за 150 милиона долара. Нико до сада није одговорио на питање ко је украо 12 милиона долара приликом отплате чешког дуга.

У афери „Ериксон”, у којој је наводно ћерка Мирољуба Лабуса добила стипендију од 13.000 долара, није разјашњено до краја како се то догодило. Лабус се прво правио мутав,

Последњи чин

Топ листа фекалиста

али је на крају признао да је тај новац добила његова ћерка у виду стипендије, а уговор није показао, јер га нема. После овог циркуса, Лабус је и даље потпредседник Владе Србије. Афера у „Националној штедионици“ је једна од највећих афера Млађана Динкића, али без проналажења кривца. Продајом акција „Националне штедионице“ само Вук Хамовић и Војин Лазаревић су профитирали 12,9 милиона евра. Доскорашња врућа вест била је и афера „Миле Драгић“, али нико из власти није кривично одговарао, само је нанета штета Драгићу, а хапшен је због смешних 27.000 динара. Жеља Млађана Динкића да управља војском Србије јача је од било које афере. Смена Давинића је била политич-

Ни Министарство просвете се у своме раду није баш прославило. Прво министарка Љиљана Чолић, животна грешка Војислава Коштунџице, а сада Слободан Вуксановић, најгоре могуће решење. Нема скандала који није захватио Министарство просвете и Вуксановића као ресорног министра. Куповина испита, мито, корупција, продаја дозвола за рад вишим школама и факултетима, само су кап воде у расулу система. И даље нико није одговорио на питање коме ће све бити доступан јединствени информациони систем који је у фази израде у свим основним и средњим школама. Афера у Дому ученика средњих школа још увек није решена а на помолу је друга. Директори школа се не постављају по стручности него по политичкој припадности. Док просветни радници штрајкују, ученици су на губитку. На све то Вуксановић се прави луд и ћути.

ки потез у коме је покушао да профитира и себи поправи рејтинг, нико други, него управо Динкић. Шта је данас са Давинићем и куповином сателита? Да ли ће кривично одговарати или ће бити почашћен неком новом функцијом, само да би ћутао.

Миленко Шаранчић, директор „Железница Србије“, главни је актер афере око спорне набавке возова из Шведске, без тендера. Међутим, Шаранчић, без обзира на све, неће кривично одговарати. Афера „Мобтел“, у којој је Динкић хтео да се обрачуна са Карићем, јер је Карић боље профитирао од њега, још увек нема епилог. Карић слободно шета улицама, ко зна где, док свет ову аферу третира као политички обрачун.

Гувернер Народне банке Радован Јелашкић, заједно са својим пријатељем министром финансија Млађаном Динкићем, држи цео банкарски систем ове земље – може му се. Јелашкић је на скандалозан начин купио вилу на Дедињу. Тај замак Јелашкић је, према уговору, платио 380.000 евра иако је тржишна вредност виле преко милион евра. Гувернер јавности никада није објаснио како је успео тако јефтино да паразари кућу.

Још једна афера у низу је афера „кофер“. Тежина афере је била 2 милиона евра, али је културно уговорена динамика плаћања. Ни сума од 100.000 евра није била довољна да би неко кривично одговарао, нити да би се афера истерала до краја. Углед Народне банке у свим светским институцијама је нарушен, а образ главних актера је остао чист. Ухапшени вицегувернер Дејан Симић по изласку из притвора награђен је функцијом саветника гувернера за банкарски сектор. Очигледно је да је држави неопходан кадар за давање савета, као што је Симић. Акција Млађана Динкића се даље наставља открићем афере у Трговинском суду, иако су годинама пре тога материјали о спорним приватизацијама скупљали прашину у разним фијокама, па тако вероватно и у фиоци Млађана Динкића. Претпостављамо да ће се на миран начин, медијацијом и договором решити и ова афера.

Ресор здравства затрпан је разноразним аферама. Према оцени страних стручњака, здравство је једна од најкорумпиранијих области у нашој земљи. Да апсурд буде већи, након усвајања новог закона из области здравства, она је практично легализована. Већина здравствених установа налази се у катастрофалном стању а лаганим али сигурним корацма иде се ка рушењу угледа најреномиранијих установа у овој сфери. Да не спомињемо хаос који влада на тржишту лекова.

Ирак америчка мора

Пише: Душан Радовановић

Америчка окупација Ирака, који амерички и британски војници и њихови коалициони партнери већ три године „ослобађају”, како то цинично објашњава амерички председник Буш, свакодневно доноси нова сазнања, чија је суштина несумњива потврда да улазак Вашингтона у ирачку авантуру нема било какве везе са америчким измишљотинама да је Садамов режим наводно поседовао оружје за масовно уништавање и да је представљао „озбиљну претњу светском миру”. Последњи бисер у америчким обманама тамошње и светске јавности око повода за крвави ратни поход на Ирак представља афера око обелодањивања идентитета тајног агента ЦИА Валери Плејм, што по америчком закону представља деликт против националне безбедности. Испоставило се да је таква информација намерно лансирана из самог врха америчке администрације још 2003. године да би се дискредитовао њен супруг Џозеф Вилсон, који је својевремено својим извештајем демантовао тврдње да се Ирак снабдева нуклеарним материјалом из Нигера. Опозиција сада појачава притисак на администрацију и шефа државе захтевајући да се „изнесу све појединости како би се ствари извеле на чистац”.

Веома су мали изгледи да ће амерички председник и његова администрација признати да је рат у Ираку био велика грешка, јер колико прошлог месеца, поводом „обележавања трогодишњице ослобађања Ирака”, Буш је изјавио да је, истини за вољу, у том рату „било грешака”, али само таквих које су га увериле да је на „исправном путу”. Стога је категорички одбацио могућност да у овом моменту објави план повлачења америчких војника из Ирака и евентуално сменити одговорне за нежељени ток догађаја на том фронту. На мети жестоких критика посебно је амерички министар одбране Доналд Рамсфелд. Четворица пензионисаних, али и даље утицајних америчких генерала, јавно је недавно затражило да шеф Пентагона поднесе оставку, оптужујући га за

„ауторитарност и некомпететност”. Шеф Беле куће не искључује чињеницу да ће америчке трупе једног дана морати да напусте Ирак, али наговештава да ће такву одлуку, по свој прилици, морати да донесу неки будући председници САД, што индиректно потврђује да ће оне тамо остати до краја његовог мандата – јануара 2009. године.

Упркос све учесталијим критикама у америчкој јавности да ствари у Ираку иду лошим путем и чињенице да му у свим испитивањима јавног мњења рејтинг стално опада, Буш поручује да се никада није обзирао на резултате испитивања јавног мњења, јер се он као лидер увек руководи „дугорочним интересима нације”. Последња истраживања јавног мњења показују да би драма у Ираку могла бивачко тело да окрене у корист опозиционих демократа. Отуда се део сада владајуће Републиканске странке залаже за „неопходне корекције курса” у ирачкој кризи. И док његови следбеници и руководство Републиканске странке страхују да би на следећим изборима могли да остану кратких рукава, Буш самоуверено одговара да су анкете биле по његову странку неповољне и пред прошле изборе, али су у новембру 2004. победили и он и његова странка.

Остаје да се види како ће на наредним изборима будући републикански председнички кандидат, а и његова странка проћи, поготово што се на главном фронту у Ираку свакодневно гине, и то на обе стране. Према најновијим подацима, до сада је у ирачком рату, а и током трогодишњег „америчког ослобађања” Ирака, погинуло око 30.000 Ирачана и више од 2.300 америчких војника.

Сви Бушови промапаји

Поводом трогодишњице америчке инвазије на Ирак, хроничари указују на подужу листу промашаја и грешака. У сажетом виду она би могла да се сведе на неколико битних обележја. Прво, инвазија је извршена под измишљеном претпоставком да Ирак поседује оружје за масовно уништавање. До сада званични Вашингтон није пружио иоле уверљиве доказе да је Садамов режим поседовао било какво оружје за масовно уништавање. Друго, инвазионе америчке и коалиционе трупе нису дочекане као ослободилачке снаге, како се у америчкој званичној јавности очекивало. Свакодневни сукоби ирачке гериле и окупационих снага потврђују да је ирачком народу преко главе „демократије и ослобађања” (од чега и кога) у америчкој режији. Треће, разбухтао се герилски рат за који није била разрађена одговарајућа стратегија и није послат довољан број војника. Замерајући најгрлатијем јастребу у Бушовој администрацији, министру војске Рамсфелду, да „нема смисла за тимски рад”, један од његових најжешћих критичара, генерал Џон Батист (један од доскорашњих команданата на ирачком ратишту) посебно је као велику грешку споменуо баш чињеницу да на фронт „није послат довољан број војника”.

Четврто, у изградњи новог поретка превише се рачунало на кадрове из емигрантског мљеа, који нису имали довољно упоришта у земљи. Пето, потцењена је дубина верских и етничких подела и нетрпелivosti који озбиљно прете да прерасту у грађански рат и да чак доведу до територијалне поделе земље. Шесто, испоставило се да је Ирак постао „централни фронт терориста”, што је признао и сам амерички председник. Седмо, предвиђено ширење демократије на Блиском истоку дало је местимично „нежељене ефекте”, јер су на изборима ојачане позиције „екстремиста”, при чему је „посебно забрињавајућа” победа палестинског

Хамаса, који је у америчким званичним круговима проглашен за терористичку организацију. Осмо, суседни Иран се додатно радикализовао и представља све већу „нуклеарну опасност и директну претњу Израелу“.

Девето, заоштрило се неслагање САД с традиционалним европским савезницима. Познато је да европски савезници Вашингтона – Париз и Бон – нису одобрили америчку инвазију на Ирак, а њима се придружила и Москва, поготово што је то учињено без формалне одлуке Савета безбедности Уједињених нација, чиме је до краја компромитован ауторитет светске организације. Десето, опао је међународни престиж Вашингтона, поготово када је доказано да су амерички војници изложили зверским мучењима ирачке затворенике. Пензионисани генерал Батист налази да је до скандала са злостављањем затвореника у Абу Грайбу дошло зато што је „превелика одговорност дата некомпетентним официрима и неистренираним војницима“. Због скандала у Абу Грайбу Рамсфелд је, како је сам изјавио, два пута понудио оставку, али је амерички председник Буш оба пута ту понуду одбио, не штедећи речи хвале за свог ратоборног министра. И најзад, није ухваћен Осама бин Ладен, због „којег је све и почело“.

Да би умањио све своје промашаје званични Вашингтон непрекидно понавља да је обарањем Садама Хусеина свет наводно постао „сигурнији и бољи“ и да ратом у Ираку „држи терористе подале од Америке“. Као успех Бушова администрација истиче чињеницу да после атентата отетим авионима 11. септембра 2001. на тлу САД није било ниједног терористичког напада. Свакодневне жртве на ирачком ратишту, где најчешће страда недужно цивилно становништво, а у знатно мањем броју и амерички војници, очигледно да за амерички државни врх представљају мање вредне жртве, јер се све збива далеко од америчког тла.

И суђење бившем ирачком председнику Садаму Хусеину пред судом у Багдаду не иде онако како су се Американци надали, па та читава представа са доказивањем његове кривице све више личи на правну лакридију, а све мање на озбиљан судски процес. Свргнути ирачки председник, чије је својевремено спектакуларно хапшење требало да буде круна „успешног ратног похода“ Американца и њихових коалиционих партнера на Ирак, поновио је недавно да жели да му се суђење настави у Ираку, упркос позивима његових адвоката и група за одбрану људских права да му се суди пред неким међународним трибуналом. Адвокат Садама Хусеина, Јорданац Сали ал Армоти, рекао је листу „Ашрак ал Абсаг“ да је бивши председник Ирака одбацио позиве његових бранилаца да прихвати суђење у иностранству. „Рођен сам у Ираку и ту ћу и умрети“, рекао је адвокат, преносећи Садамову изјаву.

Шта Бжежински саветује Бушу

О томе како тече америчко „ослобађање“ Ирака и у којој се фази сада налази све оно што се збива у тој подељеној и ратом разореној земљи, врло је индикативно мишљење бившег америчког саветника за државну безбедност Збигњева Бжежинског, објављено у познатом минхенском дневнику „Зидојче цајтунг“. На почетку смо крајње фазе – каже Бжежински. Бушова влада запажа да њена дефиниција победе више не важи. Она није размишљала и служила се немарним и демагошким језиком. Сада плаћа цену за то. Њен првобитни циљ – једна ефикасна, секуларна демократија, која би без проблема деловала у читавом региону на дан евентуалног повлачења, неће представљати реалност.

Говорећи о условима који морају да буду обезбеђени пре повлачења из Ирака бивши амерички саветник за безбедност је, пошто је подсетио да је био против тог рата, рекао да би отуда било противуречно да сада даје неку дефиницију за успех. Можемо бити задовољни ако Ирак оставимо у

рукама шиитско-курдске коалиције коју подржава бар део сунитске мањине. С обзиром на претходни историјат био би то, бар донекле, одржив резултат.

Како би, према Бжежинском, требало да изгледа америчко повлачење из Ирака. Најпре би требало да затражимо од Ирачана да нас замоле да се повучемо. Политички лидери који нас замоле да се повучемо вероватно ће остати у земљи. Онај ко то не затражи, вероватно ће отићи са нама. Затим би требало да разговарамо о правом тренутку. Рок од годину дана био би разуман. Наша војска није довољно јака да заустави насиље. Али наше присуство доприноси насиљу. Као треће, ирачка влада би требало да сазове конференцију својих суседа и неких других муслиманских земаља како би разговарали о питањима везаним за стабилност. Неке државе неће учествовати на таквој конференцији све док ми земљу држимо под окупацијом. И најзад, САД би требало да сазову конференцију донатора. Обнову би требало, пре свега, да помогну државе са економским интересима у Ираку.

Осврћући се на ризик да би Ирак могао, ипак, да се распадне, бивши амерички саветник за безбедност сматра да, уколико Ирак не може да се одржи на окупу без присуства спољне војне силе, онда се поставља питање да ли ће та земља уопште икада бити стабилна. Шиити и Курди имају интереса да очувају јединство.

У одговору на питање да ли је могуће да се САД и Иран споразумеју око Ирака, Бжежински каже да је то могуће „уколико обе стране буду избегавале непотребну провокативну реторику и ако обе прихвате да од сукоба немају никакве користи, дијалог би требало да буде могућ.“

Да ли ће разум и дипломатија заиста превагнати у садашњем сукобу на релацији Вашингтон–Техеран, тешко је прогнозирајући. Јер, поред разлика око Ирака, америчко–ирански односи посебно су драматично погоршани последњих месеци због америчких захтева да Иран одмах обустави програм обogaћивања уранијума, што Техеран категорички одбија, инсистирајући да је његов нуклеарни развој везан искључиво за мирнодопске сврхе. Из званичних америчких кругова нема наговештаја да би САД могле да предузму једнострану акцију против Исламске Републике, али се то незванично, ипак, наговештава. Имајући у виду да је Америка извршила инвазију Ирака без формалне сагласности Савета безбедности УН, није искључено, упозоравају западни аналитичари, да Вашингтон можда већ увелико припрема неку врсту војне интервенције и да би могао да примени ирачки сценарио и у Ирану, уколико дипломатска настојања не уроде плодом.

- Коштуница има пет милиона разлога да Карли испоручи Младића. На толико долара је уцењена Младићева глава.
- Колики ли је кофер у који може да стане пет милиона долара.
- Да ли би и главарину за Младића ова влада рачунала као прилив страног капитала и финансијску инјекцију Србији.
- Немањина улица је реновирана по европским мерилима. Једино су заборавили да узму меру трамвајима па сад не могу да се мимоиђу јер су колосеци преблизу.
- Богдановић обилазио плавна подручја по Београду само кад је сунчано време. Једино тад су могли да му сниме забринуту фацу.
- Ма проћи ће ускоро све елементарне непогоде. Ево поплавни талас пролази, повлаче се и подземне воде а и влада се дебело клима.
- ЦЕСИД Српској радикалној странци израчунао сто дванаест мандата, кад би сад били избори. Кад би мало боље рачунали, можда би пронашли и оних двадесетак мандата који су им се у рачунању затурили.
- Министар Станковић ће увозити опрему за војску. Неће је купити од Милета Драгића. Странце неће моћи да ухапсе кад му дају провизију.
- Ахтисаријев заменик је пореклом Албанац. Како се Ахтисари понаша, изгледа да је и он.
- Пресретнут разговор у Црној Гори ових дана гласи: Хиљаду евра пута ти кажем да гласаш за независност.
- Сад кад је донет закон о равноправности цркава и верских заједница, Лабусу нико више неће моћи да каже да је секташ.
- Неким министрима ће се ускоро пружити прилика да виде свог бога. Кад их, после избора похапсе због лоповлука који су направили.
- Петерсен био за Ускрс у манастиру Дечани. Да ли да честита празник или да преброји колико још Срба мора да напусти Косово и Метохију, остаје да видимо.
- Иако није мислио на њих, Тијанић је пронашао нову меру за интелигенцију многих из власти. Собна температура.
- И после шест година власти, ови из Коштуничиног кабинета за несташице криве бивши режим (мисле на социјалисте). Кога ли ће кривити кад они постану бивши после избора.
- Кад хрватски музичари дођу у Србију, наши их носе на рукама до сале где ће певати. Кад наши оду тамо, не носе их на рукама. Возе их марицама до затвора.
- Вест у новинама: „Здравству у Србији потребан већи број офталмолога”. Крајње је време да Срби прогледају.
- РТЛ није добила фреквенцију. А толико је улагала у овај посао. Преко министра Којадиновића.
- Симић (онај са кофером) постављен за саветника гувернера. Сад ће га саветовати да код преузимања провизије не укључује никог. Дачића поготово.
- Кљајевић у затвору а још увек је председник Трговинског суда. Каква ли је ту трговина у питању, да ми је знати.

У Београду је, 2. марта 2003. године, основан

КОМИТЕТ ЗА ОДБРАНУ ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Регистрован као невладино удружење грађана, непрофитног карактера, Комитет има за циљ организовање подршке др Војиславу Шешељу у његовој борби пред Хашким трибуналом.

Удружење ради на афирмацији идеја др Шешеља: идеја слободе, мира, равноправне међународне сарадње, демократских стандарда, грађанских, политичких, економско-социјалних, националних, културних и других права човека садржаних у највишим међународним правним и политичким документима.

Главни задатак удружења је прикупљање свих врста доказа ради обарања измишљене оптужнице којом се кривица сваљује не само на др Шешеља, него на целокупни српски народ. Истовремено, удружење интензивно ради на објективном информисању домаће и светске јавности, преко свих доступних медијских средстава. У свом раду, Комитет је отворен за сарадњу са свим појединцима који могу допринети победи др Војислава Шешеља, као и за сарадњу са сличним организацијама у земљи и иностранству.

Рад удружења финансира се искључиво путем донација, спонзорства и добровољних прилога.

**Контакт адреса: Трг победе 3, 11080 Земун
телефон: 011/316-46-21**

Текући рачун: 160-111003-68, Делта банка

Девизни рачун: 908-20501-70;

54280/1247-77555-1, Комерцијална банка а.д.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана, до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српског народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је у ствари одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему, све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално, дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтезује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља одликује се критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан склад.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.

ЗБИРКА ХАШКИХ ДОКУМЕНАТА

Војислав Шешељ

ЗЛАТОТИСАК, ТВРДИ ПОВЕЗ

**СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ МОЖЕТЕ ДОБИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ТРГ ПОВЕДЕ 3, ЗЕМУН**

